43-R

LIBRARY
OF THE
Theological Seminary,
PRINCETON, N.J.

Case, SCC Division

Shelf, 3766 Section

Book, No.

A Preſent from

John Okely Eſq.

Bethlehem.

To Charles Nisbet DD
Carlisle.

Digitized by the Internet Archive
in 2013

http://archive.org/details/moriquot00serr

# PSALMORUM ALIQUOT DAVIDIS METAPHRASIS GRÆCA JOANNIS SERRANI,

ET

# Precationes ejuſdem Græcolatinæ.

Appendicis loco acceſsêre

HENRICI STEPHANI, atque Græcorum quorundam LYRICORUM, Poëmata ſacra

EDIDIT

FRANCISCUS OKELY, A. B.

Collegii quondam Divi Joannis Cantab. Alumnus.

Nullum eſt ſcriptum elegantius in Mundo PSALTERIO DAVIDIS.

MELANCHTHON.

LONDINI,

Excudebant *G. Bowyer* et *J. Nichols*, ſumptibus Editoris:

Proſtant venales apud ROBINSON et ROBERTS, in vico vulgò dicto, Pater-Noſter-Row: et apud E. et C. DILLY, in the Poultry; atque J. LACY et ROB. SMITH, Northamptoniæ.

MDCCLXX.

PROPERTY OF
THEOLOGICAL

# LECTORI
## ERUDITO ET BENEVOLO,
### Salutem.

SERRANUS noſter ſatis pro ſe loquetur. Veruntamen, ne Illi difficilior ad Te, ejus fortè ignarum, aditus ſit; Hominem de Republicâ Chriſtianâ optimè meritum literis commendatitiis proſequi neceſſe habeo:

"SERRANUM quòd ſpectat, *Gallus* utique "is *Vivarienſis* fuit, Vir ſanè pius et doctus, "quantùm ex operibus ejus, partim Theo-"logicis, partim etiam Philologicis, conji-"cere licet. Græcæ porrò linguæ peri-"tiam non vulgarem in eo fuiſſe oſtendit "tum nova illa et accurata *Platonis* editio "haud ita multis abhinc annis ab eo ador-"nata, tum et *Pſalmorum* aliquot *Davidico-"rum* illa, quam dixi, Tranſlatio. Ex "illo enim ſpecimine, ut *ex pede Herculem*, "facilè dignoſcas et intelligas, quantus is "Vir fuerit, et quàm egregius poëta Græcus, "ſive puritatem [integritatem] ſermonis, "ſive carminis nitorem et elegantiam ſpec-"tes; ut ſi totum profectò tranſtuliſſet "*Pſalterium*, vix aliorum aut ingenio aut "induſtriæ locum reliquiſſet; adeò cæte-"ros omnes, meâ quidem ſententiâ, in hoc "genere Metaphraſeos excelluit ac ſupe-

"ravit: niſi fortè popularem ejus excipias, "*H. Stephanum*, qui et carmina ejus vul-"gavit, ac typis impreſſit. Is enim inter "omnes literarum principes ac heroas, qui "ſuperiori ſeculo Helleniſmi ſtudio, Græ-"cæque linguæ cognitione claruerunt, ut "in omni Græcâ literaturâ meritò primas "obtinuit, ita et in poëſi Græcâ, et in pri-"mis *Homericâ*, verè φερώνυμος, *coronam* adeò "aliis omnibus laureamque præripuit."

Jacobus Duportus, in Præf. ad Metaphraſin ſuam Pſalmorum Græcis verſibus contextam, et 1674 in 12mo editam.

Inter ſcriptores Græcos, Lyrici, qui omni ferè numero poëmata ſacra fecerunt, rariſſimi apparent: Ideòque teſtimonium hujuſmodi, idque a ſummo Viro editum, eò me majore lætitiâ affecit.

De curis laboribuſque *meis* in hâc adeò laudatâ Metaphrasi, per has et peregrinas gentes nuſquam non conquirendâ, poſitis; neque in alterâ * ejus (repertæ tandem) editione adornandâ unquam imminutis; Te longo ſermone morari, ſupervacuum duco.

Pueris Christi ſanguine pretioſiſſimo redemptis, Illique adeò impensè caris, conſultum volo. *Puerilem inſtitutionem*

* Quantùm nobis liquet, hic Liber ſemel duntaxat, atque anno 1575, ex *Henrici Stephani* officinâ prodiit.

*mundi*

*mundi renovationem eſſe*, verè dici poteſt. Si igitur ſtudia mea pueris, tam ad DOMINI diſciplinam ac monita, quàm ad bonas literas ac humanitatem informandis, incitamenti et adjumenti nonnihil conferre poſſint; ea mihi tum demum cordi erunt. Faxit DEUS, Servator noſter, ut huic uſui inſerviant! Benevolo certè in Te animo ſum, Lector candide: Quare ſi quicquid, aut in autore meo interpretando, et in carminum generibus deſignandis; aut in quâvis aliâ ſatis ardui ac lubrici muneris mei parte, hallucinatus fuero; id Te Benevolentiæ, quâ nemini alii obtrudendam provinciam ſuſcepi, benevolè condonaturum confido.

Ut denique verbis Cl. MATTAIRE, in eodem argumento, pro meis utar:

> Vale, Lector; et ſi hujuſmodi opuſcula, DE REBUS SACRIS et UTILIBUS, a recentioribus ſcripta Tibi probari ſenſero; operam dabo, ut non in hoc ſolo hanc a Te ineam gratiam; ac alia INGENII et PIETATIS MONUMENTA RARISSIMA, omni laude, certè meâ, longè ſuperiora, typis elegantiſſimis curem deinceps committenda.

Commodi Tui, non minùs quàm Gratiæ, ſtudioſiſſimus

Dabam Northamptoniæ,
Menſe Februario,
1770.

EDITOR.

# * ἙΡΡΙΚΟΣ ΣΤΕ'ΦΑΝΟΣ

Τοῖς Χριστιανοῖς τῶν Χριστιανῶν παίδων διδασκάλοις

Χαίρειν.

ΠΟΛΛΑ'Σ μὲν καὶ ἄλλας κατὰ τὴν τῶν παίδων διδασκαλίαν τε καὶ παιδοῦσιν νοσοῦσιν οἱ καθ' ἡμᾶς χρόνοι νόσους· μίαν δὲ πασῶν χαλεπωτάτην καὶ βαρυτάτην ταύτην, ὅτι τὸ προὐργιαίτατον τῆς διδασκαλίας μέρος, καὶ ἀφ' οὗ ἀρχὴν ποιεῖσθαι ἐχρῆν, τῶν παιδευόντων οἱ μὲν οὐδ' ἐν λόγῳ, οὐδ' ἐν ἀριθμῷ τίθενται, οἱ δὲ ἐν προσκαταβλήματος ἢ παραριθμήματος μοίρᾳ ἄγοντες φαίνονται. τῶν γὰρ Χριστιανισμοῦ δογμάτων ἄλλοι μὲν τοῖς παισὶ μεταδιδόασιν οὐδὲ γρῦ, ἄλλοι δὲ ἐν τῇ τῶν ἀνθρωπίνων διδασκαλίᾳ οὐδεμίαν ἀκριβείας ὑπερβολὴν ἀπολείποντες, τὰ θεῖα ὡς ἐν παρόδῳ μόνον καὶ ἐκ παρέργου, καὶ ὥσπερεὶ ἀφοσιούμενοι διδάσκουσιν αὐτούς. περὶ ὧν εὖ ἂν ἔχοι τὸ τοῦ Ἀγάθωνος,

Τὸ μὲν πάρεργον, ἔργον ὡς ποιούμεθα,
Τὸ δ' ἔργον, ὡς πάρεργον ἐκπονούμεθα.

Οὗτοι δὲ ἤτοι τῆς τοῦ Δαβίδος συμβουλῆς ἀνήκοοι εἰσὶν, ἢ συμβούλῳ γε χρῆσθαι αὐτῷ ἀπαξιοῦσι. βοᾷ γὰρ οὗτος καὶ μάλα γεγωνὸς, "Ἐν τίνι κατορθώσει νεώτερος τὴν ὁδὸν "αὐτοῦ; ἐν τῷ φυλάξασθαι τοὺς λόγους σου." Εὔδηλον δὲ ὅτι διὰ τούτων τὴν τῶν θείων λογίων καὶ θεσπισμάτων ἔρευναν τοῖς νέοις οὐχ ἧττον (εἰ μὴ καὶ μᾶλλον) ἢ τελείοις ἀνδράσιν ἀναγκαίαν ἀποφαίνεται, ἵνα ταῦτα ἐκείνοις οἱονεὶ προοδοποιῇ. Οὐ χεῖρον δὲ μεμνῆσθαι ἡμᾶς ὧν ὁ Πρόδικος περὶ Ἡρακλέους διηγεῖται, ὅτι ἐπεὶ ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὡρμᾶτο (ἐν ᾗ οἱ νέοι αὐτοκράτορες γιγνόμενοι, δηλοῦσιν εἴτε

* Epiſtola hæc cum carmine Iambicho Catecheſi *Stephanianæ* præfixa eſt. Sed cùm *Ille*, "SERRANI *Metaphraſin eâ-" dem formâ excuderit, ut ei adjici poſſit*;" atque eadem utriuſque ſit ratio; Metaphraſin noſtram, nunc ſeorſum editam, communi et accommodatiſſimo proœmio carere nollem.

Ex Interpretatione Tuss. Bercheti Lingonensis.

## HENRICUS STEPHANUS

Chriſtianis Chriſtianorum Puerorum Præceptoribus

Salutem.

ALIIS quidem atque aliis in puerorum doctrinâ et inſtitutione laborant noſtra hæc tempora vitiis; ſed uno omnium pernicioſiſſimo et graviſſimo, hoc videlicet, quòd potiſſimam illam doctrinæ partem, et a quâ initium facere oportebat, ex iis qui pueros inſtituunt hi quidem nullo in loco nec numero ponunt; illi verò in acceſſionis aut corollarii loco habere videntur. Nam Chriſtianiſmi documenta alii quidem pueris impertiunt ne gry quidem: Alii autem in rerum humanarum doctrinâ nullam accurationis exſuperantiam relinquentes, res divinas tanquam in tranſitu ſolùm ac obiter, et quaſi perfunctoriâ operâ utentes, eos docent. De quibus rectè dici poteſt illud Agathonis,

Acceſſorium quidem, tanquam opus facimus:
Opus verò, tanquam acceſſorium, conficimus.

Iſti autem, aut Davidis conſilii ignari ſunt, aut conſiliario ſaltem uti eo dedignantur. Clamat enim ille, et valde clarè vociferans, "Quâ ratione adoleſcens di-"riget viam ſuam? Cuſtodiendo ſermones tuos." Perſpicuum eſt igitur ex his, divinorum oraculorum et vaticiniorum indagationem juvenibus non minus (ſi non etiam magis) quàm adultis viris neceſſariam eſſe demonſtrari, ut hæc illis quaſi viam patefaciant. Non abs re autem fuerit, meminiſſe nos eorum quæ Prodicus de Hercule narrat, eum ſcilicet quum ex pueris ad pubertatem veniſſet (in quâ adoleſcentes jam ſui arbitrii effecti declarant, utrum viam per virtutem in-

τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ἐπὶ τὸν βίον, εἴτε τὴν διὰ κακίας) ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν καθῆσθαι, ἀποροῦντα ὁπότεραν τῶν ὁδῶν τράπηται. εἰ οὖν τὸ τὸν Ἡρακλέα ἐκλέξασθαι τότε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν, οἱ ἔξωθεν συγγραφεῖς θείᾳ μοίρᾳ προςλογίζονται, τοῦτο δηλονότι αἰνιττόμενοι, ὅτι τὴν διὰ κακίας τρέπεσθαι πεφύκασι μᾶλλον οἱ ἄνθρωποι· πῶς οὖν δεῖ τοὺς Χριστιανοὺς τῶν διδασκάλων ὑπὸ τῆς αἰσχύνης καταδύεσθαι, τὴν ὀρθὴν ὁδὸν ἄλλῃ πῃ ἢ ἐν τοῖς τοῦ Θεοῦ λογίοις ὑπὸ τῶν παίδων ζητεῖσθαι βουλομένους; πᾶν γὰρ τοὐναντίον, ἀνωφελὴς, καὶ ὀλίγου δέω εἰπεῖν, ὀλεθρία πᾶσα εὕρεσίς ἐστι, μὴ εὑρεθέντος πρότερον τοῦ θείου βουλήματος. ποῦ δὲ τοῦτο εὑρεῖν ἐστίν; ἆρα παρὰ Πλάτωνι, ἢ Ἀριστοτέλει, ἤ τινι ἄλλῳ τῶν πάνυ φιλοσόφων; οὐμενοῦν, ἀλλὰ παρὰ τοῖς θεοπέμπτοις καὶ θεοπνεύστοις συγγραφεῦσιν, ὧν τὰ συγγράμματα κατ' ἐξοχὴν, ὥσπερ καὶ ἄξιόν ἐστι, βιβλία καλεῖται. πᾶσα γὰρ ἁπαξαπλῶς ἡ περὶ τὰ θεῖα σοφία, τῆς τοῦ Χριστοῦ γνώσεως ἀπηρτημένη, ματαιοφροσύνη τίς ἐστί· πᾶσά τε ἀρετὴ τοῖς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Χριστοῦ οὐ γινώσκουσι προσοῦσα, ἀψύχῳ τινὶ σώματι ἔοικε. Εἰ δ' οὕτως ἔχει ταῦτα, οὐκ ἄρα ἐστὶν ὅπως οὐκ ἂν πλείστου ἄξια τοῖς σπουδαίοις τῶν παιδευτῶν εἴη ὅσα τῶν συγγραμμάτων τῇ μὲν γλώττῃ ἑλληνίζει, τῷ δὲ νῷ χριστιανίζει. τούτοις γὰρ οἱ παῖδες ἐγγυμναζόμενοι ἀλλοτρίαν μὲν ἐκμανθάνουσι γλῶτταν, ὅμως δὲ ἀλλότριον οὐδὲν τῆς ἑαυτῶν χριστιανικῆς θρησκείας ταῖς μαλακαῖς ἐναπομάττονται ψυχαῖς. ἄμφω δὲ ταῦτα τὸ παρὸν βιβλίον, βραχὺ μὲν ὂν, ἐν βραχεῖ δὲ πολλὰ περιέχον, τοῖς ἑλληνοχριστιανίζειν ἐπιθυμοῦσιν οἶμαι πορίσειν. ἀλλὰ περὶ μὲν τῆς ἐν αὐτῷ ἑρμηνείας, λέγω δὲ τῆς ἐν ἐκλογῇ ὀνομάτων καὶ συνθέσει κειμένης, ἄλλος εἰπάτω (οὐ γάρ εἰμι οἷος περιαυτολογεῖν) τῇ δὲ ἐν αὐτῷ διακριβου-

μένῃ

greſſuri ſint ad vitam, an per vitium) egreſſum in ſolitudinem, ſediſſe, dubitantem in utram viam ſe converteret. Si igitur, quòd Hercules elegerit tunc viam per virtutem, externi ſcriptores divinæ providentiæ attribuunt, hoc nimirum innuentes, viam per vitium inire ſolere potius homines: nonne oportet Chriſtianos præceptores præ pudore latitare, qui rectam viam alibi uſpiam, quàm in Dei oraculis a pueris quæri volunt? Prorſus enim contrà, inutilis, parum abeſt quin dicam, exitialis omnis inventio eſt, non inventâ priùs divinâ voluntate. Ubi verò eam invenire eſt? Num apud Platonem, aut Ariſtotelem, aut quempiam alium ſummorum illorum Philoſophorum? Non certè, ſed apud illos divinitus miſſos et a Deo inſpiratos ſcriptores, quorum ſcripta per excellentiam, ut et æquum eſt, Biblia vocantur. Omnis enim, ut ſemel dicam, quæ circa res divinas verſatur, ſapientia a Chriſti cognitione ſeparata, vana quædam prudentia eſt: omniſque virtus, quæ in iis, qui Deum per Chriſtum non norunt, ineſt, inanimo cuidam corpori ſimilis videtur. Si verò hæc ita ſe habent, fieri utique non poteſt, quin maximi fieri debeant a bonis præceptoribus, quæcunque ſcripta linguâ quidem Græcè ſonant, ſententiâ verò Chriſtum ſpirant. In talibus enim pueri exercitati, alienam quidem diſcunt linguam, veruntamen alienum nihil a ſuâ Chriſtianâ religione in mollibus animis imprimunt. Ambo verò hæc præſentem librum, brevem quidem illum, ſed brevitate multa ſuâ continentem, iis qui Græcè Chriſtum nôſſe et ſapere cupiunt, ſuppeditaturum ſpero. Verùm de eâ, quæ in eo eſt, interpretatione, eâ inquam, quæ in verborum electione et compoſitione ſita eſt, alius dicat: (non enim ſum talis, ut de me ipſo loqui velim) accuratè verò traditam in eo inſtitutionem, ipſa, quæ per excellentiam,

Ornatiſſimo Clariſſimóque viro, D. Hieronymo Manueli, illuſtriſſ. Reipub. Bernenſis Quæſtori, eximiis virtutibus præſtanti, Domino mihi plurimùm obſervando.

*SINGULARIS illius tuæ humanitatis memoria, Hieronyme Manuel, vir ornatiſſime, qua me complexus es, ex quo miſeræ patriæ incendia me in illuſtriſſ. Reipub. veſtræ ſinum perfugiúmque adduxerunt, haud unquam animo excidet meo. Et quoniam rerum mearum rationes nunc minimè patiuntur, ut debitis officiis meum erga te animum teſter: me profectò totum et nexu et mancupi, aut ſiquod aliud eſt potentius juris vinculum, tibi obligo atque obſtringo. Erit fortaſſe tempus quum anguſtias noſtras Deus amplificabit: interea, quod modò poſſum, pignoris cauſa tibi offero, Hieronyme Manuel, parvum quidem munuſculum, ſi illud ex me perpendis: hujuſmodi tamen ut minimè dubitem quin primorum illius autorum reſpectus gratiam favorémque ipſi ſit apud te conciliaturus. Davidis igitur aliquot Pſalmos verſibus Græcis repræſentatos ad te mitto, meæ erga te obſervantiæ teſtimonium. Qui quidem ſi eruditis negligenter et impolitè ſcripti videbuntur, confido tamen illos veniam mihi tributuros, ſi ſcriptiunculæ iſtius meæ rationes intellexerint. Equidem ut me certa quadam datáque opera poeticæ, nobiliſſimæ alioqui arti (quicquid imperiti obtrectent) applicarem, haud unquam paſſæ ſunt aliorum ſtudiorum, quibus me totum tradebam, rationes. Itaque et poëtæ nomen et hederam poetis relinquo: poëtices tantùm ſtudium præ me fero. Non tamen, ut Socrates ultimo vitæ ſuæ articulo verſus ſcripſit, quum id nunquam ullo anteactæ vitæ ſuæ tempore factitaſſet: ita me nunc primùm hac in re verſari aio. Rapuit me ſemper naturæ quidam ad eam artem impetus, effecítque ut aliquot horas ex aliis ſtudiis ſucciſivas huic impenſiùs collocarem. Mirificè*

*rificè verò inter cæteros poëtas placuit mihi erudita felicitas Georgii Buchanani, viri profectò non tantùm cum noſtræ ætatis, ſed et cum totius eruditæ antiquitatis ſummis poëtis æquandi. Tantæ támque auguſtæ dotes in illo, et in caſto quidem pióque argumento, mihi videntur elucere. Ergo, ut conſcriptarum à me iſtarum paginarum rationem tibi breviter, gravioribus negotiis nimirum occupato, reddam: non languidum profectò otium, quaſi ab aliis rebus vacarem, ſed expreſſa opportunáque neceſſitas iſta peperit. Quum enim ſuperioribus annis ad acerbiſſimæ calamitatis primordia deleniendus eſſet animus: non aliunde meliora peti poterant remedia, quàm ex ſacrorum librorum lectione, Pſalmorum maximè: quos animis noſtris veluti medicandis atque curandis, Spiritus ſanctus deſtinatò compoſuiſſe, nobiſque ad illum uſum videtur tribuiſſe. Animorum enim noſtrorum ut hîc mira quædam multipléxque anatome perſpicitur, ita et copioſiſſimum omnium remediorum veluti pharmacopœum explicatur. Dum Pſalmos igitur ego ſtudioſiùs lego, accidit ut et Buchanani paraphraſin aliquando adhiberem: et Buchanani etiam auſpiciis et quaſi veſtigiis inhærens, eos quoque Pſalmos qui exulcerato animo meo videbantur accommodatiores, conarer Græco idiomate interpretari. Adjunxi quoque ſingulis Pſalmis precationes breves, quæ Pſalmi argumentum repræſentarent: ut mihi illius lectionis fructus certiùs conſtaret. Habes ſcriptiunculæ iſtius incunabula, ornatiſſime vir: quæ fortaſſe melius à me fuiſſet ſuppreſſa, ut potius culpa carerem, quàm culpam deprecarer. Malui tamen, vel nominis etiam mei diſpendio, extare aliquod monumentum graviſſimorum illorum noſtrorum temporum, et ſpei etiam quam de rebus noſtris inſtaurandis concepimus. Quo conſilio Pſalmum decimum octavum inter luctuoſos volui apponi. Hos ergo Pſalmos infeſto illo tempore fere natos, ad te mitto, Hieronyme Manuel, qui mihi tam opportunè in meis difficultatibus ſuccurriſti. Amas et colis literas: id eſt verum*

*tuæ*

*tuæ patriæ omniúmque Rerumpub. firmamentum. Illius igitur animi tui conſcientia me reficit atque recreat, mihíque in animum inducit, futurum ut hoc qualecunque animi erga te mei pignus æquo animo accipias, méque tuo favore perge complecti: atque adeò per te intelligat Illuſtriſſ. Senatus (apud quem tua integritas, fides, gravitas, prudens et felix in rebus gerendis dexteritas, magnæque aliæ virtutes collatis in patriam tuam meritis perſpectæ atque cognitæ, maximam tibi autoritatem pepererunt) intelligat, inquam, quanta religione atque fide me illius obſequiis dedam: animúſque eſt ut me illi in poſterum, quantùm gratus erit acceptúſque meus labor, dedicem conſecrémque. Lauſannæ, Kal. Aug.* MDCLXXV.

*T. D. ſtudioſiſſimus,*

JOANNES SERRANUS.

DEO

## DEO OPT. MAX.

MARS quamvis toto deſæviat impius orbe,
Intentétque feras dirus ubique faces:
Hæc tamen ipſe Deo, ereptus crudelibus armis,
Vota ſacro, ſperans jam meliora fore.
Non obſcura ſequor veſtigia: fauſtior auſpex
Vatis Idumæi vox mea vota beet.
Illius excepit tandem certamina felix
Exitus, et certa ſpes recreabat ope:
Hæc noſtri fuerit præſens medicina doloris,
Pugnáque felici ſic eat auſpicio.

ETIAM VENI, DOMINE JESU.

ʹΕΡΡΙΚΟΥ ΤΟΥ͂ ΣΤΕΦΑΝΟΥ, εἰς τοὺς ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ Σερρανοῦ μεταφρασθέντας Ψαλμούς.

Genus Elegiacum.

ΣΕΡΡΑΝΟ`Σ μεγάλοις βεβολημένος ἄλγεσι θυμὸν,
Παρφασίην τάδ᾽ ἔπη ἄλγεσιν εὗρεν ἑοῖς.
Ἄλγεσι καὶ στοναχαῖς τούτου χάριν ἔξελε ὑμεῖς,
Ἐκ πικρίης τούτων καρπὸς ὅδ᾽ ὔμμι γλυκύς.

EJUSD. HENR. STEPH. De iiſdem Pſalmis.

TRISTIBUS en Janus perculſus pectora curis,
Carmina ſolamen repperit iſta ſibi.
Triſtitiæ huic grates agito, lecture libellum,
Hunc dulcem fructum quòd det amara tibi.

## ΕἸΣ ΤΟΥ`Σ ΑΥ'ΤΟΥ`Σ, ὡς ἀπὸ τοῦ Σερράνου.

Genus idem.

ἮΝ ὅτε θελξινόων μουσῶν μελίγηρυς ἀοιδὴ,
    Μῦθοί τ' ἀρχαίων τέρπον ἐμ' ὑμνοπόλων.
Ἀλλ' ἀταλοφροσύνῃ σκοτίη νὺξ φαίνετο λαμπρὸν
    Ἢ μήνης ἢ καὶ ἠελίοιο φάος.
Νῦν δ' ὅτε παμφαίνων φωστὴρ, κόσμου τε σαωτὴρ
    Ἁγνὸν ἀληθείης φῆνεν ἔμοιγε σέλας,
Λήροις χαίρειν φὰς, Δαβὶδ ὕμνους ἠδὲ θέμιστας
    Οὐρανίους μέλπω, θεῖα μετερχόμενος.
Ἀλλὰ, Παλαιστίνη, νεμέσα μὴ, κ' ἀλλοφύλους ᾗ
    Γλώσσῃ κληΐζειν ὑμετέρας χάριτας.

Φραγκίσκου τοῦ Πόρτου.

## IN EOSDEM, tanquam a Serrano.

ERAT aliquando *cùm* mentem-demulcentium Muſarum mellifiuus cantus,
    Fabulæque veterum delectarent me Poetarum.
Sed puerilitati tenebricoſa nox apparuit ſplendidè,
    Sive Lunæ, ſive etiam Solis lux.
Nunc autem cùm collucens luminare, mundique Salvator
    Puram veritatis oſtenderit mihi lucem,
Nugis vale-dicens, Davidis Hymnos et Leges
    Cœleſtes cano, divina proſecutus.
Verùm, Palæſtina, ne ægrè-feras, etiam alienigenas ſuâ
    Linguâ celebrare veſtras gratias.

Franciſci Porti.

## DE IISDEM.

TAM bene ſi nôſti pſalmos, Serrane, Davidis
    Lugubres Graiis reddere carminibus,
Quid facias, quæſo, reliquos ſi reddere tentes
    Ejuſdem pſalmos, qui mage læta ſonant?
Ergo macte animo precor, Hebræique prophetæ
    Grajugenûm numeros fac opus omne ſonet.
Carmine ſic ſacro poteris delere profanum:
    Sic exibit opus gratius Iliade.

I. Ant. Sarac. M.

ΕΙ'Σ

## ΕἸΣ ΤΟΥ`Σ ΑΥ'ΤΟΥ'Σ.

Genus idem.

ΤΙ'ς τόδ᾽ ἀνὴρ πινυτὸς πεπνυμένον ἔργον ἔτευξε;
Μῶν τὶς ἀφ᾽ Ἑλλήνων Τήϊος ἦν τὸ γένος;
Οὐκ ἂν, ὅτ᾽ ἀντὶ σοφῶν οἷς πρίν ποτ᾽ ἔθαλλεν, ἐρήμη
Ἑλλὰς πᾶσα σκότου βαρβαρικοῖο γέμει·
Καὶ Μοῦσαι Χάριτές τε, φίλον ποτὲ δῶμα λιποῦσαι,
Εἰς Φράγκων γαίην ὃν μετέθεντο χορόν.
Τούτων δ᾽ ἐκγεγαὼς πολυδήμων Σεῤῥανὸς αἴης,
Θεῖον ὅδ᾽ Ἀργολίδι μέλψεν ἔπος κιθάρῃ.
Ὧι Θεὸς εὐεπίῃ γλώσσην κοσμήσας, ἔδωκεν
Σὺν μεγάλῃ μεγάλην εὐσεβίῃ σοφίην.

Bonavent. Vulcanii Brugenſis.

## IN EOSDEM.

QUISNAM vir ſapiens hocce ſapiens opus compoſuit?
Num quiſpiam e Græcis Teius erat genere?
Minimè quidem, quando loco Sapientûm, quibus antea olim
floruit, deſerta
Græcia tota tenebris barbaricis ſcatet:
Atque Muſæ, Gratiæque, caro quondam domicilio relicto,
In Francorum ſolum ſuum tranſtulêre Chorum.
Horum autem oriundus celeber SERRANUS *e* gente,
Divinum hocce cecinit carmen Argolicâ lyrâ.
Cui Deus, eloquentiâ linguâ *ejus* inſtructâ, dedit
Unà-cum magnâ pietate magnam ſapientiam.

## DE IISDEM.

O DULCES lacrymæ, queis mollia pectora paſcit
Sanctus amor, cellis dulcior, Hybla, tuis!
O dulces gemitus! ô dulcia vulnera cordi!
Dulce decus vitæ præſidiúmque meæ!
Spirate ô faciles concordis flaminis auras,
Noſtra ſuo ut fiat mens magis apta Deo.
Quis credat? præter ſolitum mihi dulcis amaror
Et ſapit, et dulci eſt parta labore quies.
O divina manus, quæ tanta et talia fudit!
SERRANI ſemper ſit mihi chara manus.

Simonis Goulardi Sanliſiani.

## DE IISDEM.

QUI citharæ primi numeros docuêre canoros,
Et varios nabli diſpoſuêre modos;
Qui pede vinxerunt molli vaga nomina primi,
Cantibus aſſuerant vota litare Jovi.
Poſtera famoſos cecinerunt ſecula luxus,
Prælia Mavortis, fortiáque auſa virûm:
Grandiloquo regum jactatis ore triumphis,
Captabant famæ nomina Cecropiæ.
Fatidico at noſtri modulantes cantica plectro,
Phœbe, tuis palmam vatibus eripiunt.
Namque procul nugis, nullóque hæc oblita nævo,
Æterni pangunt numinis arte melos.
Priſca ſuos jactent natos Helicone poetas,
Noſtra tamen priſcis tempora majus habent.
Ergo quibus ſacræ reſerant penetralia Muſæ,
Huc aciem genii vertite Dædalei.
Ponite laſcivum reſonantia barbita ceſtum, Iliad. Ξ. 214. Odyſſ.
Et docti doctam ſumite materiam. Θ. 266.
Ferte Deo cuncti nova carmina, ferte, poetæ:
Veſtra Sabæorum victima vincet opes.

Blaſii Marcvardi.

## GRÆCIÆ CAPTIVÆ Querela.

EN ego quæ quondam felix molibar habenas
Europæ atque Aſiæ, rerum pulcherrima tellus,
Hellas honos Orientis, eheu jaceo, aurea quondam
Muſarum domus, ingeniis tot fœta decoris:
Exceſsêre artes patria, Graiûmque per urbeis
Barbarus indignis volitans impunè triumphis
Inſultat cineri noſtro. ſed quantula ſunt hæc?
Ille Dei miſera ſacraria ſuſtulit ora,
Ille tot heroum monumenta patrûmque labores,
Ille ſacras ſtirpeis radicibus eruit imis:
Vix adeò ut vix inter opeis urbeiſque ſepultas,
Artibus extinctis et relligione peremta,

De

De me præterquam buſtum illætabile reſtet,
Agnoſcique ipſa vel in Hellade neſciat Hellas.
Magna tamen noſtri, Scythicis elapſa ruinis,
Barbariem increpitans, trans æquora fugit imago.
Inde pererratis, qua ſors minus æqua jubebat,
Gentibus hinc Italis, hinc Rheni finibus, exul,
Helvetias arceis propter Rhodanúmque ſonantem
Appulit, et tuta vix demum conſtitit umbra:
Donec opes Scythicæ Tanaique effuſa tyrannis
Mole ſua ruerint. Vos ô tamen impia, fratres,
Tandem condite tela, cruentarúmque furentes
Deſinite irarum populi: aut ſi numine lævo
Tantus amor ferri Martiſve inſania verſat
Ferventeis animos, vobis ceſſantibus olim
Caucaſis Argolicos cur verberat ungula campos?
Méque tot heroum, regúmque ducúmque parentem
Barbarus hoſtis habet? fabellas hem cano ſurdis.
Ergo mei (ſi fortè aliquæ ſi fortè meorum
Reliquiæ ſupereſtis) opem requiemve laborum
Sperate è cœlis: at tu, SERRANE, memento
Teſtanti terras et ſidera voce moventi
Verba præire mihi, et cantus ordire ſecundos.

Urbani Calvetonis C.

---

ΤΟΥ͂ ΑΥ᾿ΤΟΥ͂ εἰς τὸς Ψαλμός.

Genus Elegiacum.

ΕΙ῎Θ᾿ ἄλλως γελόωσαν ἐῷ Θεὸς Ἑλλάδα μέλπειν,
Ὡς ςοναχεῖ τούτους Ἑλλὰς ὀδυρομένη.

EJUSDEM in Pſalmos.

UTINAM alios ridentem ſineret Deus Græciam canere,
Quemadmodum gemit hos Græcia mœrens.

# INDEX Pſalmorum et Poëmatum Sacrorum.


| Pſalmi et Poëmata | | Carminis genus | Summa | Pag. |
|---|---|---|---|---|
| Pſalmi Serraniani. | VI | Elegiacum, | V | 2 |
| | XI | Alcaicum, | IV | 4 |
| | XII | Hexam. Heroic. cum Penth. Dact. | I | 8 |
| | XIII | Anacreonticum, | VI | 12 |
| | XVI | Iambicum Senarium, | III | 16 |
| | XVIII | Heroicum, | XIII | 20 |
| | XXII | Idem, | | 34 |
| | XXX | Anacreonticum, | | 44 |
| | XXXI | Idem, | | 50 |
| | XLIII | Archilochio-Iambicum, | II | 58 |
| | XLIX | Heroicum, | | 60 |
| | LXII | Iambic. Dimetrum et Trimetrum, | III | 66 |
| | LXXIX | Idem, | | 70 |
| | LXXXIV | Alcaicum, | | 76 |
| | LXXXV | Sapphico-Adonicum, | VIII | 80 |
| | LXXXVI | Iambicum-Dimetr. Acatalect. | I | 84 |
| | LXXXVIII | Elegiacum, | | 90 |
| | XC | Sapphico-Adonicum, | | 94 |
| | XCI | Alcaicum, | | 100 |
| | XCII | Anacreonticum, | | 104 |
| | XCIV | Iambicum Senarium, | | 108 |
| | XCVII | Heroicum cum Iamb. Dimetro, | I | 114 |
| | CIII | Sapphico-Adonicum, | | 118 |
| | CXLI | Iambicum Dimetrum et Trimetrum, | | 124 |
| Ejuſd. Poëmata. Canticum Simeonis | | Sapphico-Adonicum, | | 128 |
| Veræ Religionis Deſcript. | | Elegiacum, | | 128 |
| Danielis Caput | IX | Heroicum, | | 130 |
| Eſaiæ Caput | LIX | Idem, | | 138 |
| Nazianzen. Epigr. Spirituale | | Elegiacum, | | 144 |
| Rhod. Palæſtinæ Specimen | | Heroicum, | | 146 |
| H. Steph. Exhort. ad Lect. N.T. | | Idem, | | 148 |
| Ejuſdem Pſalm. | III | Anacreonticum, | | 152 |
| | XV | Sapphico-Adonicum, | | 156 |
| | XLVII | Trochaicum Dimetrum, | II | 158 |
| | CI | Sapphico-Adonicum, | | 162 |
| Florentis Chriſtiani | II | Idem, | | 164 |
| | VIII | Archilochio-Iambicum, | | 168 |
| | XLV | Sapphico-Adonicum, | | 170 |
| | CXXXIII | Anacreonticum, | | 176 |
| | CXXVII | Ode Pindarica, | II | 178 |
| Fred. Iamotii | CXXXVII | Idem, | | 180 |
| J. Harmari Hiſt. Chriſti Metr. | | Heroicum, | | 184 |
| Ejuſd. Dialogus Chriſti &c. | | Elegiacum, | | 196 |
| Iamotii | CXX | Trochaicum dimetrum, | | 198 |
| H. Freyeri | C | Anapæsticum, | I | 200 |
| Ejuſ. Prec. ante cibum | CXLV | Glyconicum, | I | 202 |
| Poſt cibum | CXLVII | Alcaicum, | I | 204 |
| Thryllitſch. in Prov. i. 10, 11. | | Choriambicum Asclepiadeum, | I | 204 |
| J. G. Herrichii Tetraſticha | | Trochaicum Tetrametrum, | I | 206 |
| Oratio Dominica | | Heroicum, | | 212 |
| Joſephi Hiſtoria | | Idem, | | 212 |
| Antiochi Perſec. et Macab. | | Idem, | | 218 |
| Chriſtus | | Idem, | | 236 |
| Mahometes | | Idem, | | 250 |

## PAUL. AD EPH. V.

*Λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς· ᾄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ.*

Loquentes inter vos mutuò per pſalmos & hymnos, & cantiones ſpirituales: canentes & pſallentes in corde veſtro Domino.

## ΨΑΛΜΟ`Σ ϛʹ. σχετλιαστικός.

Genus carminis Elegiacum. Dicolon diſtrophon.

| | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|
| Hex. | - ⏖ | - ⏖ | - ⏖ | - ⏖ | - ⏑⏑ | - ⏓ |
| Pent. | - ⏖ | - ⏖ | - ‖ | - ⏑⏑ | - ⏑⏑ | ⏓ ‖ |

ΩΝΑΞ μὴ στυγερὸν κατέλεγχέ με, μηδὲ βιάζευ,
Ἐσσυμένας ὀργᾶς κάρτα καθαπτόμενος.
Ἀλλά, πάτερ, πρόφρων ὀλοφύραο. τάμα γὰρ ἔρρει·
Ὀστᾶ τάκετ᾽· ἐμὰν νᾶσον ἄλαλκε, πάτερ.
Ἀργαλέαις ὀδύναισι κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
Φεῦ! τί κακῶν τελέθοι τέκμαρ ἀπειρεσίων;
Ἱλάκοις ὤρισε, παλίσσυτος, ἀδ᾽ ἐλεήμων,
Λίσσομ᾽, ἐμὰν ψυχὰν ἄρνυσ᾽ ἀλυσμαχίαν.
Οὐ γὰρ ἐπ᾽ εὐρώεντι δόμῳ δυσληθέος ᾅδεω,
Οὐδεμία περὶ σεῦ μναμοσύνα τελέθοι.
Τίς σε μελαμβαθέεσσ᾽ ἐπὶ κεύθμοσι κλαΐξειεν;
Τίς σε θανὼν γλυκερᾶς κρέμασιν εὐφροσύνας;
Ὤμοι ἐγὼ στυγνοῖσιν ἐπὶ στενάχοις ἐμόγησα,
Τεμὸν παννυχίς τ᾽ ἀμφιπρόφυρα λέχος.
Καὶ δυσαρεστεῦσαι πάμπαν φθινύθεσκον ὀπωπαὶ,
Τῷ δὴ ἀντιπάλους ἐψιόωντας ὁρᾶν.
Ἔρρετε γᾶν ὅσσοιπερ ἐμοὶ κακὰ μηχανάασθε,
Ἔρρετ᾽· ἐμεῦ θρήνευς ἄφθιτος εἰσάϊεν,

Ἄφθιτος

## PSALMUS VI. Lamentabilis.

DOMINE, ne graviter animadvertas *in* me, neque opprimas,
*Me* concitato furore atrociter corripiens.
Atqui, Pater, benevolus miſereſce *mei:* Mea enim ægrè-ſe-habent.
Oſſa tabeſcunt: meum morbum depelle, Pater.
Gravibus doloribus confractum-eſt earum cor.
Eheu! quis infortuniis erit exitus infinitis?
Placeris, Benigniſſime, retrocedens, atque miſericors,
Obſecro meam animam excipias ad-deſperationem-uſque-redactam.
Nequaquam enim apud tenebroſam domum obliviofi Orci,
Ulla de te mentio fiet.
Quiſnam te in nigris-ex-profunditate latebris concelebraret?
Quiſnam te mortuus ſuavis modulaminibus lætitiæ?
Hei mihi! odioſis ſuſpiriis feſſus-ſum,
Meumque pernox *lacrymis* perfudi cubile.
Atque indignantes planè contabeſcebant oculi,
Adverſarios quippe *me* riſui-habentes videndo.
Faceſſite igitur quicunque mihi mala comminiſcimini,
Faceſſite: meum planctum ÆTERNUS exaudiit;

Ἄφθιτος ἀντεστάϊεν ἐμᾶς ἱκεταρίδος ὄσσας,
    Καὶ πρόφρων εὐχὰς ἄφθιτος εὐμενιεῖ.
Ἀντίπαλοι χάζοιντο, κατηφείαισι δαμέντες,
    Προτροπάδην πάντες φύζαν ἐπ' αἰνόμορον.

ΚΥ'ΡΙΕ παντοδύναμε, τοῦ μὲν σῆς δικαίας χειρὸς ἡμεῖς αἰσθανόμεθα ταῖς ἡμῶν ἁμαρτίαις δικαίως ὀργιζομένης· ἀλλ' ὦ Κύριε, μὴ ὡς δικαστὴς καὶ ἐχθρὸς ἡμᾶς κόλαζε, ἀλλ' ὡς πατὴρ ἐλεήμων τιμώρει ἐν τῇ ἀγαθωσύνῃ σου. οὗτος μὲν δικαιότατός ἐστι τῶν ἡμετέρων ἁμαρτιῶν μισθός. ὅρα δὲ, Πάτερ, μὴ ἄδικον τοῦ τῇ σῇ ἀληθείᾳ ἐπηρεάζειν οἱ ἀντίδικοι ἡμῶν προφασίζωνται πρόφασιν. τὰς γοῦν ἡμετέρας θλίψεις οὕτω σκευώρει, ὥσθ' ἡμῖν ἐκείνας εἰς σωτηρίαν καὶ παραμυθίαν ἐκβήσειν· μέχρι ἂν δακρύων ἀπομαχθέντων, τοῦ τοῦ ἀθανάτου βίου χαρᾶς ἀπολαύωμεν. Διὰ Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν υἱόν σου. Ἀμήν.

## ΨΑΛΜΟ'Σ ιά. σχετλιαστικῶς εὐκτικός.

Genus Alcaicum. Tricolon tetraſtrophon.

| | | | | |
|---|---|---|---|---|
| Alc. | ⏓ – | ⏑ – \| – | – ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏓ |
| Iamb. | ⏓ – | ⏑ – | ⏓ – | ⏑ – \| ⏓ |
| Alc. Dactyl. | – ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ | – ⏑ | – ⏓ |

'ΕΠΕΙ' καθίζων ἀθανάτῳ κέαρ
'Εφησυχάζω, τίπτε κελεύετε,

ÆTERNUS viciſſim-exaudiit meam ſupplicem
vocem,
Atque promptus ÆTERNUS benevolas preces
*meas* reddet.
Adverſarii recedant dedecore-et-pudore affecti,
Concitato-curſu omnes fugam in miſerandam.

OMNIPOTENS Deus, juſtam quidem manum tuam ſentimus noſtris peccatis juſtè infenſam: at ne, Domine, nos ut judex & hoſtis plecte, ſed ut pater miſericors caſtiga in tua bonitate. Hæc quidem juſtiſſima eſt peccatorum noſtrorum merces: ſed vide, Domine, ne injuſtam tuæ veritati inſultandi occaſionem inde capiant adverſarii noſtri. Noſtras igitur afflictiones ita moderare, ut illæ cedant nobis in ſalutem & conſolationem: donec lacrymis abſterſis, fruamur plenè æternæ vitæ gaudio. Per Jeſum Chriſtum Filium tuum. Amen.

## PSALMUS XI. Luctuosè ſupplex.

QUANDOQUIDEM recumbens *in* IMMORTALEM corde,
Conquieſco; quare jubetis,

Ῥώγων ποτὶ σκληρῶν κάρηνα,
Ὄρνεον ὣς τρομερὸν, φυγεῖν με;
Πέλαζε νευρῇ ὠκύμορον βέλος,
Δένδιλλε τόξῳ σχέτλιος, εὐσεβοῦς
Βάλλειν κάρηνον, καὶ λαθραίοις
Ὀρθονόους παγίδεσσι μάρψαι.
Σὺ δὲ κραταιῷ, παμβασιλεῦ, σθένει
Κίκυν χαλέπτεις δυσσεβέων, κακὰς
Βελσμάτων ῥίζας ἐναίρων.
Ὡθλὸς ἀτὰρ τί κακὸν τέλεσσε;
Ὕψου θοώκοις ἑζόμενος, μέγας
Πάμπαν δίκαιός τ' οὐρανίοις θεὸς,
Ἀνδρῶν ἁπάντων φῦλα πάντα
Δέρκεται ὀξυπόροις ὀπωπαῖς.
Χ' ὠ τὸν δίκαιον τόν τ' ἄδικον νοεῖ·
Καὶ δὴ κακοῦ ῥεκτῆρι κοτεῖ, βίας
Φίλῳ διαιτητὴς ἁπάντων
Ἀθάνατος νεμεσᾷ σφαμπάξ.
Εἰς τέσδε θεῖον, πῦρ μαλερὸν, φλόγας,
Θύελλαν, ἄτας καὶ θανάτους Θεὸς
Λάβρως ἐπομβρήσει, καθῆκον
Πρήξεσι τῶνδε γέρας κακῇσι.
Καὶ δὴ δικαίους κηρόθι πάντοτε
Πάμπαν δίκαιος δὴ τελέθων φιλεῖ,
Δίκαιον ἀθρῶν αἷς ὀπωπαῖς,
Κεδνὰ παρισάμενος δικαίῳ.

ΚΥ'ΡΙΕ

Fiſſurarum præruptarum ad vertices,
Avem ceu tremulam, fugere me?
Adaptabat nervo cito-interficientem ſagittam;
Collineabat arcu impius, pii
*Ad*-transfigendum caput, et clandeſtinis
Rectos-corde laqueis captandos.
Tu verò prævalido, Rex-ſumme, robore
Vim contundis improborum, pravas
Machinationum radices revellendo.
Bonus autem ille quid mali deſignavit?
Altè *in* ſolio ſedens, magnus
Omnibuſque-numeris juſtus cœleſti *quippe* Deus,
Virorum cunctorum gentes omnes
Speculatur perſpicacibus oculis.
Et hic juſtum ac injuſtum perpendit:
Atque-adeò nequitiæ Patratori iraſcitur, injuriæ
Fautorem Arbiter omnium
Immortalis indignatur penitus.
In iſtos ſulphur, ignem flagrantem, flammas,
Procellam, noxas, et fata Deus
Impetuosè depluet, condignum
Facinoribus iſtorum præmium nefariis.
Quin imò juſtos, ex-animo ſemper,
Planè juſtus quippe *cùm ipſe* ſit, diligit,
Juſtum colluſtrans ſuis oculis,
Diligenter adſtans juſto.

ΚΥ'ΡΙΕ παντοκράτορ, ἐπειδήπερ ἐς τὸ ἡμᾶς πανωλέθρους διαφθείρειν, πάντα τοπαράπαν μηχανῶνται οἱ ἀσεβεῖς· δὸς τῆς εὐκαίρου σῆς βοηθείας ἐπὶ τοίαις στενοχωρίαις ἡμᾶς αἰσθάνεσθαι. τὴν σοφίαν σου τοῖς ἐκείνων σοφίσμασιν ἀντιπαράταττε· τὴν δύναμιν, τῇ βίᾳ. δικαιοσύνην ἐπίδειξον πρὸς τὸ τούσδε τιμωρεῖν, ὧν πλημμελείας ὀξυδερκεῖ σου προνοίᾳ ἀθρεῖς, τοῦ ἀξίᾳ ἐκείνους τοτέλος ἀποτίσειν ἀπωλείᾳ. ἡμᾶς δὲ, βέλτιστε Πάτερ, ὥσπερ τοὺς ὄντας σοῦ ἔγνως, στερεῷ τῷδε τῆς ἀγαθωσύνης σου θεμελίῳ οὕτως ἐπιβεβαίου, ὥστ᾽ ἐν τόσοις ταραχῶν κύμασιν ἀβάπτιστοι ἐμμένωμεν· καὶ τάδε διαπεράναντες, αἰώνιον ἐπιβατεύσωμεν κληρονομίαν, ἥνπερ ἡμῖν παρεσκευάσω, ἐν μονογενεῖ υἱῷ σου Ἰησοῦ Χριστῷ, Κυρίῳ ἡμῶν. Ἀμήν.

## ΨΑΛΜΟ`Σ ιβ΄. σχετλιαστικός.

Genus Hexametrum heroicum cum penthemimeri Dactylica. Dicolon diſtrophon.

Hex. – ⏑⏑ | – ⏑⏑ | – ⏑⏑ | – ⏑⏑ | – ⏑⏑ | – ⏑

Pent. – ⏑⏑ | – ⏑⏑ | ⏑ |

ΕΙ᾽ δ᾽ ἄγε νῦν ἐπίκουρος ἀοσσητήρ τε γένοιο.
Πάμπαν ὄλωλε θέμις,
Ἔρρει τ᾽ εἰλικρινὲς καὶ ἀπέπτατο ἐξ ἀνθρώπων.
Φεῦ, κενεόν τε φίλῳ
Βάζει μῦθον ἑταῖρος ἑταίρῳ, ἠπεροπεύων
Αἱμυλίοισι λόγοις,

Ῥῖγος

OMNIPOTENS Deus, quandoquidem in noſtram perniciem omnia omnibus modis moliuntur impii: da ut opportunum auxilium tuum in tantis anguſtiis experiamur. opponas ſapientiam tuam illorum dolis: potentiam, violentiæ: juſtitiam tuam exeras ad eos puniendos, quorum ſcelera perſpicaci tua providentia notas, ut ipſos merito tandem aliquando plectas exitio. Nos verò, Pater optime, quos tuos agnoſcis, ſolido illo bonitatis tuæ fundamento ita ſtabilias, ut & inter tantos fluctus immerſabiles perduremus, & illis ſuperatis, tandem adeamus cœleſtem illam hæreditatem, quam nobis præparaſti, in unigenito filio tuo Jeſu Chriſto, Domino noſtro. Amen.

## PSALMUS XII. Lamentabilis.

AGEDUM, nunc fautor atque adjutor eſto.
    Penitus periit fas,
Receſſitque ſinceritas, atque aufugit ab hominibus.
    Heu! vanum etiam *cum* amico
Loquitur ſermonem ſocius ſocio, decipiens *cum*
    Blandis verbis,

Aſperitatem

Ῥῖγος ἐπικρύπτων κραδίῃ καὶ ἀνάρσιον ἔχθος.
  Ἀθάνατος δὲ κακῶν
Χεῖλε' ἀποθραύσοι, τοίπερ φάσαν ἠπεροπευταὶ,
  Τίς δὲ θεὸς τελέθει;
Εἶπον ὑπερφιάλως ὑψαύχενες· ἐκκόψωμεν
  Ἄμμες ἅπαντα λόγοις.
Ἡμετέρων ςομάτων κράτος ἄσχετον ἤρατο νίκην·
  Τίς πρόμος ἄμμι πέλοι;
Αὐτὰρ ὁ παντοκράτωρ ἠμείβετο λυγρὸν ἐνισπὼν,
  Θλιβομένων μὲν ἐγὼ
Εἵνεκ' ἀναςαίην κε δικασπόλος, ἠδ' ἐπαρήξω
  Πήματι μῆχαρ ἄγων.
Ὥςε γαληναῖον βίοτον τοὺς ῥᾶςα βιῶναι,
  Καττὲ σκέπας διάγειν.
Ἀθανάτου τελέθουσι λόγοι νημερτέες αἰεὶ,
  Ἄργυρον οἷα, σοφοὶ
Ὃν φλόγες ἐξεκάθηραν· ἀτὰρ σὺ, φέριςε, σάωσον
  Ἄμμε πάτερ, βδελυρῶν τ'
Ἀνθρώπων ὤριςε φύλαξ ῥύου. ἀσεβέες γὰρ
  Ἔνθα καὶ ἔνθα δράμον
Ἐσθλοῖς ἔλκα φρονοῦντες, ἀνάρσιοι ὁππότε πρῶτον
  Ἄνδρες ἔχουσι θρόνον.

ΚΥ'ΡΙΕ παντοδύναμε, ἐπεὶ ἐν τόσαις ἀνθρώπων ἀσεβῶν δυσκρασίαις, αἱ ψυχαὶ ἡμῶν πολλὰ θορυβοῦνται· δὸς ἡμῖν ἐν τῇ τοῦ σοῦ λόγου στερρότητι ἰσχυρῶς ἐπεμμένειν. ὅσῳ δὲ μείζων εἴη ἀνθρώπων κακία, πόσῳ βεβαιότερον συλλογιζώμεθα πληροφορηθήσεσθαι

Aſperitatem abſcondens corde, et implacabilem
ſimultatem.
Immortalis autem improborum
Labia conteret, qui prædicârint Impoſtores,
Quis ſanè Deus eſt?
Dixerunt ſuperbè ſuperbum *quid:* exſcindamus
Nos omnia orationibus.
Noſtri oris vis neutiquam-cohibenda reportavit
victoriam.
Quis Rector nobis eſſet?
Cæterùm omnipotens reſpondebat grave prolocutus,
Preſſorum-*Tyrannide* profectò ego
Gratiâ inſurgam Judex, atque *iis* auxiliabor
*Huic* malo remedium inveniens.
Ita ut tranquillam vitam hi facillimè vivant,
Et ſub tutela degant.
Immortalis ſunt verba veriſſima ſemper,
Quaſi argentum, diſcriminantes
Quod flammæ repurgârunt. Atqui tu, Clementiſſime, ſerva
Nos, Pater; protervisque
Hominibus, fidiſſime Cuſtos, eripe. Impii enim
Paſſim cucurrerunt
Bonis exitialia intendentes, iniqui ubi primùm
Homines tenent thronum.

DOMINE Deus omnipotens, quoniam inter iſtas profligatorum hominum intemperies, animi noſtri anxiis ſolicitudinibus involvuntur: da ut in verbi tui firmitate conſtanter inhæreamus: & quo major eſt hominum iniquitas, tanto certiùs ſtatuamus conſtaturam tibi

ροφορηθήσεσθαι τὴν ἀλήθειάν σου, ἥνπερ ἡμῖν ἐν λόγῳ σου ἱερῷ ἐφανέρωσας. ὥσθ' ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τῶν ἐπαγγελιῶν σου φρουρᾷ ἑδραίους ἐφιστάναι. κἂν οἱ παρ' ἀνθρώποις ἀξιώματος διὰ σοῦ τυχόντες, τούτῳ κατά τε σοῦ καὶ κατὰ τῶν σου πλημμελῶς καταχρῶνται· ὅμως γε ἐλπίζωμεν σε κἀκείνων δικαστὴν, ἡμῖν δὲ ὑπερασπιστὴν γενήσεσθαι, ἡμᾶς τε σώσοντα ἐπὶ τοῖςδε τοῦ κόσμου γήρᾳ καταπίπτοντος ἐρειπίοις· μέχρις ἂν παντελῶς μετά σου συλληχθησώμεθα. Διὰ μονογενοῦς υἱοῦ σου. Ἀμήν.

## ΨΑΛΜΟ'Σ ιγʹ. σχετλιαστικός.

Genus Iambicum Dimetrum catalecticum, ceu Anacreonticum. Monocolon.

⏑ – | ⏑ – | ⏑ – | ⏑
– – | | – |
⏑⏑ – | | |

ΜΕ'ΣΦ' ἂν λάθοιο, σῶτερ,
Ἐμοῦ; βέβουλας ἀεὶ
Λήθῃ διδοὺς με λείπειν;
Μέσφ' ἂν ῥέθος τε κρύπτοις
Ἐμοὶ τεὸν, νόῳ τε
Νωμῶμι πολλὰ πλαγκτῷ;
Γοργὸς τε μεσφ' ἂν ἐχθρὸς
Ὑψαυχέοι κρατήσας;
Ἄθρει, φέριστε, κἀμοὶ
Πρόφρων ἀρωγὸς ἔλθοις·

Φώτιζε

tibi tuam veritatem, quam ſacro tuo verbo nobis patefeciſti: ut ſub promiſſionum tuarum præſidio firmi perſtemus. Dum verò ii quibus auctoritatem inter homines tribuiſti, ea improbè adverſus te tuóſque abutuntur: nihilominus tamen credamus te illorum ſeveriſſimum judicem, noſtrum verò vindicem affuturum: téque adeò inter ruinas mundi ultimo ſenio collabentis nos conſervaturum: donec omnino nos tecum colligas. Per unigenitum Filium tuum. Amen.

## PSALMUS XIII. Lamentabilis.

QUOUSQUE immemor-eris, ſervator,  
Mei? Viſne ſemper  
Oblivioni traditum me deſerere?  
Quouſque faciem etiam abſcondes  
Mihi tuam, menteque  
Agitabo multa errabundâ?  
Torvus quouſque etiam inimicus  
Cervicem-efferet, *me* prehenſo? [vel, viſuperior?]  
Diſpice, Clementiſſime, et *ad* me  
Benevolus auxiliator accedas:

Illumina

Φώτιζε τὰς ὀπωπὰς,
Ὅπως ἐγὼ μὴ ὑπνῶ
Ἀείδιον τὸν ὕπνον·
Μηδ' ἐχθρὸς γαυριῷ μου *,
Νίκησα τοῦτον, εἰπών·
Ὅπως τ' ἐμοῦ πεσόντος
Μὴ δυσμενεῖς χαρῶσιν.
Ἔγωγε σοῖς ἐρείδω
Ἐσθλοῖς, ἀγάλλεται κῆρ
Τοὐμὸν τεοῖς ἐπ' ἐσθλοῖς.
Σοὶ καὶ πρόφρων ἀείδω,
Τῷ δὴ καλῶν δοτῆρι.

ΚΥ'ΡΙΕ παντοδύνατε, οἴδαμεν διὰ τοῦ λόγου σου, ὅτι ἡμῶν ὑπερκηδῶς ἐπιμελῇ. πόσον ὅμως στενοχωρούμεθα, πόσῳ δεινῶν βάρει ἐπτοήθημεν, ὥστ' ἐν τῇδε τῶν μεριμνῶν ζάλῃ μετεώρους ἡμῖν ταλαντεύεσθαι διαλογισμοὺς, ὥσπερ ἂν εἰ ἡμᾶς ἀπολίποις. σὺ δ' ὅμως θεός τε καὶ πατὴρ τυγχάνεις ὢν ἡμέτερος. τὴν ἡμῶν δυσαρέστειαν χρησίμοις θεράπευε φαρμάκοις, μὴ οἱ ἀσεβεῖς ἀτιμώρητοι γαυριῶσι. καὶ ἡμῶν ἐς τὸ τῆς ἀληθείας σου ὄνειδος καταθριαμβεύωσι. σοὶ μόνῳ πιστεύομεν· μὴ ἡμᾶς ἐπαισχυνέτω ἡ ἡμετέρα ἐλπίς. ἀλλὰ καὶ, καθὼς ἐπηγγείλω, ταῖς θλίψεσιν ἡμῶν καλὴν ἔκβασιν δίδε, ὡς τοῦτο σῆς ἐς ἡμᾶς ἀγαθότητος τὸ ἐνέχυρον λαβόντες, εἰλικρινέσι καρδίαις τοὔνομά σου ὑμνῶμεν· μέχρι ἂν ὁλοκλήρου τευξώμεθα ἐν οὐρανῷ ἐλευθερώσεως. διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ἀμήν.

* Aliter, Μηδ' ἐχθρὸς αὐχέοι μου.
Aut, Μὴ γαυριῷ μου ἐχθρός.

Ut corrigatur ſyllaba longa in ſecunda pede.

ΨΑΛΜΟ'Σ

Illumina oculos *meos*,
Ita ut ego non dormiam
Perennem illum ſoporem :
Neque inimicus inſultet mihi,
Vici hunc, dictitans :
Utque *de* me proſtrato
Malevoli non lætentur.
Ego tuis innitor
Bonis, geſtit cor
Hocce meum tua propter bona [*divina.*]
Tibi quoque alacer cano,
Illi quippe commodorum largitori.

OMNIPOTENS Deus, novimus quidem ex verbo tuo te noſtri ſingularem curam gerere : in eas tamen anguſtias redacti ſumus, tantis malorum ponderibus conſternamur, ut inter iſtos ſolicitudinum æſtus animis noſtris vagæ cogitationes obverſentur, quaſi noſtri curam abjeceris. Tu tamen Deus & Pater noſter es. adhibe remedia illi impatientiæ noſtræ: muni conſtantia animos noſtros : ne impune inſultent impii, & de nobis in tuæ veritatis opprobrium triumphent. Tibi uni confidimus : ne nos confundat ſpes noſtra : ſed, quemadmodum pollicitus es, tribue felicem exitum afflictionibus noſtris, ut tanto hoc tuæ erga nos bonitatis pignore, integris cordibus nomen tuum celebremus : donec plenam liberationem in cœlo conſequamur. Per Jeſum Chriſtum Dominum noſtrum. Amen.

## ΨΑΛΜΟ'Σ ιϛ'. εὐκτικός.

Genus Iambicum trimetrum, ſeu ſenarium acatalecticum. Monocolon.

| 1. | 2. | 3. | 4. | 5. | 6. |
|---|---|---|---|---|---|
| ⏑ –<br>– | ⏑ – | ⏑ –<br>– | ⏑ – | ⏑ –<br>– | ⏑ –<br>⏑ |
| | | Ra- | -rius. | | |
| ⏑ ⏑ ⏑ | ⏑ ⏑ ⏑ | ⏑ ⏑ ⏑ | ⏑ ⏑ ⏑ | ⏑ ⏑ ⏑ | ⏑ ⏑ ⏑ |
| ⏑ ⏑ – | | ⏑ ⏑ – | | ⏑ ⏑ – | |
| – ⏑ ⏑ | | – ⏑ ⏑ | | – ⏑ ⏑ | |
| Metrum 1. | | Metrum 2. | | Metrum 3. | |

'ΕΜΕ', κράτιστε, σῶε σοὶ πεποιθότα,
'Ρύου με. καὶ γὰρ ἐλλογισσάμην ἐγὼ
Σὲ, παμφέριστε, κύριον πέλειν ἐμόν.
Ἄνευ ἐγὼ σέθεν εὐπραγεῖν μὲν ἀσθενῶ·
Καλοῖς δ' ἔγωγε κἀγαθοῖς, τοὶ μὲν χθόνα
Ναίουσι, χαίρω πάμπαν ἠδ' ἐφήδομαι.
Βδέλυγμα δή μοι δυσσεβῶν ἐσμὸς πέλοι,
Νήθουσιν οἵπερ λυγρὸν εἰδώλων πάθος,
Θεοὺς τε ξείνους παγκένῳ φρούδων νόῳ.
Οὐ δὴ ἔγωγε θυμάτων τούτων θίγω,
Οὐ καὶ στόμα τοὐμὸν τῶνδ' ἐνίσποι τοὔνομα.
Ἐμὸν μέρος δὲ τυγχάνει τὸ πᾶν Θεὸς,
Πέλει τε κύλιξ. σὺ δὲ πάλου κρατεῖς ἐμοῦ,
Ὥριστε· τῷ καί μοι καλοὶ πέσον τόποι,

Κλήρου

## PSALMUS XVI. Supplex.

ME, Potentiſſime, ſerva tibi fidentem,
Eripe me. Etenim mecum-reputavi ego
Te, Omnium-Præſtantiſſime, Dominum eſſe meum.
Abſque te ego rebus-proſperis-uti quidem nequeo.
Probis autem ego et bonis, qui ſanè terram
Incolunt, gaudeo prorſus atque *me* oblecto.
Execrationi verò mihi improborum examen erit,
Qui nectunt exitioſam idolorum affectionem,
Deoſque extraneos futiliſſimâ affectantium mente.
Nequaquam ego ſacrificia horum libabo,
Neque os meum iſtorum enunciabit nomen.
Demenſum enim meum eſt totum Deus,
Eſtque calix. Tu verò ſortem ſuſtines meam,
Benigniſſime: idcirco quoque mihi amœnæ obtigerunt regiones,

Κλήρου δ' ἄωτος ὀλβίῳ κἀμοὶ μόλεν.
Ἐγώ, πάτερ, σοῦ μνήσομαι διαμπερὲς,
Τοῦ παγκρατίστως δόντος εὔβουλον νόον.
Πλὴν κἀπὶ νύκτα μοι τεοὶ φρένας λόγοι
Δῶκαν· σὲ λεύσσω συμπαρόντα πάντοτε·
Κἀμοὶ παρέστης δεξιῆθεν, μὴ πέσω.
Κῆρ γοῦν χαρεῖται τοὐμὸν, ἠδὲ γλῶσσά μου,
Μενεῖ θ' ἕκηλόν μοι δέμας. οὐ γάρ τοι, πάτερ,
Στυγνοῦ παρ' ᾅδου λιμπανεῖς ψυχὴν ἐμήν·
Οὐδ' αὖ ἐῴης σὺ φθαρῆναι τὸν φιλεῖς,
Ἕλωρ μὲν ἶφι καὶ βορὰν θανάτου πέλειν,
Δείξας κελεύθους μοι βίου, δείξας χαρᾶς
Ἄγαλμα, δώρων ἄφθονον πηγὴν τεῶν·
Τὸ μὲν τεοῖσι δῶκας ἄσβεστον γάνος.

ΚΥ´ΡΙΕ παντοκράτορ, ἐπεὶ ὅδε ὁ βίος τόσοις κινδύνων δικτύοις ἀνειλιγμένος τε καὶ πεπεδημένος ἐστὶ, καὶ δὴ καὶ ἀμφίβολος ὑπάρχει ἐκείνου ἔκβασις, δὸς ἡμᾶς ὑπὸ σοῦ μανθάνειν ὁδὸν τοῦ καλῶς τόνδε διαπεραίνειν. τήν σου εὐλογίαν βάθρον τῇδε ὑποθώμεθα· ἀποταξάμενοι ψευδῶν τῶν ἀμφὶ τοὺς ἀνθρώπους δογμάτων, καὶ βεβήλων ὁμίλων, σέβωμεθά σε κατὰ τὸ σῆς ἀληθείας πρόσταγμα· ἐν τῷ σῆς ἐκκλησίας κόλπῳ ἡμᾶς κατέχωμεν, ἐν ᾗ μόνῃ ἀληθὴς ἐνυπάρχει σωτηρία· βραβευέτω ἐν ἡμῖν τὸ ἅγιον πνεῦμα τὰς ἡμετέρας ψυχὰς, εἰς παλιγγενεσίαν μεταμορφούμενον, ὅπως ὁ φόβος σου ἐπ' ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ἀεὶ γίγνοιτο, ξύμπαντος τοῦ ἡμετέρου βίου καθηγεμών. καὶ δὴ καὶ οὕτως ἐλπίζωμεθα ἡμᾶς, θνητοῦ τοῦδε τοῦ σώματος ἀπαλλαγέντας, ἀϊδίου τεύξεσθαι εὐδαιμονίας. ἀλλὰ καὶ σωμάτων ἡμετέρων τῶν ἐν τάφῳ μονονουχὶ κενω-

θέντων

Hæreditatis ſanè flos beato etiam mihi evenit.
Ego, Pater, tui recordabor in-perpetuum,
Qui validiſſimè dederis *mihi* prudentem mentem.
Quinetiam noctu mihi tua verba ſapientiam
Impertivêre. Te conſpicor unà-mecum ſemper;
Atque mihi adſtas ad-dextram, ne labeſiam.
Ideoque cor exultabit meum, atque lingua mea,
Manebitque quietum meum corpus. Neutiquam enim, Pater,
Horribiles apud Inferos derelinques animam meam:
Nec quidem patieris tu corrumpi quem diligis,
Ut præda ſcilicet vermibus et eſca morti fiam.
Oſtendes mihi vitæ vias, oſtendes gaudii
Oblectamentum, donorum copioſum fontem tuorum.
Tuis enimverò largiris perpetuam lætitiam.

DA, omnipotens Deus, quandoquidem hæc vita tot & tam periculoſis ſalebris implexa & involuta eſt, incertus etiam eſt ipſius exitus: da, inquam, ut illius traducendæ rationes commodas à te diſcamus: illique adeò fundamentum ſubſternamus tuam benedictionem: ut, repudiatis falſis hominum commentis, profaniſque commerciis, colamus te ex veritatis tuæ præſcripto: contineamus nos in ſinu Eccleſiæ tuæ, in qua vera eſt ſalus: patiamur nos regi tuo Spiritu ſancto, qui animos noſtros ad puram vitæ novitatem informet: ut nominis tui timor ob oculos noſtros perpetuò obverſetur, ſitque dux univerſæ vitæ noſtræ: itáque conſtituamus futurum ut corporis iſtius carcere ſoluti, introducamur in ſempiternam felicitatem: quinetiam ut corporibus noſtris, quæ in ſepulcro quaſi exinanita

θέντων καὶ τὰ τῆς ἀμαρτίας ὀψώνια παρχόντων, κατὰ δὴ κύριον ἐγερθέντων καιρὸν, ψυχῇ ἅμα τοῦ σώματος παντελῆ ἀειδίου βίου κλῆρον ἔχωμεν· ὅνπερ δὴ ὁ υἱός σου κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, νικήσας θάνατον, καὶ συντρίψας τοῦ τάφου δεσμὰ, ὑπὲρ καὶ ἡμῶν θανὼν, ἐνεβάτευσεν ἀνθ' ἡμῶν. ὡς καὶ ταχίστῃ ἡμέρᾳ ἡμεῖς παῖδές σου, οὓς ἐν μονογενεῖ υἱοθέτησας, κἀκεῖνον κληρονομήσωμεν. διὰ μονογενοῦς υἱοῦ σοῦ. Ἀμήν.

*******************************

## ΨΑΛΜΟ'Σ ιή. θριαμβευτικός.

Genus Heroicum. Vid. Idyllia, & Pſalmum XII.

ὯΝΑΞ παμφέρτιστε, σὲ τιμήσω περὶ κηρὶ,
Παμβασιλεῦ, τύνη γὰρ φίλον κράτος ἠδέ τε τεῖχος,
Ἀκρόπολίς τε πέληθα, φύλαξ, φάος, ἀσπὶς,
ἔρεισμα.
Ἄγκυρ', ἀλεξικάκου σύ τε λιμένος ἠδ' ἐπιωγή.
Καὶ γὰρ ἐπεὶ κύρσας εὐχῶν ἱκετηρίδος ὅσσης,
Γενῶμαι, τάχ' ἔγωγ' ἐχθρῶν φύγω αἰπὺν ὄλεθρον.
Ἤδη μ' αἰνόμορον πολυάϊκος πολέμοιο
Τῇ καὶ τῇ κρυόεσσα περιστείβεσκεν ἐρωὴ,
Κἠμὲ τάχ' ἀμφεκάλυψαν ἐπήτριμα κύματα φωτῶν
Δυσμενέων, ῥόθιός τε βροχὴ ὀλοόφρονος αἴσης.

Αὐτὰρ

peccati pœnas luunt, ſtato tempore à te exſuſcitatis, plenæ felicitatis poſſeſſionem animo & corpore adeamus: quam quidem unigenitus Filius tuus, Dominus noſter, devicta morte, ruptiſque ſepulcri repagulis, pro nobis etiam mortuus, noſtro nomine adiit: ut nos filii tui, quos in illo adoptâſti, eam quoque noſtro tempore cernamus. Per illum Filium tuum, Dominum noſtrum. Amen.

## PSALMUS XVIII. Triumphalis.

DOMINE omnium-præſtantiſſime, te honore-
 proſequar ex animo,
Summe-Rex, tu quidem *mihi* amicum robur,
 quinimò murus,
Arxque es, cuſtos, ſalus, ſcutum, fulcimen,
Anchora, malumque-depellentis tu portûs es ſtatio-
 ſecura.
Enimverò ſimulatque *me*-recepto ad precationum
 ſupplicem vocem,
Genua-amplectens-*te*-orem, ſtatim ego hoſtium
 effugi ingentem ſtragem.
Dudum me miſerum impetuoſi belli
Undique horribilis circumculcabat impetus,
Atque me tantùm-non obruerunt conferti fluctus
 virorum
Inimicorum, et rapidus nimbus maligni fati.

Αὐτὰρ ἐγὼ δεινῆς ζεύγλῃ δεδμημένος ἄτης,
Αὐτίκα μὲν ποτίηλα λιτῆς ἀμέγαρτον ἰωὴν,
Εὐχόμενος κεδνῇσι πρὸς ἀθάνατον πραπίδεσσιν.
Αὐτὰρ ὁ κατθώκοις ἐριφεγγέος οὐλύμποιο
Ἑζόμενος προσάκουσε πατὴρ, ὡς ὑψόθ' ἵκανεν
Ἦχος, ἐμαῖς τ' εὐχαῖς ἀριήκοον οὖας ἔθηκε.
Καὶ τότε δὴ κάρκαιρε καὶ ἐσσυμένως ἐλελίχθη
Γαῖ', ὀρέων τε θέμεθλα κορυσσόμενα στυφελίχθη
Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτου. τὸν γὰρ μάλα θυμὸς ἵκανε.
Καὶ δὴ καὶ καπνοῖο ῥόον μέγαν ὀρφναίοιο
Σμερδαλέως πνείοντες ἀπαὶ ῥῖνες προὔχευαν,
Πορφυρέαις δίνῃσι κυλίχθη θεσπιδαὲς πῦρ
Λάβρα, καταῖγδην, μαλεροὺς σπινθῆρας ἰάλλον.
Ὀκλάζει δ' οὔλυμπος ἑὸν κάρα, ὄφρ' ἐπὶ γαῖαν
Ἀθάνατος καταβῇσιν· ἔην δ' ὑπὸ ποσσὶν ὁμίχλη.
Χ' ὡ μὲν ἐπεμβεβαὼς νώτοις στρουθοῖο πυρώδους,
Ἔνθα καὶ ἔνθα πετῶτο ἀγαλλόμενος ἀνέμοισι.
Ἀμφὶ δέ ἑ προὔχευε νεφῶν στίφος, ἠδὲ πυκάσσας
Ἀθρόα πορφυρέον λαῖφος νεφελῶν ἐρεβεννῶν,

Ἠέρος

Dein ego gravis jugo oppreſſus noxæ,
Continuò ſanè emiſi ſupplicationis altum clamorem,
Precatus venerabundis ad Immortalem præcordiis.
Dein ille in ſolio præfulgidi Olympi
Sedens exaudiit Pater; ſimulac in-altum pervenerat
Clamor, meiſque precibus attentam aurem præſtitit.
Et protinus ſonitum-edidit, atque vaſto-impete agitata-eſt
Tellus, montiumque fundamina convulſa nutârunt
Per potentiam Immortalis; Ille enim valde excanduit.
Quinetiam fumi flumen ingens tenebricoſi
Horrendum-in-modum efflantes nares *ejus* effuderunt,
Purpureis vorticibus contortus-eſt divinitus-ardens ignis
Confertim, cum-impetu, devorantes ſcintillas ejaculans.
Inclinat autem Olympus ſuum caput, intereadum in terram
Immortalis deſcenderet. Erat autem ſubter pedibus *ejus* caligo.
Atque ille quidem inſcendens *in* dorſum Struthocameli ignei,
Huc et illuc volabat exultans ventis.
Circùm verò ſe profudit nubium agmen, et conſtipatâ
Confertim purpureâ veſte *ex* nebulis furvis,

Ἠέριος πάμπαν πωλέσκετο· καδδὲ προσώπε
Κλινομένης ἀκτῖνος, ἀπάστραπτεν πολὺς αἰθήρ.
Ἔνθεν ἐπεῤῥώοντο χαλαζοκόπε πλάκες ὁρμῆς,
Λαίλαπ' ἐπεμβρίθεσαι ἀμαιμακέτοις ὑετοῖσιν·
Ἔνθά τε πάμφλεκτοι λάβραι φλόγες ἀΐσσοντο,
Αἰθομένε πρηστῆρος ἐρισμαράγε κελαδεινε.
Ἔνθά τε καὶ βρόντησε τέρας μένος ἀθανάτοιο,
Βρονταίης κλαγγῆσιν ἐπέκτυπε μακρὸς ὄλυμπος·
Ἀμφῆκες ἦ πυρὸς μένος ἄγριον εἰλυσφάθη,
Ὀξυπόροις δίνῃσι κυκώμενον· ἀμφὶ δὲ κῦμα
Πορφυρέον κελάρυζ'· ὑδάτων κρουνοὶ δ' ἐπέταθεν,
Καὶ χθονὸς ἀμφήρεισα θεμείλια. τοῖον ἔνισπεν
Καὶ τοῖον κοτέοντι καθήπτετο θούριος ὁρμή.
Ἀντιπάλοις δ' ἤστραπτε πυριπνείοντας ὀϊστοὺς,
Δηΐόεν, τοῖσδεσσι κακὸν μόρον ἀντιφυτεύσας.
Κἀμοὶ χεῖρα τίταινε βιοσσόον, ἠδέ με πρόφρων
Σῶσεν ὑποφθίμενον κρυεροῖς ὑδάτων τενάγεσσι,
Δυσμενέων κίκυν τοδιαμπερὲς ἐξεναρίξας,

Ὁππότε

Aërius planè obverſabatur : Nec non ex vultûs
*ſui*
Deflectentibus radiis fulgurabat immenſus æther.
Inde irruebant grandinoſi-proſternentis impetûs
cruſtæ,
Turbinem ingenerantes *cum* ingentibus pluviis :
Atque ibi omnia-comburentes rapidæ flammæ
proſiliebant,
Flagrantis turbinis-igniti, valde-ſtridentis, re-
ſonantis.
Dein etiam intonuit prodigiosè robur IMMOR-
TALIS,
Fulmineis mugitibus reboavit vaſtus Olympus.
Anceps etiam fulgetrum atrox circumvolutum-
eſt,
Rapidiſſimis vorticibus impulſum: utrimque
ſimul unda
Purpurea cum-ſtrepitu-fluebat: aquarum autem
ſcatebræ patefactæ-ſunt,
Atque terræ undique-ſtabilita fundamenta: ſic
increpuit
Et ſic iraſcentem-*ſecum* corripiebat infenſa *ejus*
incurſio.
In adverſarios enim fulgurabat ignivomis ſpiculis,
Infensè, iſtis malam portionem viciſſim-ad-
menſus.
Mihi verò manum porrexit ſalutiferam, atque me
benevolus
Conſervavit pereuntem horrendis aquarum la-
cunis,
Inimicorum robore in-æternum ſpoliato ;

Quoniam

Ὁππότε τεκτήναντο δολοῤῥαφίαις μοι ὄλεθρον,
Κἀκ θανάτου προφόωσδε κατήγαγε κηδόμενόν με·
Καὶ δὴ καί με κακοῦ ἀδαήμονα χεῖρά τε νοῦν τε
Πρόφρων ἐγκατέβλεψε, πρόφρων δέ τε θῆκεν ἄποινα.
Οὐ γὰρ δή μ' ἀσέβεια βαθύσκιος, ἠλιθοβάμμων,
Οὐκ ὀρθῆς πάμπαν πόδας ἐξαπάτησε κελεύθου.
Καὶ γάρ μοι κατόπιν νόμος ἔνδικος ἀθανάτοιο,
Ἐνδυκέως τε νόῳ βαλόμην ἐρικυδέα θεσμά.
Ἥνδανε καὶ νημερτὲς, ἰδ' ἀψευδὴς ἀφέλεια,
Νοῦς τ' εὔφρων ἀλεείνε κακοῦ τρίβον εὐρώεσσαν.
Τοῦ δ' ἄρα μοι βιότοιο ἀσινέος ἔργον ὁρμὴν
Δῶκε πατὴρ, καὶ δῶκε βίου ἀσκηθὲς ὄνειαρ.
Σὲ χρηστὸν δὴ χρηστὸς ἀνὴρ, ἀγαθός τ' ἀγαθόν σε.
Ὅς κέ σε λατρεύῃ ἅγιον κεδναῖς πραπίδεσσι,
Πάμπαν ἐποπτεύῃ. αὐτὰρ σοφὸς ἠπεροπευτῶν
Τὰς τέχνας τέχνῃσι, δόλῳ δόλον ἠπεροπεύοις,
Καὶ λαὸν σώοις χθαμαλὸν δυσκηδέος ἄτης.
Καὶ σὺ ὑπερφιάλων μεγάλας στυφέλιζες ὀπωπάς·
Καὶ ἦ ἀνώϊστόν μ' ἐξ ὀχλοκρατοῦς λαοῖο
Νήπευστον σθεναρῶς κήδευς ὑπερεξανάτειλας,
Ἠδὲ κλέους λάμπρυνας ἐμὴν αἴγλῃσιν ὀμίχλην.

Ἂν

Quoniam fabricâſſent vaſritie mihi perniciem,
Et a morte in-lucem deduxit me curatum:
Quinetiam me mali expertem manuque, menteque
Benignus reſpexit, benignuſque etiam attribuit
*mihi* redemptionis-præmia.
Neutiquam enim me impietas tenebris-involuta,
iter-erroris-tenens,
*E* rectâ omnino *(quoad)* pedes ſeduxit viâ.
Etenim mihi ante-oculos *fuit* Lex juſta IMMORTALIS,
Seduloque animum-adverti *ad ejus* illuſtria inſtituta.
Arriſit etiam *mihi* veritas, atque mentiri-neſcia
ſimplicitas,
Menſque integra declinavit mali callem lutoſum.
Proinde mihi vitæ innocuæ proſperum curſum
Dedit Pater, dedit etiam vitæ incolumem uſum.
Te benignum quippe benignus homo, integerque
integrum,
Et quicunque te coluerit ſanctum venerabundo
pectore,
Certiſſimè comperiet. Atqui ſapiens Deceptor
Artes artibus, fraude fraudem falles,
Et populum conſervabis humilem *ab* infeſto caſu.
Necnon tu arrogantium elata deprimebas ſupercilia:
Atque equidem me inſperatum ex populari
turbâ
Ignobilem curâ validè ad-dignitatem-evexiſti,
Ac gloriæ illuſtrâſti ſplendoribus meam obſcuritatem.

Si

Ἂν δ᾽ ἡγῇ, ἀνδρῶν κρατερὸν στίφος ἐξεναρίζω
Οὐλομένων, πηδῶ πτολίων παγχαλκέα τείχη.
Τύνη δὴ, κάρτιστε, βίου πόρες ἄφθιτον αἴγλην·
Ὅ,ττι κε σοῖς στομάτεσσιν ἔπος πέσεν, ὅ,ττι κε χρυσοῦ
Κάλλιον, ὃν βασάνοισι σοφαὶ φλόγες ἐξεκάθηραν.
Κεῖνος δ᾽ ἀσπὶς ἐρυμνὴ * ἑῷ εὐπειθεῖ λαῷ.
Τίς δ᾽ ἄλλος Θεὸς ἀθάνατος, τίς δ᾽ ἄλλος ὕπερθεν,
Παντοκράτωρ, γαίας καὶ αἰθέρος ἄντυγα νωμᾷ;
Κεῖνος μὰν ἀλκὴν ὑπ᾽ ἐμοῖς μελέεσσι πυκάζει,
Κεῖνος ἐμαῖς πρήξεσι τρίβον πόρεν εὐάντητον,
Κεῖνος ἐμοὺς ἐλάφοισιν ἔδω πόδας ἔμμεν ὁμοίους
Ὠκυπόροις, καὶ κεῖνος ἐμὰς ἄτας ἐπαλαλκεῖ·
Καὶ παλάμας ἐδίδαξε νέμειν πολεμήϊα ἔργα
Ἄπλετα, χαλκοδέτου τόξου δυσπειθέα κίκυν
Ἀγκλίνειν, καὶ χερσὶν εὐγνάμπτοις καταγνάξαι.
Κεῖνος ἑῆς παλάμης πόρεν ἀσπίδα, καί με σαωτὴρ
Ἄρνυται, ἠδ᾽ ἐσθλὸν μεγαδώτης ὄλβον ὀπάζει·
Ἐν δὲ λόχοις ὁδὸν ἐξερέεινε, πόδας τε κελεύθου
Ὀρθῆς ἐμβιβάα. εἰ δ᾽ ἡγήσαιο, διώκω
Δυσμενέων ἀνδρῶν φυγάδα τρίβον, εἰσόκε πάντες

* Ἐρυμνὸν, in codice meo.

Πρόρριζον

Si præeas, virorum fortem catervam interficiam
Exitioſorum, tranſiliamque urbium totos-æneos muros.
Quinimo tu, Præſtantiſſime, vitæ præbes mihi immortalem fulgorem:
Quodcunque tuo ore verbum exciderit, id ſcilicet auro
Purius *eſt*, quod *ſub* exploratione diſcriminantes flammæ repurgârunt.
Ille verò clypeus *eſt* tutus ſuo fideli populo.
Et quiſnam alius Deus immortalis, quiſnam ſanè alius ſupernè,
Omnipotens, terrarum et cælorum orbem temperat?
Ille profectò vigorem meis membris adauget,
Ille meis facinoribus viam largitur expoſitam.
Ille meos pedes cervis dat eſſe ſimiles
Velocibus, atque ille meas noxas depellit:
Etiam manus edocet *meas* adminiſtrare bellicas res
Immenſas, æneis-vinclis-ligati arcûs rigidum impetum
Curvare, et manibus expeditis confringere.
Ille ſuis palmis præſtat *mihi* clypeum, et me
Salvator excipit, atque largam munificus-diſpenſator copiam ſuppeditat.
Vel inter inſidias viam *mihi* explorat, pedeſque meos viam
Rectam inſcendere-facit. Si tu præiveris perſequar
Malevolorum hominum fugacia veſtigia, donec cuncti

Stirpitus

Πρόῤῥιζον πίπτοντες, ὀδὰξ λάζοιντο ἄρουραν,
Ἠδὲ νέον τὸν ἄρηα παλίσσυτον οὐχὶ δύναιντο.
Κάρτος ἐμοῖς μελέεσσι βιοσσόον ἐγγυαλίζεις,
Εὐμελίην νεύροισιν ἰδ' ἠνορέην ἐνέχευας,
Ἔργα δὲ καί με δίδαξας ἀρηϊφάτου πολέμοιο·
Ὅς κέ μοι ἀντίπαλος σεύοι, χαμάδην ἐπάλαισας,
Προτροπάδην τε δίωξας ἐμῶν κακὸν οὐλαμὸν ἐχθρῶν.
Λισσομένους οὔτις τ' ὀλοφύρατο, οὐδ' ἐλέησεν.
Ἀθάνατον λιτάνευσαν, ὁ δ' ἀθάνατός τ' ἐλάφριζεν
Τῶν εὐχὰς, καὶ τοῖσιν ἀναίνετο εὐμενὲς οὖας.
Τοὺς δ' ἐγὼ, ὡς νεφέλην βορέου μένος ἔνθα καὶ ἔνθα
Καρφαλέην σκιδνᾷ, κυκάω, τοῖσδεσσιν ἐνιστῶν
Σμερδαλέως, τῶν λὰξ τε πατῶ δέμας αὐτοραϊστὸν,
Ἠΰτ' ἀγυιάων κοινὸς θόλος ἐκπατέηται.
Οἰστροπλαγοῦς δὲ λεώ με φυγεῖν πόρε νηλέα λύσσαν,
Δῶκέ θ' ὑπερφιάλων κρατερῶς βασιλευέμεν ἐθνῶν,
Ἀγνώτων πτολίων τε λεὼς παρὰ γούνατα πίπτειν
Λισσομένους, ποτὶ θρύλλον ἐρισμαράγου πολέμοιο,
Τείνοντας παλάμας, δειδίσι τ' εὐχωλῇσι
Ψευδοσεβεῖς. οὐ δῆθεν ἑοῖς θριγκοῖσι πίθοντο.

Ἀθανάτῳ

Stirpitus proſtrati, mordicus prehendant terram,
Neque inſtaurare aciem inclinatam ullo-modo
valeant.
Vigorem meis artubus ſalutiferum præbes,
Aptam-intentionem nervis et virtutem infundis.
Quinimò opera me docuiſti fortis belli:
Quicunque luctator-oppoſitus me provocaverit,
humi-ſtratum ſupplantâſti *eum*,
Et verſis-ubique-tergis-fugatum disjeciſti meorum
perditum globum hoſtium.
Ac ſupplicantes nemo deploravit, neque miſertus-
eſt.
IMMORTALEM ſupplices-oravêre, attamen IM-
MORTALIS elevavit
Illorum vota, atque eis denegavit benevolam
aurem.
Hos autem ego, tanquam nebulam Boreæ impetus
huc et illuc
Pulveream [*aridam*] diſſipat, impello, illis inſtans
Atrociter, horumque ſub-pedibus *meis* attero cor-
pus de-ſe-profligatum,
Ceu triviorum commune lutum attritum-eſt.
Oeſtro-percitæ etiam plebis me vitare conceſſiſti
crudelem rabiem,
Dediſti quoque ſuperbis fortiter imperare gentibus,
Atque ignotarum urbium populos ad genua *mihi*
accidere,
Supplicantes, ad rumorem valde-tonantis belli,
Manibus porrectis, et ſpecioſis precibus
Simulantes-obſequium: nequicquam ſcilicet ſuis
mœnibus fiſi-ſunt.

Ἀθανάτῳ γε κράτευς κλέος ἄφθιτον, ἀθανάτῳ δὲ
Πᾶν σθένος, ὅς με σάοι, ὅς καί με μόρου ἐπαρήξοι
Ἄσμενος, ὅς κέ με ῥῖγος ἀνάρσιον οὔρεϊ χαλκῷ
Οὐλομένων ἀνδρῶν ἐκπερθέμεν, ἠδέ κε λαοὺς
Πείθεσθαί τ' ἐθέλοντας, ἰδ' ἀσκηθῆ μαλεροῖο
Δῶκεν ἀλυσκάζειν πολέμου κρυόεσσαν ἀκωκήν·
Ὅς με φύλαξ φρουρεῖ λαοῦ ἐπιμαινομένοιο,
Ἠδὲ νοοπλάγκτων κακομήχανα μήτεα λύει.
Αὐτὰρ ἐγὼ δήμους διὰ γείτονας, αἰέτε πάμπαν
Πάντοτε κῦδος ἄγω τεὸν, ἄφθιτε· ὅς κε φυλάσσεις
Σὸν βασιλῆα, πόρες πρόφρων βασιλήϊον ὄλβον.
Αἰεὶ μὰν δοίης τοῖς ἐσσομένοις μέγ' ὄνειαρ.

ΚΥ'ΡΙΕ παντοκράτορ, κἂν ἡ ἐκκλησία σου πολλαῖς μάχαις ἐνδιαφέρηται, διὰ σοῦ ὅμως τοῦ λόγου πιστεύομεν ἐκείνην, ἐπὶ ταῖσδε ταῖς δυσχερείαις ἀσάλευτον περιγενησομένην, καὶ δὴ καὶ Κυρίῳ νικήσουσαν καιρῷ· τοῦθ' ἡμῖν γε παρὰ σοῦ ἀκριβῶς ὡμολόγηται. Χριστὸς γὰρ υἱός σου Κύριος ἡμῶν, νικήσας θάνατον, κόσμον, ἁμαρτίαν, διάβολον, εἰς οὐρανὸν ἀνέβη, ὡς μετὰ ἡμᾶς ἐκείνου νίκῃ νικήσειν. δὸς τοιγαροῦν βέλτιστε πάτερ, ἐπὶ τόσοις θορύβοις ἡμᾶς ἐπιβεβαιοῦν τὰς ἡμετέρας ψυχὰς διὰ τῆς τῶν ἐπαγγελιῶν σου πληροφορίας. εἴγε ἡ ἐκκλησία σου

δεινοῖς

IMMORTALI verò *ſit* imperii, honor perpetuus; IMMORTALI etiam
Omne robur, qui me ſervabit, qui me fato vindicabit
Libens; et qui mihi aſperitatem implacabilem lato ferro
Pernicioſorum hominum abolendam, atque populos
Etiam obſecuturos volentes, necnon incolumi *mihi* devaſtantis,
Conceſſit evitandum belli terrificum rumorem:
Qui me cuſtos præſidio-tenet *a* plebe inſaniente,
Et mente-errantium ſceleratas rationes conturbat:
Verùm ego per populos vicinos in-perpetuum uſque
Semper gloriam concelebrabo tuam, ÆTERNE; qui cuſtodias
Tuum regem, *ei* concilies benevolus regiam felicitatem.
Semper enimverò conferes *in* poſteros *ejus* amplum emolumentum.

OMNIPOTENS ſempiterne Deus, etiamſi Eccleſia tua variis certaminibus conflictetur, ex verbo tamen tuo credimus illam inter iſtas difficultates potentia tua conſtanter perduraturam, imò & victricem ſuo tempore futuram. Certa hac de re nobis dediſti teſtimonia. Victor morte, mundo, peccato, diabolo ſuperatis; in cœlum aſcendit Chriſtus Filius tuus Dominus noſter, ut illius victoria haud dubiè vinceremus. Da igitur, Pater optime, ut inter tot tantáſque pugnas animos noſtros muniamus certa promiſſionum tuarum perſuaſione: etiamſi Eccleſia tua

δεινοῖς ἀνθρώπων πολιορκουμένη ὅπλοις, φαίνεται νικηθεῖσα, καὶ δὴ καὶ πανώλεθρος· τοῦθ' ὅμως διισχυριζώμεθα, ἀείδιον μέλλειν τῆς ἀληθείας σου πίστιν καὶ δύναμιν. οὐδὲ φοβώμεθ' ἀνθρώπων ἢ βουλὰς ἢ ὅπλα, ἀλλ' ὁ φόβος τοῦ ὀνόματός σου ὑπάρχοι τῆς ἡμετέρας θαῤῥαλεότητος βάθρον. δὸς ἡμῶν ἀδελφοῖς τοῖς ὑπὸ δεινοτέρων μαχῶν ἐπασκουμένοις πίστιν, θάῤῥος, ξύνεσιν, καὶ πραγμάτων εὐπραγίαν. ἡ δ' ἡμετέρα πίστις παρὰ τήνδε τῶν χαλεπῶν ζάλην νίκη ἡμῖν ὑπάρχοι· τῶν κακῶν τῆς ἡμετέρας σαρκὸς ἐπιθυμιῶν κρατῶμεν, ὥστε σ' ἐν ἡμῖν διὰ πνεύματος ἁγίου βασιλεύειν· τὰς δ' ἡμῶν ψυχὰς ἐν ὑπομονῇ κτᾶσθαι, μέχρι ἂν τῶν ἡμετέρων τε ἐχθρῶν λειψάνων νικηθέντων, καὶ ἡμῶν εἰς αἰώνιον ἀνάπαυσιν συλλεχθέντων, σὺ Θεὸς ᾖς πάντα ἐν πᾶσι. διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ἀμήν.

## ΨΑΛΜΟ'Σ κβ'. χελλιαστικός.

Genus Heroicum, ut in ſuperiore.

ὮΜΟΙ τίπτε λίπες με Θεός μου, τίπτε Θεός μου,
Αἰνοπαθῆ με λίπες, στρωφώμενον ἔνθα καὶ ἔνθα
Ὅσσαν ἀμαιμακέτου πένθευς; καὶ πᾶν μὲν ἐπ' ἦμαρ
Ἐγχεύας μῦθον ταλαπείριον, ἠδ' ἐπὶ νύκτα
Γανστυγερᾶς φωνῆς στυγερὰν ὁδὸν ἐξιχνεύω,
Οὐδέ πη ἐξήκουσας ἐμοῦ θρόον ἀχνυμένοιο.
Τύνη δὲ, τύνη τελέθεις Θεὸς, οὗ πέρι πάμπαν

periculoſis mundi armis circumſeſſa, victa videatur, imò ultima penè internecione deleta: ſtatuamus tamen ſempiternam fore tuæ veritatis fidem atque efficaciam: nec vereamur hominum aut conſilia aut arma, ſed timor nominis tui ſit fundamentum noſtræ conſtantiæ. Da fratribus noſtris, qui acrioribus etiam certaminibus exercentur, fidem, conſtantiam, prudentiam, felicem rerum ſuarum exitum: denique fides noſtra inter varias calamitatum tempeſtates ſit noſtra victoria: diſcamus vincere pravas cupiditates carnis noſtræ, ut tu regnes in nobis per Spiritum ſanctum tuum: poſſideamus interea animos noſtros in patientia, donec devictis omnibus hoſtium noſtrorum reliquiis, nobíſque electis tuis in æternam requiem collectis, tu ſis Deus omnia in omnibus. In unigenito Filio tuo. Amen.

## PSALMUS XXII. Lamentabilis.

HEI mihi! cur dereliquiſti me, Deus mi, cur Deus mi,
Gravia-patientem me dereliquiſti, jacientem huc et illuc
Verba immenſi luctûs? Imò verò in ſingulum diem
Infundens voces queribundas, et per noctem,
Mœſtiſſimè ejulandi mœſtam viam inſiſto;
Neutiquam tamen exaudîſti clamorem mei dolentis.
Atqui tu, tu es Deus, quem prorſus

Ἰσακίδαι αἰνεῦσι διηνεκὲς ἔννομον ᾠδήν·
Μοῦνος δ' ἐλπὶς ἔηθα πάλαι προγόνοισιν ἐρεμνῇ,
Τέκμαρ τῶν εὐχαῖσι τελεσφόρον ἐγγυαλίξας·
Οὐκ ἄρα μαψιδίως σε, πάτερ, κεῖνοι λιτάνευσαν,
Χριμφθέντες δεινῆσι παλαισμοσύναις ὀδυνάων·
Τοῖσδε βάσιν καὶ τοῖσδε κλέος σύγε δῶκας ἀγώνων.
Αὐτὰρ ἐγὼ σκώληξ, οὐδ' ἄνθρωπος καλεοίμην,
Δύσποτμος πάντεσσι γέλως καὶ φλαῦρον ἄθυρμα
Ὄχλου ἐπεσσυμένου· ἐμὲ δ' ἑψιόων δακέθυμα,
Ἠδ' ὀνοτὸν στυφέλιζον ἐὸν κάρα, κερτομέοντες·
Ἀθανάτῳ (φάσκουσιν) ὃ πείθετο, ἀθάνατος πᾶν
Τῷ σθένος· ἀθάνατος τὸν σώοι, καὶ τὸν ἐρύκοι
Τῶν ἀτέων, εἰ δὴ τόσον οἱ κεχαρισμένος ἐστί.
Παμβασιλεῦ, σύ δ' ἐμῆς με πρόφρων ἐνὶ γαστέρι μητρὸς
Ἐνδυκέως κατιδὼν προφόως δ' ἄγες, ἠδ' ἐπὶ μαστοῖς
Νήπιον αἰωροῦντα τεοῖς ἐκδέξαο κόλποις·
Ἐκ γενετῆς σὺ Θεὸς, σὺ Θεός μοι πάμπαν ἐτύχθης·
Μή μου ἄπωθεν ἔῃς κρυερῷ ἐνὶ πήματος οὐδῷ.
Λοίσθιος ἄτη μὲν κρέματαί μοι, ἄπεστι δ' ἀρωγός.
Ταῦροι δ' οὐλοκέρῳ με, κακῶς χαροποί τε λέοντες
Λαβροβόροις στομάτεσσι μ' ἔδειν περισοιχίζουσιν,

Ἄγρης

Iſacidæ laudant aſſiduè legitimo cantu:
Solus etiam ſpes eras quondam majoribus fida,
Signum horum precibus auſpicatiſſimum edidiſti.
Non ideò fruſtra te, Pater, illi obſecrârunt-ſupplices,
Delapſi *in* gravem luctam anguſtiarum.
Iſtis exitum, atque iſtis gloriam tu præſtitiſti certaminum.
Atqui ego vermis, neque homo, vocer,
Infelix cunctis riſus, et vile ludibrium
Plebis incitatæ: me enim irridebant mordaciter,
Atque vituperans quaſſabant ſuum caput, conviciantes:
Immortali (dictitant) iſte ſiſus-eſt, Immortalis totum
Iſti robur: Immortalis eum ſervet, et eum eruat
Anguſtiis *ſuis*, ſiquidem *apud* illum tantoperè ſit gratioſus.
Summe-Rex, enimverò tu benevolus, me in utero meæ matris
Accuratè inſpecto, in-lucem etiam edidiſti; atque ad ubera matris
Infantem pendentem tuo excepiſti ſinu:
Uſque a partu tu Deus, tu Deus mihi omnino extitiſti:
Ne longiùs a me ſis diro in paſſionis limine:
Ultimum enim diſcrimen impendit mihi, deeſt etiam auxiliator.
Tauri quoque admodum-cornuti me, et malè læti leones
Hiantibus faucibus ad-devorandum me circumcingunt,

Prædæ

Ἄγχης ἐμμεμαῶτες ἐρισμαράγοις ὀλολυγαῖς.
Ἔῤῥει δ', ἠΰθ' ὕδωρ, κέαρ οὐλόμενον, καὶ ἄκικυς
Ἐλλιπόλην· μελέων δυσκηδέα δεσμὰ λέλυντο.
Τήκετο κῆρ, ὡς καὶ μαλερῷ πυρὶ τήκεται κηρός·
Ὄστρακον ὡς ξηρὸν, τοὐμὸν, δέμας ἔλλιπεν ἰσχὺς
Ἀζόμενον· στομάτεσσι κενή τ' ἐπενήνοθε γλῶσσα.
Ἠΰτ' ἐγὼ θανάτοιο πύλαις ἔπι ψυχρὸς ἐκείμην,
Καί με κύνες λαβρόδοντες ἐπασσυτέραις ὀλολυ-
γαῖς
Ἔνθα καὶ ἔνθα βάλοντο κυκώμενοι, ἠδὲ κυδοιμὸς
Οὐλοφρόνων ἀνδρῶν κακά μ' ἄσπετα μηχανάασθαι.
Πεῖραν μοι χέρας ἠδὲ πόδας, λογίσαντο καὶ ὀστᾶ,
Ὠμὸν καὶ βρύσαντες, ἐμὸν κακὸν ἐγγελόωσιν,
Ἄσπλαγχνοι, σκληροῖσι καθαπτόμενοι ἐπέεσσι.
Θοἰμάτιον δ' ἐδάσαντο, πάλον καὶ κλῆρον ἐμὴν ἐς
Ἐσθῆθ', ὡς λαφύροισιν ὑπερφιάλως γαυριῶντες.
Τύνη δὴ τύνη, Θεὸς ἄφθιτε, οὔ μου ἄπωθεν
Ἧς, πάτερ, ἐλπὶς ἐμὴ τάχ' ἐπισπεύσσειας ἀρωγός·
Κἠμὲ σὺ σῶε, πάτερ, ξίφεος βριαροῦ τε λέοντος,
Καὶ κυνὸς ὠμήστεω εὔνιν ψυχὴν ἐπαλάλκει,
Ὅππως μὴ θηρῶν δεινοῖς παρθῶ κεράεσσι.

Prædæ ſtudio-incitati valde-tonantibus rugitibus.
Diffluit ſanè, velut aqua, cor *mœrore*-confectum, et impotens
Defeci-animo, artuum curis-graviter-affecti nexus ſolvuntur.
Colliqueſcit cor, quemadmodum etiam ardente igne colliqueſcit cera:
Teſtam quaſi aridam, meum corpus deſeruit vigor.
Exſiccatum: faucibusque rigida adhæſit lingua.
Ego tanquam ad mortis januam frigidus jacebam,
Et me canes rabidi repetitis latratibus
Hinc et inde impetunt infeſtantes, atque turba
Perditorum virorum mala *in* me innumera machinantur.
Transfixêre mihi manus atque pedes, necnon numeravêre oſſa,
Humeris etiam verberibus-gravatis, meum infortunium irrident,
Immiſericordes, trucibus inceſſentes *me* dictis.
Veſtimenta porro *inter-ſe* partiti-ſunt, jeceruntque ſortem meam in
Veſtem, tanquam ſpoliis immodicè elati.
Tu verò, tu, Deus Æterne, nequaquam a me procul
Eſto, Pater; ſpes mea feſtinatò accurras auxiliator:
Atque me tu ſervato, Pater, *a* gladio, validoque leone,
Et cane carnivoro unicam *hancce* animam eripito,
Ita-ut non belluarum diris occumbam cornibus.

Ἠδ' ἱκέτην με, πάτερ, πρόφρων κλύε κηδόμενόν περ·
Καὶ τότε δὴ, κάρτιστε, τεὸν κλέος αἰὲν ἀείσω,
Μέλψω ἐμῶν θιάσοισιν ἐπ' ἀγρομένοισιν ἀδελφῶν,
Ἐγκεράσας γλυκὺν οἶμον ἐριστεφάνοιο θριάμβου,
Νικητὴς θανάτοιο· ἐρῶ δ' ἄρα, Εἶδ' ἄγετ' ὦνδρες
Εὐσεβέως ξυνετῇσι Θεὸν πραπίδεσσι σέβοντες
Ἰσσακίδαι, θείου ἱερὸν θάλος Ἰακώβου,
Ἀθάνατον μέλποιτε διαμπερές· ὅς γε πενιχροῦ
Οὐ γελάα χατέοντος ἀγαλλήτων ὀδυνάων,
Οὐδ' ἀπέστρεψε πρόσωπον· ἀτὰρ κἀμοῦ προσάκουσε
Ἵλαος, καὶ δῶκε βίου γέρας εὐαιῶνος.
Μνήσομ' ἔγωγε σέθεν, πάτερ ἄφθιτε, ἀενάοισι
Κληΐζων σ' ὕμνοις πολυανθρώπῳ παρ' ὁμίλῳ
Εὐσεβέων ἀνδρῶν, καὶ πρόφρων ἱερὰ ῥέξω.
Ἐσθλῶν δ' ἱρὸς ὅμιλος ἐπ' εἰλαπίναις ἱερῇσι
Γηθόσυνοι ξυνετὸν κέαρ ἀρτυνέουσιν ἐδωδῇ·
Εὐμόλποις ξύμπαντες ἐφυμνήσουσί τ' ἀοιδαῖς
Ἀθάνατον, τὸν δή σφι γέρας βιότοιο διδόντα.
Τοῖς δ' ἄρα θαυμασίοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἀθρόος αἶα
Ἐξ ἀοῦς δνοφερόνδε τέθηπέ τε, ἦλθέ τε γαῖα
Ἀθάνατον τιμᾶσα διαμπερὲς, ἀθανάτῳ δὴ

Ἱερὰ

Atque ſupplicem me, Pater, benevolus audito curis-gravatum.
Et tunc ſanè, Præſtantiſſime, tuam gloriam ſemper concelebrabo,
Cantabo meorum in cœtibus celebribus fratrum,
Immiſto dulci carmine laurigeri triumphi,
Victor mortis: quinimo dicam, Agitedum, O-viri
Piè prudentibus Deum pectoribus colentes
Iſacidæ, divi ſacrum germen Jacobi,
IMMORTALEM cantu-celebretis in-perpetuum; qui pauperis
Non irridet inopis extremas anguſtias,
Neque *ab illo* avertit vultum: quin-potius me exaudiit
Propitius, conceſſitque vitæ præmium beatæ.
Recordabor ego tui, Pater immortalis, perpetuis
Concelebrans te hymnis frequentiſſimo coram cœtu
Piorum hominum, atque alacer ſacra faciam.
Bonorum autem cœtus inter epula ſacra
Lætabundi prudens *eorum* cor reficient cibo:
Et bene-modulatis omnes concinent cantibus
IMMORTALEM, quippe qui ipſis præmium vitæ dederit.
Proinde etiam ſuper admiranda *ejus* opera univerſa tellus
Ab oriente uſque ad occaſum tum ſtupuit; tum venit terra
IMMORTALEM venerans in-perpetuum, IMMORTALEM ſcilicet

Religiosè

Ἱερὰ λατρεύουσα· πολυσπερέων τ' ἀνθρώπων
Φῦλα Θεῷ κεδνῶς ἐπιπρηνέα γουνάζοιντο.
Ἀθανάτῳ πάντων γὰρ πρέπει βασιλήϊος ἀρχή·
Ἀφνειοὶ δ' ἔλθοιεν, ὁμοῦ τ' ἀκαχήμενοι ἦτορ,
Ἀγχίμολοί κε μόρου πρὸς τόνδ' ἄφαρ ὀρνύσσαιντο,
Τῷ τε κορεσθέντες μενοεικέα γουνυπετοῖεν·
Καὶ μὰν τοῦσδε σάωσε φερέσβιος· ἠδ' ἄρα κεῖνον
Λατρεύσει παίδων ἱερὸς γόνος, ἄσπετά τ' ἔθνη
Εἰς λαὸν προμόλοιεν, ἰδ' ἐσσομένοις κείνοιο
Ἐξερέοιεν ἄγαλμα δικαιοσύνης μεγαδώρου.

ΚΥ´ΡΙΕ παντοδύναμε, πάτερ ἐλεημοσυνῶν, χάριζε ἡμῖν τὸ τοῦ τῆς ἀπολυτρώσεως καὶ σωτηρίας τῆς ἡμετέρας μυστήριον πληροφόρῳ πίστει καταλαμβάνειν. Ἁμαρτίας δήπουθεν ἐχθρὸς τυγχάνεις ὤν, δίκαιος Θεός. ἀπέραντος ἄρα τιμωρία, τῆς ἀπεράντου μεγαλειότητός σου ἠδικημένης, τὸ παράπαν ἡμῖν ὠφείλετο. τὸν υἱόν σου ἔδως ἡμῖν ὅμηρόν τε καὶ μεσίτην, τὸν ξύμπαντά σοι καταλλάξοντα ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως δίκαιός θ' ἅμα καὶ ἐλεήμων σὺ φαίνῃ. ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο, καὶ Θεός σοι Θεῷ ἀπεράντως ἠμείψατο. ἄνθρωπος ἀνθ' ἡμῶν ἀνθρώπων ἐμεσίτευσεν, ὡς ἁμαρτίαν ἐν ἐκείνῳ ἀπολίννυσθαι. Εἰς γοῦν Χριστὸν Ἰησοῦν υἱόν σου τὸν ἐκλεκτῶν σου μεσίτην σύμπασαν ὀργήν σου ἐπέχευας, τὴν ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης σου δικαίως ὡρισμένην. Χριστοῦ σῶμά τε καὶ τὴν ψυχὴν τοῖς βέλεσί σου διετραυμάτισας, ὅπως σὺ δίκαιος δικαστὴς τὴν ἁμαρτίαν, τὴν σῶμά τε καὶ ψυχὴν ἡμῶν διήξασαν, ἐν ἐκείνῳ διώξῃς. τῆσδε τῆς σῆς ὀργῆς βάρος αἰσθα-

Religioſè colens: multumque-diſſeminatorum
hominum
Gentes Deo reverenter pronæ ſupplicabunt.
Immortali quidem univerſi-mundi competit
regale imperium:
Divites autem accedent, ſimul etiam triſtes corde,
Et qui-in-propinquo mortis *fuêre* ad eum protinus
conciti-ferentur,
Illique ſaturati ex-voto ad-genua-accident.
Enimverò hos ſervavit ſalutifer: tandemque illum
Colet liberorum ſacra ſoboles, innumeræque gentes
Ad populum *ejus* accedent, et poſteris illius
Enunciabunt oblectamentum juſtitiæ admodum-
munificæ.

DOMINE Deus omnipotens, Pater miſericordiarum, da nobis ut redemptionis ſalutiſque noſtræ myſterium certa fide comprehendere poſſimus. Peccati certè hoſtis es, juſte Deus: infinitáque adeò pœna nobis peccatoribus, infinita tua nimirum læſa majeſtate, omnino debebatur. Filium tuum nobis dediſti ſponſorem & vadem, qui hæc omnia tibi noſtro nomine perſolveret, ut juſtus & unà miſericors plenè appareres, Verbum caro factum eſt, Deúſque tibi Deo infinitè reſpondit: homo pro nobis hominibus fide juſſit, ut noſtrum in illo homine lueretur peccatum: tuæ verò infinitæ majeſtati infinitè ſatisfieret. Ergo in Filium tuum Jeſum Chriſtum, Mediatorem electorum tuorum, effudiſti omnem iram tuam, quam juſtitia tua adverſus peccatum juſtè ſtatuerat: Chriſti tui & corpus & animum telis tuis perfodiſti, ut peccatum, quod corpus & animum noſtrum pervaſerat, juſtus judex in illo perſequerêre: tuæ illius iræ horrendum pondus ſentiens
filius

νόμενος ὁ υἱός σου ἐπεβόησεν ὥσπερ εἰ αὐτὸν ἀπέλειπες, ἐπ᾽ ἐνδομύχοις τῆς αὐτοῦ ψυχῆς ὑπεραλγῶν. ξύμπασιν ἀλγηδόνων χαλεποῖς κενωθεὶς, φοβερᾶς ὅμως τῆς σῆς ὀργῆς τὸ ποτήριον ἀπεῤῥόφησε· ποινὰς ἀξίας ὑπέμεινεν· ὅ,τι δήποτ᾽ εἰσέπραττες τοπαράπαν ἀπέδω, καὶ θάνατον δὴ τῆς ἁμαρτίας ὀψώνιον ἐδέξατο. καὶ θανάτῳ συναγωνισάμενος ἐν τῷ τάφῳ θάνατον ἐνίκησε· νικητὴς ἀνήγερθε, ὅπως αἰώνιον ἡμῖν περικτήσαιτο βίον, ὅνπερ ἀνθ᾽ ἡμῶν ἐπεβάτευσεν εἰς οὐρανὸν ἀναβάς· ὅθεν ἡμᾶς διασώζων ἀεὶ τυγχάνει, μέχρι τῆς τῶν αἰώνων συντελείας. δὸς γοῦν, βέλτιστε πάτερ, τούσδε τοὺς θησαυροὺς ἐν ψυχαῖς ἡμῶν ταμιεύειν, ἀνακαλεῖν σε πατέρα, λατρεύειν σοὶ, ὡς ἂν ἐξ ἁμαρτιῶν ἡμετέρων ληθάργου εἰς νέον βίον ὡς ἀληθῶς ἐγερθέντας· ὅπως κἂν τούτῳ τῷ βίῳ μεταξὺ τοιῶνδε δυσχερειῶν αἰσθανώμεθα σε ἀγαθὸν πατέρα· ἄχρι ἂν ἐκείνων κρατήσαντες, ἀνακομίσωμεν καρποὺς τῆς ἀπολυτρώσεως ἐν τοῖς οὐρανοῖς, καὶ σωμάτων δὴ τῶν ἡμετέρων διωρισμένῃ ἐγερθέντων ἡμέρᾳ, τὴν αἰώνιον καρπώμεθα ἀνάπαυσιν, ἥνπερ ἡμῖν παρεσκεύασω ἐν μονογενεῖ υἱῷ σου. Ἀμήν.

## ΨΑΛΜΟ'Σ λ', εὐχαριστικός.

Genus Anacreonticum, ut Pſalmus XIII.

ἘΠΕΙ` πάτερ, μὲ θλίψας,
Οὐ δὴ, πάτερ, θέλησας
Ὡς ἂν γέλως ἐμοῖσιν
Ἐχθροῖς ἐγὼ πελοίμην,
Πάμπαν, πάτερ, σὲ μέλψω.

Ἐγώ

filius ille tuus in intimis etiam animi ſui penetralibus, exclamavit, quaſi illum deſeruiſſes. Omnibus dolorum cruciatibus exinanitus, horrendæ tamen illius tuæ iræ infinitum poculum exhauſit: pœnas quas peccato ſtatueras, ſubiit atque ſuperavit; quicquid exigebas, perfectè repræſentavit: mortémque adeò, juſtas peccati pœnas, obiit: cum ipſa morte in ipſo ſepulchro colluctatus, mortem vicit: victor reſurrexit, ut acquireret quoque nobis vitam æternam, cujus veram ſolidamque poſſeſſionem, in cœlum aſcendens, noſtro nomine inivit: unde nos conſervat omnipotenti ſua virtute uſque ad conſummationem ſeculi. Da igitur, Pater clementiſſime, ut hos theſauros animis noſtris penitus recondamus, invocemus te Patrem, colamus te vera vitæ novitate, exſuſcitati ex veterno peccatorum noſtrorum: ut te ſentiamus Patrem in hac etiam vita per tot ac tantas difficultatum ſalebras: donec illis ſuperatis, percipiamus perfectos fructus redemptionis noſtræ in cœlo, corporibúſque noſtris ſtato tempore exſuſcitatis, fruamur æterna illa quiete, quam nobis præparâſti in unigenito Filio tuo. Amen.

## PSALMUS XXX. Gratum animum indicans.

QUANDOQUIDEM Pater, me afflixiſti
Et nihilominus, Pater, noluiſti
Ut ludibrium meis
Hoſtibus ego fiam,
Omnino, Pater, te cantu-celebrabo.

Ego

Ἐγώ σε δὴ βόησα;
Φέριστε· καί με σῶσας.
Κἀμὴν, κράτιστε, ζωὴν
Ἐξήγαγες φόωσδε
Ἅδου λυγρῆς ὁμίχλης,
Στυγνοῖο κἀκ βερέθρου
Δύστηνον εἵλκυσάς με.
Μέλποιθ' ὁμοῦ οἱ πάντες
Θεὸν, Θεοῦ ἐραννῶν
Δωρημάτων τυχόντες.
Μέλποιτε, τοῦδε μνήμην
Ἐπευκλεοῦντες ὕμνοις.
Ὀργὴ δ' ὑπῆρχε κείνου
Ἐς μὲν ῥοπὴν βραχεῖα,
Τοῦ γ' εὐμενὴς δὲ βουλὴ
Ἀΐδιός κεν εἴη.
Νὺξ μὲν γόους ἑώρα,
Ἠὼς γάνος δ' ἐπεῖδεν·
Καλοῦ δ' ἔγωγε καιροῦ
Ἐρασμίοις ἐν ὥραις
Ἔειπον, Οὐκ ὀλισθῶ.
Τοὐμῷ γὰρ ἵλεως σὺ
Ορει κράτος τεθείκεις.
Ἀτὰρ σὺ μὲν πρόσωπον
Κρύψας, πλάγην δ' ἔγωγε.
Τότ' ηὐχόμην ἐγώ σοι,
Πάτερ, κάλουν σ' αὐτῇ.
Τίς δ' ὠφέλεια τοὐμοῦ

Σοί

Ego te ſanè inclamavi,
Clementiſſime; et me ſervâſti.
Atque meam, præſtantiſſime, vitam
Eduxti in-lucem
*Ex* Inferorum horrenti caligine;
Et ex odioſo Barathro
Miſerum detraxiſti me.
Canite, autem ſimul omnes
DEUM, DEI amabilium
Munerum participes.
Canite, illius memoriam
Concelebrantes hymnis.
Iracundia enimverò fuit illius
In momentum ſanè brevis,
Sed *ejus* benevolum propoſitum
Perpetuum erit.
Nox quidem luctum videbat,
Aurora verò gaudium inpiciebat.
Ego enim tranquillitatis
Perjucundas inter horas
Dixi, Minimè-verò laber:
Meum enim benignus tu
Montem communiêras.
Veruntamen tu vultum *tuum*
Abſcondidiſti, atque conſternatus ego fui.
Tunc ſupplicabam ego tibi,
Pater, invocabam te clamore.
Quænam demum utilitas mei

Σοί γ' αἵματος θύοιτο,
Ἄδου δόμους ἐὰν βῶ;
Μῶν καὶ σποδὸς σὲ μέλψει;
Μῶν δὲ σποδὸς τεοῖο
Λόγου ἀληθὲς ᾄσει;
Πρόφρων, πάτερ, θυοῦ μοι
Εὐχῶν τ' ἐμῶν ἀκούσας,
Βοηθέων με σῶε
Ὦναξ, ἔτρεψας ἔνθα
Γόων ἐμῶν τὸ πένθος
Χοροστάτους ἐς ὕμνους.
Ἐμή γε γοῦν σὲ γλῶσσα
Διαμπερές σε μέλψει,
Κράτιστ'· ἐγώ σε μέλψω
Ἀειδίοις ἐφ' ὕμνοις.

ΚΥ'ΡΙΕ παντοδύναμε, ἐπειδήπερ ἡμᾶς τόσων τε κινδύνων καὶ δὴ καὶ θανάτου ἐλευθερωθέντας, νέοις ἀεὶ δωρῇ δώροις· δὸς μὴ τοσούτων ἐς ἡμᾶς χαρισμάτων ἐκπίπτειν μνήμην, ἀλλὰ καὶ ἐκ τούτου ἀγῶνος καρποὺς σωτηριώδεις κομίζεσθαι. μνώμεθα δήπου ἡμᾶς εὐπραγίᾳ καταχρησαμένους· καὶ δὴ καὶ τοὔμπαλιν, ἐς ὀλιγοπιστίας τεκμήριον, ἐν τοῖς χαλεποῖς δεινότερον ἐπτοῆσθαι. τὸ δ' ἡμῖν ἐς τὸ μάλιστα ταῖς ἡμῶν ψυχαῖς διαμείνῃ, οὐκ ἀτελεῖς παρά σοι τὰς ἡμῶν εὐχὰς γεγονέναι· ὥστε καὶ τανῦν καλῆς τυχόντας ἐκβάσεως, παρασκευάζεσθαι ἡμᾶς ἐς τὸ προσκαρτερεῖν ταῖς μάχαις, ὑφ' ὧν ἐς τοὐπίσω ἐπασκεῖν ἡμᾶς ἐθελήσοις. Βεβαιώμεθ' ὅμως ἀΐδιον μέλλειν ἐς ἡμᾶς τὴν ἀγαθωσύνην σου. καὶ δὴ καί σε ἀδιαλείπτοις δοξάζωμεν ὕμνοις, ἄχρι ἂν ἡ-

μᾶς

Tibi ſanguinis eſſet,
Orci *ad* ædes ſiquidem deſcendero?
Nunquid etiam cinis te cantu-celebrabit?
Nunquid etiam cinis tui
Verbi veritatem canet?
Benevolus, Pater, eſto mihi,
Precibusque meis attentus;
Patrocinio me ſerva,
Domine: convertiſti dehinc
Gemituum meorum luctum
Tripudiantes in hymnos.
Idcirco mea te lingua
Te ſemper canet,
Præſtantiſſime. Ego te canam
Perpetuis hymnis.

DOMINE Deus omnipotens, quandoquidem nos tot periculis, præſenti etiam morte liberatos, novis cumulas beneficiis: da ne tantorum beneficiorum memoria animis noſtris excidat: nos etiam ſalutares fructus ex illis certaminibus colligamus: meminerimus nos & rebus ſecundis abuſos, & contrà, ad infirmæ fidei noſtræ indicationem, in rebus adverſis conſternatiores extitiſſe. Illud verò animis noſtris infixum maneat, non fuiſſe apud te irritas noſtras preces: ut nunc quidem felicem noſtræ afflictionis exitum conſecuti, comparemus nos ad ea certamina, quibus nos volueris exercere, conſtanter ſubeunda: ſtatuamúſque perpetuam fore in nos bonitatem tuam; téque adeò laudibus perpetuis celebremus, donec nos tecum colligas in eam

μᾶς ξυλλέγῃς ἐς ἐκείνην ἀνάπαυσιν, ἣν παρεσκεύασω ἡμῖν ἐν οὐρανῷ. διὰ Ἰησοῦν Χριστὸν Κύριον ἡμῶν. Ἀμήν.

* * * * * * * * * * * * * * * * * * * * * * * * * * * * *

## ΨΑΛΜΟ'Σ λα'. *εὐχαριστικῶς εὐκτικός.*

Genus Anacreonticum, ut ſupra.

ἘΜΗ'Ν ἔγωγε πάμπαν
Ἐλπωρὰν ἐς σὲ θῆκα,
Ὦναξ κράτιστε πάντων.
Οὐκ εἴθε τὴν ἐμήν γε
Ἐλπωρὰν αἶσχος αἱρῇ.
Ἐμῶν δίκαιος ἐχθρῶν
Ῥύου με, καὶ θὲς οὔας·
Σὺ δ' αἶψά μοι βοήθει,
Σὺ πέτρα μοι πέλοιο,
Καὶ στεῤῥὸν εἷς ἔρεισμα,
Ἄτης κακῆς με σώων.
Καὶ δὴ, πάτερ, σὺ πέτρα,
Καὶ στεῤῥὸν εἷς ἔρεισμα.
Ναὶ τοὔνομ' ἱερόν σου.
Ἄγοις με, λίσσομαί σε,
Ἠδ' ἐξάγοις ὁδηγῶν·
Κἀκ δὴ λίνων με σῶε,
Τά μοι λόχευσαν ἐχθροί.
Ἐμὸν κράτος γὰρ εἷς σύ·

Ψυχὴν

requiem, quam nobis præparâſti in cœlo. Per Jeſum Chriſtum Dominum noſtrum. Amen.

## PSALMUS XXXI. Gratum animum indicans, atque ſupplex.

MEAM ego penitus
Spem in te collocavi,
Domine Omnium præſtantiſſime.
Utinam hæcce mea
Fiducia mihi probro non ſit.
Meis juſtus inimicis
Eripe me, et præbe aurem.
Tu quidem citò mihi opitulare,
Tu rupes mihi eſto;
Et firmum es columen,
Caſu infauſto me conſervans,
Atque adeò, Pater, tu rupes,
Et firmum es columen.
Næ nomen illud tuum ſanctum *eſt*.
Ducas me, obſecro te,
Atque perducas præeundo:
Quinimo a caſſibus me libera,
Quos mihi tetenderunt hoſtes.
Meum robur enim tu es:

Ψυχὴν ἐμὴν, φέριστε,
Ἐς σὰς χέρας τίθημι.
Θεὸς δ' ἐὼν ἀληθὴς,
Ψυχὴν ἐμὴν σαώσεις.
Μισῶ κενῶς ματαίους
Ἔγωγέ σοι πεποιθώς.
Ἄσω, φέριστε, τοίνυν
Ὑπερλίην γανωθεὶς,
Σῆς κῦδος εὐμενείας.
Θλίψεις ἐμᾶς γὰρ εἶδες,
Πάτερ, στενόν τε πρόφρων
Τοὐμὸν πάθος διέγνως.
Οὐ δή με κλείσας ἐχθροῦ
Ἐς χεῖρας οὐλοχάρτου.
Ἐλέαιρε τληπαθῆ με,
Ἐλέαιρε· καὶ γὰρ ὄσσε
Νυστάζετον, νοός τε
Πλάγη, νόος μαράνθη.
Ζωὴ γὰρ οἴχεταί μου
Ἀλγηδόνων ῥοοῖσι
Κλαυθμοῖσί τ' ἐγχυθεῖσα,
Τοὐμόν τε σῶμα δεινῶς
Κενοῖς ἐπ' ὀστέοισι
Δαμθὲν τὸ πᾶν τανύσθη.
Ἐχθρὸς γελᾷ μ', ἐμοῖσιν
Ἠδ' ἐψιᾷ κακοῖσι·
Τοῖς δὲ πέλας θέαμα
Ἀπότροπον πελοίμην,

Στυ-

Animam meam, Clementiſſime,
In tuas manus depono.
Deus quippe cum-ſis verax,
Animam meam liberabis.
Odi vanè mendaces
Ipſe tibi fiſus.
Cantabo, Clementiſſime, igitur
Supramodùm exhilaratus,
Tuæ gloriam clementiæ.
Ærumnas enim meas reſpexiſti,
Pater, arctamque benevolus
Meam perpeſſionem probè-nôſti.
Non ſanè me concluſiſti hoſtis
In manibus exitio-gaudentis.
Miſereſce mei calamitoſi,
Miſereſce: etenim oculi *mei*
Langueſcunt, menſque
Stupet, mens tabeſcit.
Vita enim mea elabitur
Dolorum fluentis
Fletibuſque infuſa;
Meumque corpus graviter
Vacua ſuper oſſa
Exagitatum totum diſtenditur.
Hoſtis ridet me, meis
Atque inſultat malis.
Propinquis quoque ſpectaculum
Averſandum factus-ſum,

Στυγηλὸν αἶσχός εἰμι.
Ὡς ὁ θανὼν, νόσοιο
Λήθης πέσον δι' αἰνῆς·
Ὡς χηραμοῦ * τε κλάσμα
Κεῖμαι, λεῷ τε φροῦδον
Ἄθυρμα· μηχαναί τε
Κακοφρόνων μὲ πάντη
Κλείουσι, τοὶ βίῳ μου
Ἐξαισίους ἐνέδρας
Ὑπέρμορον δέμουσι.
Δούλῳ, πάτερ, πρόσωπον
Τεὸν τεῷ τρανώσας,
Δοῦλον τεὸν φύλαττε.
Οὔ με στυγητὸν αἱρῇ
Αἶσχος· πέποιθα γάρ σοι.
Ψευδηγόροι λάρυγγες
Κωφαὶ τὸ πᾶν γένοιντο·
Ἀλαζόνων δικαίῳ
Δακέθυμα καὶ λαλούντων
Πέλοι βέλεμνα κοῦφα.
Πόσον πέλοι τὸ δῶρον
Τὸ δὴ τεοῖς πορίζεις,
Ἐνώπιόν τε πάντων
Κυδρὸν φόως προφαίνεις!
Κείνους ἑκὰς κελεύεις
Εἶναι χερῶν ἀάπτων,
Θὲς καὶ τεῆς ἀγωγῆς
Ἐν φρουρίῳ βεβαίους.

Abominandum probrum exto.
Ceu mortuus, mente
Excidi oblivionem per gravem.
Et quaſi cavæ-conchæ [vel teſtæ] * fragmen-
tum
Jaceo, populoque evanidum
Ludicrum: machinationeſque
Malevolorum me undique
Claudunt, qui vitæ meæ
Iniquas inſidias
Præter-fatum [per vim, ſcilicet] ſtruant.
Famulo, Pater, facie
Tuâ tuo revelatâ,
Famulum tuum cuſtodito.
Nequaquam mihi inviſum incidat
Probrum; fiſus-ſum enim tibi.
Mendacia guttura
Muta prorſus fiant:
Arrogantium, et *in* juſtum
Mordacia-dicta loquentium
Sint jacula irrita.
Quantum eſt donum
Id ſcilicet quod tuis impertis,
Et in-conſpectu omnium
*Quam* inclytam *his* ſalutem oſtentas!
Illos procul jubes
Abeſſe manibus invictis, [Tyrannorum ſcilicet]
Collocas quoque eos tui ductûs
In præſidio tutos. Sem-

* Conjicerem κεράμȣ teſtæ, ſi ad carminis menſuram quadraret; vel ſi κε pro χη mutare licitum eſſet. χηραμὸς hoc loco pro χηραμὶς uſurpatur.

Ἀεὶ κλέος πέλοιτο
Σοὶ μὲν, πάτερ, γένοιτο
Σοὶ κῦδος, ὅς με σώεις
Ὡς ἐν τόποις ἐρεμνοῖς,
Πολεμοκλόνοις ἐν ὥραις.
Πάμφρικτα τῇ τε καὶ τῇ
Φεύγων, ἔγωγ' ἔειπον,
Θεὸς τὸ πᾶν με λεῖψε.
Εὐχῶν ὅμως ἄκουσας
Ἐμῶν, πάτερ, μόλες τε
Ἐμοῖς κακοῖς ἀρωγὸς,
Πρόφρων με καὶ σάωσας.
Θεὸν φιλεῖτε, πάντες
Ὠθλοί. Θεὸς γὰρ ἐσθλοὺς
Πιστῶς φύλαξε πιστοὺς,
Ἀνδρῶν κακοὺς χαλέπτων.

ΚΥ'ΡΙΕ παντοδύναμε, σὺ μὲν τὴν σου πρόνοιαν μάλιστ' ἐθέλεις φαίνειν ἐν τῇ τῶν παίδων σου σωτηρίᾳ, καὶ δὴ τούτους μαστιγῶν· δὸς ἡμῖν τοὺς τῆς εὐκαίρου βοηθείας σου ἐν χαλεπωτάτοις κινδύνοις αἰσθομένοις, μὴ ποτὲ τούτων ἐπιλαθέσθαι δώρων· καὶ ὁποιῳδήποτε ἐπασχοίμεθα τρόπῳ, πᾶσαν ἡμῶν ἐν σοὶ ἐπιστηρίζειν ἐλπίδα, τῷ μὲν λυσιτελῶς βοηθήσοντι, καὶ δὴ τῆς τε ζωῆς καὶ τῶν δικαίων ἡμῶν ὑπερασπιστῇ γενησομένῳ· ὥστ' ἐν τούτῳ τῆς ἀγαθωσύνης ἐς ἡμᾶς σῆς τεκμηρίῳ, ἡμεῖς τε καὶ ἅπαντες πιστοὶ πρόφασιν λαμβάνωμεν τοῦ δοξάζειν τὸ ὄνομά σου, καὶ ἐλπίζειν σοι, μέχρι ἂν ἡμεῖς ὁλόκληρον ἐκείνην ἐπουρανίου κληρονομίας εὐδαιμονίαν ἐπεμβαλώμεν. Ἐν μεσιτεύοντι υἱῷ σου. Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟ'Σ

Semper honor ſit
Tibi quidem, Pater, ſit
Tibi gloria, qui me ſalvum-præſtes
Quaſi in aſylis
Bellici-tumultûs temporibus.
Quum maximè-terribilia quaquaverſum *olim*
Aufugerem, ego dixi,
Deus prorſus me dereliquit.
Attamen preces exaudîſti
Meas, Pater, atque adveniſti
Meis anguſtiis adjutor,
Benevoluſque me conſervâſti.
Deum diligite, omnes
Boni. Deus etenim bonos
Fideliter cuſtodiit fideles,
Homines noxios peſſumdans.

OMNIPOTENS Deus, qui providentiam tuam vis maximè elucere in tuorum ſalute, etiam dum illos caſtigas: da nobis, qui opportunum auxilium tuum in graviſſimis periculis noſtris experti ſumus, ut tantorum beneficiorum nunquam obliviſcamur: noſtram verò ſpem omnem in te collocemus, quibuſcunque tandem modis exerceamur, nobis commodè affuturo, noſtræque & vitæ & cauſæ patrocinium ſuſcepturo: ut in ſingulari illo bonitatis tuæ erga nos effecto, & nos & alii omnes fideles habeamus argumentum celebrandi nominis tui, & ſperandi in te, donec perveniamus ad cœleſtis illius hæreditatis plenam poſſeſſionem. In unigenito Filio tuo. Amen.

## ΨΑΛΜΟ'Σ μγ', χελιαστικῶς κυκλικός.

Genus Archilochium dactylicum cum Iambico ſenario catalectico. Tricolon diſtrophon.

| | 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| Archiloch. | - ◡ ◡ / — | - ◡ ◡ / — | - ◡ ◡ / — | - ◡ ◡ | - ◡ | - ◡ | - ◡ / — |
| Iamb. Catal. | ◡ - / — | ◡ - | ◡ - / — | ◡ - | ◡ - | - ○ \|\| | |

ἈΝΤΙΛΑ'ΒΕΥ, ὤριστε δικασπόλε, τῶν ἐμῶν δικαίων,
Κἀμοῦ ὑπερμάχου ποτὶ τοὔλεός σου,
Ἐχθρῶν καὶ ἐμῶν κακῶν τε κἀπιτέχνων.
Ἄττα πάτερ, τ' ἐμὶν τελέθεις σθένος οἶος, ἄλκαρ, οὖρος,
Τίπτ' οὖν τανῦν με παρτρέχεις ἀκηδῶς;
Ἐχθρῷ τί τε γέλως καὶ βίη πελοίμην;
Εἰ δ' ἄγε νῦν φώτιζε τεὸν κράτος, ἀτρεκές τε μύθων
Τῶν σῶν τάνυσον· τοί μοι καλᾶς μετ' αἰδοῦς
Τεὰ πρὸς ἱερὰ ἡγεμόνες πέλοιντο.
Ἔνθοι ἐγὼ θαῤῥοῖμι περᾶν ἀβέβηλον εὐόδμοιο
Πρὸς τοὔδαφος βωμοῖο, καὶ λυρίζων
Θεὸς, Θεός μου, γηθόσυνος σὲ μέλψω.
Τίπτε τανῦν μου θυμὲ διάνδιχα μερμεραῖς θυέλλαις
Κηδέων θαμίζεις; θάῤῥει, ἦδ' ἕκηλος
Θεῷ ἀείσω ῥυτίους ποτ' ὕμνους.

ΚΥΡΙΕ

PSALMUS XLIII. Luctuosè ſupplex.

ASSERE, optime judex, meum jus,
Et mihi patrocinare, ſecundùm miſericordiam tuam,
Inimicos contra meos, ſceleſtoſque inſidiatores.
Solus meum es robur, mi Pater, præſidium, cuſtos,
Quorſum igitur nunc me præteris incuriosè?
Inimico quorſum verò ludibrio, et contumeliæ eſſem?
Agedum nunc illuſtra tuum robur, veritatemque verborum
Tuorum pande; quæ mihi dignâ cum reverentiâ
Tua ad ſacra duces ſint.
Dein ego confidam accedere *ad* ſacro-ſanctum bene-olentis
Aræ *tuæ* atrium; atque citharâ-canens,
Deus, Deus mi, lætabundus te celebrabo.
Quorſum nunc, animule mi, huc-et-illuc vexantibus procellis
Curarum tam-frequenter-incedis? Confidito, atque tranquillus
Deo canam, aliquando-tandem ſalutis hymnos.

OMNI-

ΚΥ'ΡΙΕ παντοδύναμε, ἐπεὶ τόσοις περιστοιχιζόμεθα ἐχθροῖς, καὶ δύναμις οὐδεμία ἐν ἡμῖν ἐστιν ἀνθιστάναι· σὺ τὰ ἡμῶν σῶζε, καὶ σαυτὸν τοῖς ἡμῶν ἐχθροῖς ἀντιπαράταττε. ἐκεῖνοι δή σε τῶν ἡμετέρων αἴσθωνται ὑπερασπιστὴν δικαίων. ὥσθ' ἡμεῖς τῆς σῆς φυλακῆς πληροφορίᾳ τῇ ἐκ τοῦ λόγου σου, κραταιούμενοι, μὴ ὀῤῥωδῶμεν ἐκείνων ἢ κράτος ἢ ἀπειλάς· ἀλλ' ἐπερειδόμενοι τῇ σοῦ προνοίᾳ, ἐπιεικῶς προσδοκῶμεν τῶν ἡμετέρων ἀγώνων τέλος, πρὸς δόξαν τοῦ ἱεροῦ ὀνόματός σου καὶ ἡμετέραν σωτηρίαν. Διὰ Ἰησοῦν Χριστόν. Ἀμήν.

## ΨΑΛΜΟ'Σ μθ'. διδακτικός.

Genus Heroicum, vid. Idyllia.

Ὤ ΝΘΡΩΠΟΙ ξύμπαντες ἀκούετε, ἠδ' ἅμα πάντες,
Πάντες ἅμ' ὅσσοιπερ πολυχανδέα ναίετε γαῖαν,
Ῥητοί τ' ἄῤῥητοί τε, πενιχροί τ' ἀφνειοί τε.
Ξυνὸν ἐγὼ μῦθον ξυνοῖς στομάτεσσιν ἐνισπών,
Παμπινυτῇ πραπίδας μελέτῃ ἠδ' οὖατα θήσω,
Κἂν κιθάρης φθόγγοισι μέγαν θρόον ἐξιχνεύσω.
Τίπτε δ' ἐγὼ τρομέοιμι κακῷ ἐνὶ πήματι κύρσας;
Ὁππόθ' ὑπερφιάλων ἀνδρῶν μῦθος ἀμφιβάληται
Ἴχνος ἐμόν, καὶ δόλον ἐμοὶ λόχον ἐγκρύπτῃσι.
Τοὶ καὶ δὴ πλούτοιο κράτει ἐπιγαυρόωντες,

Οὐκ

OMNIPOTENS Deus, quandoquidem tot hoſtibus circumvenimur, nullaque in nobis eſt obſiſtendi facultas: tu noſtras partes tuêre, téque illis adverſariis noſtris potenter oppone. ſentiant illi te noſtræ cauſæ vindicem & patronum, ut nos tui illius præſidii fiducia, qualem ex verbo tuo concepimus, non pertimeſcamus illorum aut potentiam aut minas: ſed innitentes providentiæ tuæ, quietis animis exitum certaminum noſtrorum expectemus, ad nominis tui gloriam & noſtram ſalutem. Per Jeſum Chriſtum. Amen.

## PSALMUS XLIX. Doctrinam tradens.

O HOMINES cuncti, auſcultate, et ſimul omnes,
Omnes ſimul, quotquot capaciſſimam incolitis terram,
Nobiles ignobileſque, pauperes diviteſque.
Socium ego ſermonem ſocio ore dicens
Sapientiſſimæ meditationi pectora atque aures intendam,
Et citharæ voce altum clamorem ſequar.
Quorſum ſanè ego metuam, *ſiquidem* malum in caſum inciderim?
Quum ſuperborum hominum rabies obſederit
Veſtigia mea, et pernicioſas mihi inſidias ſtruxerit.
Hi enim quantumvis divitiarum potentiâ ſuperbientes,

Nequaquam

Οὐκ ἄρα τώς κε φίλους θανάτου μὲν ἔχοιεν ἀρῆξαι,
Οὐδὲ θεῷ πάμπαν λύτρου γέρας ἐξαποτῖσαι,
Λύτρον δὴ ζωῆς μάλα τίμιον. ἄπλετος ἀλκὴ
Πᾶσι πέλει θανάτου· καίπερ ζωῆς γλυκὺς οἶστρος
Μὰψ τῶν ἦρε φρένας. μέγα νήπιοι, οἷα δύναιντο
Ἐκκλίνειν δυνατοῖο πύλας μοῦνοι ἀΐδαο.

Οὐχ ὁρόωσι σοφοὺς ἀσόφους θ' ὅτι μάρπτεν ἀνάγκη
Πασσυδίῃ ξύμπαντας ὁμοιΐου θανάτοιο,
Καὶ φίλον ἀγνώστοισι μάτην κτέρας ἐκλείποντας;
Οὐδ' ἄρα παμπήδην στιβαροὶ ἐπιμηχανόωνται
Ἀθανάτους οἴκους καὶ ἀτέρμονας ἐμπήξασθαι,
Ὧν δὴ κῦδος ἄλαστον ἐπεσσομένοισι γενέσθαι,
Κῦδος ἐπωνυμίῃσιν ἐπεμπυκάσαι σφετέρῃσιν.

Οὐδ' ἔμπης τῶν δῆθεν ἐπεμμένει κλέος ἀνδρῶν
Ὠκυμόρων, τοὶ καὶ ζώων νόμῳ ἐξαπολοῦνται.
Αὐτὰρ νηπιέῃσι βίου τόσσαις μετέωρον
Παῖδες ὑπέρμωροι λάβραις ἀπέρχουσι κελεύθοις,
Κύμασιν ἐμβρίθοντες ἐρισμαράγοιο θαλάσσης.
Ὡς ζώων ἀγέλαι σφαγίμων βρῶσις θανάτοιο
Οἰχόμενοί κε γένοιντο πολυκλαύστοις ἐνὶ τύμβοις.

Ἐσθλῶν δ' ἐκλάμπῃ καλὸν φάος ἔξοχ' ἐπ' ἠοῖ

Εὐσε-

Nequaquam tamen ſic amicos *ſuos a* morte valebunt vindicâſſe,
Neque Deo ullo-modo redemptionis pretium perſolviſſe;
Quippe *quòd* pretium *pro* vitâ inæſtimabile: immenſa vis
*In*-omnes mortis eſt; quamvis vitæ ſuavis ardor
Nequicquam iſtorum occupaverit mentes: magnoperè ſtupidi, quaſi valuerint
Soli devitare potentis portas Orci.
Nonne vident ſapientes inſipienteſque quòd corripit neceſſitas
Omni-*ſuo*-impetu univerſos paris fati,
Et quòd dilectas opes ignotis fruſtra cedunt?
Cùm itaque minimè ſtabiles *ſint, tamen* moliuntur
Ut Immortalia domicilia et ſempiterna infigant *ſolo*,
Quorum utique gloria indelebilis poſteris foret,
Gloriam ut cognomentis concilient-et-perpetuent ſuis.
Nec tamen iſtorum videlicet perdurat gloria hominum
Caducorum, qui etiam beſtiarum ritu emorientur.
Sed *inter* ineptias tantas vitam fluctuantem
Liberi admodum-vecordes impetuoſis urgent viis,
Fluctibus ſubſidentes valdè-ſonantis maris.
Perinde-ac beſtiarum greges mactandarum eſca mortis
Defuncti fient lugubribus in tumulis.
Bonorum autem effulgebit alma lux egregiè cum aurorâ

Lauri-

Εὐστεφάνου νίκης γέρας ἄφθιτον ἐξαγλαΐξαν.
Οὐλομένων μὲν ὄλωλ᾽ ἀνδρῶν κράτος, αἶψα δόμων ἐξ
Παμφλεγυρῶν δύντες θανάτου σκιόεντα μέλαθρα.
Αὐτὰρ ἐγὼ θανάτοιο φύγω κράτος, ὥς με σαωτὴρ
Ἀθάνατος φίλον ὡς κειμήλιον ἐγγυαλίξει.
Ὁππότε πλουτήσειεν ἀνήρ, ἠδ᾽ ἤρατο κῦδος
Ἐκ πλήθευς ἀφένου, μὴ τάρβει. οὐ γὰρ ἐκεῖνος
Ὁππότε καππέσσῃ θανάτου πάλῳ οὔποτε δῆθεν
Παμπληθεῦς ἀφένου ἢ κύδευς φορτίον οἴσει.
Οὐδ᾽ ὄφελος ποτ᾽ ἔοι τῶν ἐν βιότοιο τροχοῖσι
Νήπιος ἐκθάμβεσκεν, ἀγαλλόμενος πετεηναῖς
Εὐφροσυνῶν δίνῃσι, καὶ ὀλβίζων τὰ δρόωντας,
Ἄδου δ᾽ εἰσδύνῃσιν ὁδὸν προγόνων λιποφεγγής.
Ὤνθρωποι τάδε γοῦν, τάδ᾽ ἀκούετε. ὅστις ἀγαστῷ
Αἰρόμενος κύδει σοφίης ἄπο θυμὸν ἐρύκει,
Μαργαίνων, φέγγος ξυνῶν πραπίδων ὀνοτάζων
Οὐ πέλει ἄνθρωπος, ζώοις ἐναλίγκιος ἄντην,
Ὠκυμόροις ζώοισι, τὰ δὴ ὀλλοίατο πάμπαν.

ΚΥΡΙΕ παντοδύνατε, ἐπείπερ ἡ τοῦ κόσμου ἀλαζὼν κενότης τῇ ἐκκλησίᾳ σου ἐπηρεάζει, δὸς ἡμᾶς ὑπ᾽ ἀσφαλοῦς τῆς ἀληθείας σου πληροφορίας τὰς ψυχὰς θεμελιοῦν, σοῦ δὲ λόγου διδαχὴν ἐκείναις ἐνδοτέρω ἐπισφραγίζεσθαι· ὅπως ἡμεῖς φοβούμενοί σε, τὰς τῶν ἀνθρώπων ὁρμὰς μὴ φοβώμεθα. ἀλλὰ

δὴ

Laurigeræ victoriæ præmium immarceſſibile *eos* exornans.
Pernicioſorum equidem occidit hominum imperium, ſubitò ædibus ex
Præfulgentibus ſubeuntes mortis opacas ſedes.
At egò mortis effugiam imperium, ita me Salvator
Immortalis, carum ut depoſitum, reddet.
Quandocunque diteſcet homo, atque conciliabit honorem ſibi
Ex abundantiâ opum, ne ſtupeas; non enim ille
Quum ceciderit in mortis ſortem ullo ſcilicet pacto
Prædivitis copiæ aut honoris ſarcinam *ſecum* auferet.
Neque uſus olim erit eorum, *quibus* in vitæ curriculo
Stultus inhiabat, exultans fluxis
Voluptatum gurgitibus, et felices-prædicans eadem agentes;
Orci enim ſubibit viam Majorum lucem-linquens.
O homines! hæc demum, hæc auribus-percipite. Quicunque ſtuporem-adferente
Auctus honore, a ſapientiâ animum abſtrahit
Inſaniens, lumen intelligentiæ vituperans,
Non eſt homo, beſtiis ſimilis e-contrà,
Citò-perituris beſtiis, quæ ſanè totæ interibunt.

OMNIPOTENS Deus, quandoquidem inſolens mundi vanitas Eccleſiæ tuæ inſultat: da ut certa veritatis tuæ perſuaſione animos noſtros muniamus, tuíque verbi doctrinam illis penitus infigamus: ut te timentes minimè reformidemus hominum conatus: quin po-

δὴ καὶ ἀθροῦντες τοῦ ὀλλυμένου κόσμου κενότητα, τὸν ἀληθῆ πλοῦτον ἐν σοὶ ζητῶμεν, τῇ γ' ἀληθεῖ ἡμῶν καὶ αὐταρκεστάτῃ εὐδαιμονίᾳ. τῷ δ' ἡμῶν καθημερινῷ ἀρκεσθησώμεθα ἄρτῳ, ὃν δὴ ἡμῖν αἰτοῦσιν οὔποτ' ἐπαρνήσῃ· ὅπως δὴ τῆσδε τῆς ζωοποιοῦ διδαχῆς ἀπρὶξ ἐπιλαβόμενοι, μόνον σε προσδοκῶμεν, καὶ τοῦ κόσμου ἀπαλλαξάμενοι, διατελῶμέν σε λατρεύοντες ἡμεῖς, ἐν τῇδε τῇ γῇ παρεπιδημοῦντες· μέχρις ἂν ἡμᾶς συλλέγῃς εἰς αἰωνίους τάσδε σκηνὰς, ἐν αἷς ἀληθῆ ἡμῖν κατέθηκας πλοῦτον. Διὰ Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν. Ἀμήν.

## ΨΑΛΜΟ`Σ ξβʹ. διδακτικῶς εὐκτικός.

Genus Iambicum trimetrum, ſive ſenarium Acatalecticum, ut in Pſalmo XVI.

Et

Iambicum dimetrum, ſive quaternarium Acatalecticum.

Dicolon diſtrophon.

| 1 | 2 | 3 | 4 |
|---|---|---|---|
| ⏑ – <br> – | ⏑ – | ⏑ – <br> – | ⏑ – <br> ⏑ |
| Metrum 1. | | Metrum 2. | |

ἘΜΟ`Σ μόνῳ νοῦς τῷ Θεῷ στέργων, ἀκὴν
Ἕστηκεν· ἐξ ὅτου Θεοῦ
Ἐλπὶς βεβαίας ἐστί μοι σωτηρίας,
Ἐρεμνὸν ἕρκος· οὐκ ἐγὼ

Βάθροις

tius perſpicientes pereuntis mundi inanitatem, quæramus veras divitias in te, qui noſtra es vera felicitas: contenti ſimus pane noſtro quotidiano, quem nobis petentibus minimè es denegaturus: ut iſtam vivificam doctrinam firmiter amplexi, te unum expectemus, mundi fiducia repudiata, conſtanter perſeveremus in obſequio tuo, dum in his terris peregrinamur: donec nos colligas in tabernacula illa æterna, in quibus veras & ſempiternas divitias nobis repoſuiſti. Per Jeſum Chriſtum Dominum noſtrum. Amen.

## PSALMUS LXII. Doctrinam tradens et ſupplex.

MEA unico in Deo mens acquieſcens ſilentium
 Præſtat: a quo Deo
Spes certæ eſt mihi ſalutis
 Umbrifero ſepto; ego

Βάθροις ἐρείδων τοῖσιν, οὐκ ὀλισθανῶ.
    Ἆ δειλοὶ, ἄχρις οὗ κακὸν
Φυτεύσετ' ἐσθλοῖς ἐγκλόπων δόλων ποραῖς;
    Ἀλλ' ὔμμε * δὴ καὶ λοίσθιον
Ἄτην πεσεῖτε, σαθρὸν ὡς ἐρείπιον,
    Προθέλυμνον ἐξολωλότες·
Φράζεσθε δ' ἔμπης παγκρατὲς χαλεπτέμεν,
    Ὃν ἂν θεὸς βρᾷν θέλοι.
Φιλεῖτε ψεῦδος, ἄλλο καὶ κεύθει νόος,
    Ἠδ' ἄλλο καὶ λέγει στόμα.
Σὺ δ' ἄτλα, θυμὲ, τῷ θεῷ στέργων, ἀκὴν
    Γενοῦ σιωπῇ· ἐξ ὅτου
Ἐλπὶς βεβαίας ἐστί μοι σωτηρίας,
    Ἐρεμνὸν ἕρκος, οὐκ ἐγὼ
Ὀλισθανῶ πη. ἔνθε ζωῆς καὶ κλέους
    Ἐμοῦ τε τυγχάνει κράτευς
Ἐλπωρά· ἔνθεν, ὦ λεῴ, τὰς ἐλπίδας
    Κρεμᾶτε, καὶ κακῶν ἄκος
Ἔνθεν λάβοιτε. καὶ γὰρ ἐκ κείνου μόνου
    Ἐλπὶς βέβαιον ἱστάνει.
Βροτοὶ πέλονται χρῆμα φροῦδον, ἐκφανὲς
    Ψεῦδος, μεγαλωστὶ χ' οἱ κρατεῖν
Δοκοῦντες. εἰ τοὺς καὶ τὸ κενὸν θήκαις ὁμοῦ
    Πλάστιγγος ἐν ταυτῆς ῥοπαῖς,
Βαρύτερον εἴη τὸ κενὸν ἀνδρείου κράτους.
    Οὐ δὴ βίῃ, οὐ δὴ κακαῖς
Πείθοιο μηχανῇσιν, οὐ κενῶν ῥόφει

* Licentiâ fortè poet. pro ὔμμες, idque Æolicè pro ὑμεῖς.

Μάταιοι

Fundamentis innixus hiſce, nequaquam corruam.
Ah miſeros! quouſque malum
Seretis *in* Bonos tectarum fraudum ſeminibus?
Quinimo vos tandem
Collapſuri-eſtis, ruinoſæ tanquam ædes,
Funditus peſſumdati.
Atqui intenditis-animum tamen, ut totis-viribus deprimatis,
Quem Deus elatum vult.
Amatis mendacium, et aliud occultat mens,
Cùm aliud etiam enunciat os.
Tu verò, O anime mi, in Deo acquieſcens, tranquillus
Sis *cum* ſilentio: Ex quo
Spes certæ eſt mihi ſalutis,
Umbrifero ſepto, ego
Neutiquam corruam. Illinc vitæ et gloriæ,
Meique contingit *mihi* roboris
Fiducia; ab hoc, O populi! ſpes *veſtras*
Suſpendite, et malorum remedium
Hinc capeſſite. Etenim ex illo ſolùm
Spes firmiter conſtat.
Mortales ſunt res frivola, manifeſtum,
Mendacium, vel qui magnificè imperitando
Clari-ſunt: ſiquidem hos et vanitatem ipſam componas
Lancis hujus in libramento,
Præponderabit vanitas *illi* humanæ potentiæ.
Ne verò injuriæ, ne verò pravis
Fidas artibus; neutiquam vanæ haurito

Μάταιον ἐλπίδων κόρον.
Ἂν πλοῦτος εὐθενοῖ, κενὸν οὐ τίθει νόον
Τοιοῖσδ' ἀθυρμάτων ῥόοις.
Τόδ' εἶπε τρὶς καὶ τετράκις ἀληθὴς θεὸς,
(Ἤκουσα δὴ λόγων ἐγὼ)
Πέλειν ἓ μοῦνον πανδύνατον· σὺ καὶ μόνος,
Ἀθάνατε, πανάγαθος πέλεις.
Σὺ μὰν ἑκάστῳ ἀντιμισθώσεις γέρας,
Ἔργοις σφετέροις ἰσόῤῥοπον.

ΚΥ'ΡΙΕ παντοκράτωρ, ἐπεὶ ἐν ταλαιπώρῳ τῷδε τῷ βίῳ αἱ ἡμέτεραι ψυχαὶ θορυβωδῶς περιφέρονται ἐπὶ πόσαις ἀσεβῶν προσβολαῖς· δὸς ἡμᾶς διὰ τὴν δὲ τῶν πραγμάτων πικρότητα τοῦδε κόσμου ἔρωτος ἀπειρηκότας, τὴν τῶν ἀνθρώπων κενότητα καταραᾶσθαι αὐτῆς τῆς κενότητος κενωτέραν. ὥστέ σε τυγχάνειν ὄντα τῆς ἡμῶν εὐδαιμονίας τε καὶ στεῤῥότητος βάθρον· ὅνπερ ἀσφαλῶς οἴδαμεν παντελῶς ἀγαθόν τε καὶ παντελῶς δίκαιον, τοῦ ἀντιμίσθοις ἐκείνους ποιναῖς κολάζειν, καὶ ἡμᾶς διὰ τὴν ἀγαθότητα σοῦ διασώζειν. Διὰ Χριστὸν Ἰησοῦν. Ἀμήν.

## ΨΑΛΜΟ'Σ οθ'. σχετλιαστικός.

Genus idem ac in priore.

ΚΛΗ῀ΡΟΝ, φέριστε, πρὸς τεόντ' ἔθνη μόλον,
Τεὸν μίηναν καὶ νεὼν,
Σαλήμ τ' ἔπερσαν, καὶ τεῶν ἑλώρια

Vanam expectationis ſatietatem.
Si opes affluant, vanum ne adjungas animum
Hiſce crepundiis fluxis.
Hoc dixit ter quaterque verus DEUS,
(Audivi ſanè verba ego)
Extitiſſe ſe ſolum omnipotentem: tu pariter ſolus,
O IMMORTALIS, omnibus-numeris-bonus es.
Tu enimverò unicuique rependes præmium
Operibus ſuis æquilibre

OMNIPOTENS Deus, quoniam in hac miſera vita animi noſtri anxiè circumferuntur inter tantos impiorum inſultus, da ut rerum iſtarum amaritudine, vano mundi amore abdicato, deteſtemur vanitatem hominum vanitate etiam ipſa vaniorem: ut tu unus ſis fundamentum noſtræ felicitatis atque conſtantiæ, quippe quem certò nôrimus & ſummè bonum & ſummè juſtum: ut & illos meritis ſuppliciis plectas, nos verò pro bonitate tua conſerves. Per Chriſtum Jeſum. Amen.

## PSALMUS LXXIX. Lamentabilis.

SORTEM, Præſtantiſſime, tuam ſanè gentes
invaſerunt,
Tuum inquinârunt quoque templum,
SALEMQUE depopulatæ-ſunt, atque tuorum *in*
prædam

Δȣ́λων δόσαν τὰ σώματα
Θήρεσσί τ' οἰωνοῖς τε· ϗ Σαλὴμ πέριξ
Τῶν χεῦαν αἷμα, ϗ τάφȣ
Τȣ̀ς ἠξίωσε μηδόλως μηδείς· γέλως
Τοῖς γείτοσιν ἦμεν, τοῖς πέλας.
Μέσφ' ἂν, κράτιστε, μέσφ' ἂν ἄχθεαι; τεὸς
Κότος, οἷα πῦρ, φλέξει τ' ἀεί;
Ὀργὴν ἐπ' ἔθνη χεῦον εἰς τ' ἀρχὰς τεὴν,
Ὑφ' ὧν ἀτιμάζῃ, πάτερ.
Φάγον Ἰάκωβον, ϗ στέγην πόρθȣν τεȣ̃
Κεῖνοι λεὼ οἱ ἀλάστορες.
Μὴ μνῶ, φέριστε, τῶν σὺ δ' ἀμπλακημάτων
Τῶν ἡμετέρων· σὺ δ' εὐμενὲς
Τάχιστα φαίνειν προφθάσῃς ἡμῖν τεόν.
Ἄμμες γὰρ ἄμμες λείπομεν.
Τεοῖο, σῶτερ, πρὸς κλέȣς ἡμῖν μόλοις
Ἀρωγὸς ἄμμι καίριος·
Ἡμᾶς φύλαξον ἐσθλὸς, ἠδ' ἁμαρτίαις
Ἵλαος ἡμῖν προσδράμοις.
Τίπτ' ȣ̃ν λέγοιεν νῦν μὲν ἔθνη, Πȣ̃ θεός;
Πȣ̃ δὴ πέλοι τȣ́τοις θεός;
Ἔρχοιτο σῶκος τοῖς ἑοῖς ἀγχέσπαλος,
Ἔρχοιτο, καὶ παλιντίτȣς
Ποινὰς ἐπισχὼν αἵματος ἐκκεχυμένȣ
Δȣ́λων ἑῶν, φίλων ἑῶν.
Ὦναξ φέριστε, θρῆνος ἄντα σȣ̃ γόων

Τῶν

Servorum objecerunt cadavera
Feriſque volucribuſque: necnon SALEM circumcirca
Horum fuderunt ſanguinem, et ſepulchro
Hos dignatus eſt planè nemo: ludibrio
Vicinis eramus, proximis.
Quouſque, Clementiſſime, quouſque iraſcêris? tua*ne*
Iracundia, quaſi Ignis, ardebit etiam ſemper?
Furorem in gentes effunde, et in poteſtates tuum,
Per quas contumeliâ-affectus-es, Pater.
Vorabant *eæ* Jacobum, atque tectum demoliebantur tui
Populi iſtæ in-perpetuum-exſecrandæ.
Ne verò in-memoriam-revoces, Benigniſſime, tu delicta
Illa noſtra: ſed tu, ad clementiam
Quàm-celerrimè oſtendendam nobis tuam, prævenias.
Nos enimverò nos deficimus.
Tui nominis, Salvator, nobis accedas
Auxiliator nobis opportunus:
Nos cuſtodias bonus, atque peccatis
Propitius nobis accurras.
Quorſum tandem dicerent gentes? ubinam *eſt* DEUS?
Ubinam ſcilicet aderit iſtis DEUS?
Aderit Servator ſuis haſtam-vibrans,
Aderit, atque-adeò debitas
Pœnas repoſciturus ſanguinis effuſi
Servorum ſuorum, amicorum ſuorum.
Domine Clementiſſime, coram te luctuoſæ ejulationes

Immaniter

Τῶν αἰνὰ δεσμώτεων περῶ,
Τοὺς δὴ ἐπ' οὐδῷ κειμένους κρυεροῦ μόρου,
Δι' ἰσχυρᾶς χερὸς ῥύου.
Σὺ δ' ἀντάμειβον, οἷς πέλας σὺ δ' ἔκδικος
Τὸ ἑπταπλοῦν ἐγκάτθεο
Μιαροῖσι κόλποις, καὶ βλάβην δίδου βλάβαις,
Φέρμσε, τοί σε καθεψίων.
Ἀλλ' ἄμμες αἰεὶ σὸς λεὼς, καὶ ποιμνίου
Τὸ ποίμνιον, σὲ νωλεμὲς
Ὑμνοῖμεν, αἰὲν εὐκλεοῦντες τοὔνομα
Τὸ σὸν, πάτερ, διαμπερές.

ΚΥΡΙΕ παντοκράτορ, ὁμολογοῦμεν ἡμεῖς ἐνώπιον τῆς σοῦ μεγαλειότητος, τὰς ἡμῶν ἁμαρτίας τῶν ἡμετέρων θλίψεων ἀληθεῖς εἶναι αἰτίας. σὺ μὲν γὰρ ὁ δίκαιος Θεὸς, ἡμῖν δικαίως ὀργισθεὶς, ἔθηκας ἡμᾶς ἐς χεῖρας ἡμετέρων ἐχθρῶν. οὐχ ὅμως γε διαφθείρειν ἐθέλεις οὕσπερ ἀπελυτρώσω διὰ πολυτίμου τοῦ υἱοῦ σου αἵματος, ὥσθ' ἡμᾶς εἶναι τὴν κληρονομίαν σου, λαόν σου, τὰ πρόβατα τοῦ ποιμνίου σου. ὅρα γοῦν, Πάτερ βέλτιστε, ὅσον ἐμμανῶς οἱ τῆς ἀληθείας σου ἐχθροὶ τὴν ἐκκλησίαν σου ἐκπορθοῖεν, ὡσπερανεὶ ταύτην πανωλέθρως διαφθεροῦντες. καὶ δὴ μάλιστα, τὸ τῆς θλίψεως ἡμῶν μέγιστον, τῇ ἀληθείᾳ σου ὑπεργοργῶς ἐναλλοιντο, ὡς δὴ ἐν ἡμῖν τετραυματισμένῃ τε καὶ νενικημένῃ. καταγελῶσιν ἐκεῖνοι τῆς ἡμετέρας τῆς ἐν σοὶ πληροφορίας, καὶ τρυφῶντες ἀναζητοῦσι ποῦ τυγχάνεις ὤν. ἀνάδειξον τούτοις σὲ μὲν μεθ' ἡμῶν εἶναι, τοῦ σώζειν ἡμᾶς, τούτους δὲ δικαίως ἀποτιμωρεῖν· ὅπως ἡμεῖς οἱ παῖδές σου εὐχαριστῶμέν σοι τοσαύτης χάριν ἐλευθερώσεως· ἄχρι ἂν τῆσδε τῆς στρατείας ἐλευθερωθέντες, τούτῳ στεφάνῳ δωρηθησόμεθα

ὅνπερ

Immaniter vinctorum perveniant:
Eos ſanè in limine jacentes gelidæ mortis,
Validâ manu eripe.
Tu autem talionem, vicinis illis tu autem vindex
Septuplam repone
Inquinatum *in* ſinum, et noxam redde pro noxis,
Præſtantiſſime, *eis* qui te dicteriis exceperint.
Atqui nos ſemper tuus populus, et ovilis *tui*
Grex, te perpetuò
Cantabimus, ſemper concelebrantes nomen
Illud tuum, Pater, in æternum.

OMNIPOTENS Deus, fatemur coram tuâ majeſtate, noſtra peccata noſtrarum afflictionum veras eſſe cauſas. Tu enim juſtus Deus, juſtè nobis iratus, poſuiſti nos in manus hoſtium noſtrorum: non tamen vis nos perdere, quos redemiſti pretioſo ſanguine Filii tui, ut tua ſimus hæreditas, populus tuus, oves paſcui tui. Vide ergo, Pater optime, quo furore hoſtes tuæ veritatis Eccleſiam tuam devaſtent, tanquam ultima internecione eam deleturi: præcipuè verò (quod maximum eſt noſtrarum afflictionum caput) inſultent ferociter tuæ veritati, quaſi per noſtra latera perfoſſæ, & in noſtris perſonis victæ. Irrident illi eam fiduciam quam in te collocavimus, & quærunt jocantes ubínam ſis. Oſtende illis te eſſe nobiſcum, ut nos conſerves, illos verò tandem juſtis ſuppliciis plectas: nos autem filii tui gratias pro tanta liberatione tibi immortales agamus: donec militia iſta defuncti, donemur ea co-

rona

ὅνπερ ἡμῖν ἐν ὐρανοῖς καλέθηκας. Διὰ Ἰησῦν Χριςὸν ὑόν σῦ. Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟ`Σ πδ', χελλιαςικῶς δὐκλικός.

Genus Alcaicum, ut Pſal, XI.

ὯΝΑΞ, ὦ πολέμων αὐτοκράτορ, τόσον
Νεὼ σεβαςόν μοι πέδον ἦ τεῦ.
Ἐκςὰς ὑπερπηδᾶ νοός μοι,
Τὐμὸν ὑπερποθέον κέαρ τε
Σκαίρει, δέμας καὶ τὐμὸν, ὅπως τεὸν
Ἔγωγε λεύσω, παμβασιλεῦ, νεών.
Ὤμοι ἐγὼ, ςρῦθος καλιὴν
Τεῦξεν ἐκεῖ, κάμε καὶ χελιδὼν
Φίλοις νεοσσοῖς χηραμόν· ὦ τεῦ
Ναοῖο βωμὺς, ὦ ἄνα, τὺς ἔχεις.
Τεῷ μάκαρ ναίων ἐν οἴκῳ,
Ἀϊδίοις σὲ σέβων ἐφ' ὕμνοις.
Ἐν σοί γ' ὁ θήκας ἐλπίδα καὶ κράτος,
Τεὴν κέλευθον χὠ κραδέων, μάκαρ.
Χὠ δυςβάτυς βήσσας ἀβλάπτοις
Ποσσὶ βιβῶ, λιπαρὰς τε πηγὰς
Τόποις ἀνύδροις εὗρεν ἀμηχάνοις,
Πληροῖ διαύλυς ἠδ' ὀχέτὺς ὕδωρ.
Τὺς καὶ πόνος κάρτ' ἐμπυκάσσει,
Ἀθανάτυ κίχον ὥς κε ναόν.

Ὦναξ,

rona quam nobis repoſuiſti in cœlo. Per Jeſum Chriſtum Filium tuum. Amen.

## PSALMUS LXXXIV. Luctuosè ſupplex.

DOMINE, O armipotens bellorum præſes,
quàm
Venerandum mihi templi limen eſt tui!
Ad-alienationem ſalit mens mihi,
Atque meum percupidum cor
Palpitat, [lætitiâ] corpus quoque meum, ut tuum
Ego viſam, ſumme-Rex, templum.
Hei mihi! paſſer nidum
Struxit illic, labore-paravit etiam hirundo
Caris pullis cavernam: Oh! tui
Templi aras, Domine, quas habes!
Tuo felix *qui*-habitat in domicilio,
Perpetuis te colens Hymnis.
In te qui repoſuit ſpem et robur,
Tuam viam quique inſiſtit, felix *eſt*.
Necnon qui per aditu-difficiles convalles
illæſis
Pedibus incedit, opimoſque fontes
Locis aridis reperit inviis, [inexpugnabilibus]
Implet canales et rivos aqua.
Hos quoque ſtudium admodum fulciet,
IMMORTALIS ut perveniant ad templum.

Domine,

Ὦναξ, ὦ πολέμων αὐτοκράτορ, λιτὰς
Ἐμὰς ἄκουσον, κλῦθι, πάτερ, μόλε
Πρόφρων ἐμαῖς εὐχαῖς, ἀρωγὸς
Ἐλθὲ παλαισμοσύναις ἐμῇσιν.
Ἀσπὶς πέλοις μοι· δέρκεο, καὶ ῥέθος
Χριστοῦ σκόπει νῦν, παμβασιλεῦ, τεοῦ.
Ἓν ἦμαρ ἐν ναῷ τεῷ μοι
Βέλτιον, ἢ δολιχοῦ χρόνοιο
Αἰῶνες ἄλλῃ. βέλτιον αὖ ἐμοὶ
Μένειν θυρωρῷ πρός γε τεοῦ θύρας,
Ὦναξ, νεὼ, ἢ ἐν μελάθροις
Δυσσεβέων σοβαρῶς κατοικεῖν.
Ἀσπὶς σὺ δ' ἦσθ', ἠδ' ἥλιος, ἄφθιτε,
Αἰεί τε πρόφρων ἄμμι, πάτερ, πέλοις,
Χάριν χαρίσσῃ κλέος τε,
Ὀρθονόοις καλὸν οὐδὲν εἴργων.
Ὦναξ, ὦ πολέμων αὐτοκράτορ, μάκαρ,
Μάκαρ τέτυκται, ὃς σαθερὸν νόου
Ἐν σοὶ βαθυστέρνοις ἐρεμνοῦ
Φραδμοσύναις ἐνέπηξε βάθρον.

ΚΥ'ΡΙΕ παντοδύναμε, σὺ μὲν καθιέρωσάς σοι ἐκκλησίαν, ἥπερ σῆς τε ἀληθείας φυλακὴν καὶ ζωὴν αἰώνιον ἐπίστωσας. δὸς γοῦν ἡμᾶς οὐ μόνον ἐν ἐκείνῃ γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ταύτης εἶναι μέλη, ὥστε τούτων δωρεῶν μεταλαμβάνειν ὧνπερ αὐτῇ χαρίζῃ, καὶ ἀσθένειαν τῆς ἡμετέρας πίστεως τῷ λόγῳ τε καὶ μνημοσυνοις ἱεροῖς, ἅπερ διέταξας, κραταιοῦν. εἰ δὲ τούτων ἡμᾶς ἀποστερεῖς διὰ τὰς ἡμετέρας ἁμαρτίας (ὡσπερανεὶ σήμερον πολλαχῇ) αὔξει τοῦτ' ἐν ἡμῖν τὸν ζῆλον περὶ τῆς

τῶν

Domine, O armipotens bellorum præſes, vota
Mea audito; auſculta, pater, adveni
    Propitius meis precibus; adjutor
    Adſis luctationibus meis.
Clypeus es mihi; aſpice, et faciem
Christi reſpice nunc, Summe-Rex, tui.
    Una dies in templo tuo mihi
    Potior *eſt*, quàm diuturni temporis
Secula alibi: quinimo præſtat mihi
Manere cuſtodi ad limen tui,
    Domine, templi, quàm ſub lacunaribus
    Impiorum magnificam vitam degere.
Reverà clypeus tu eras, ac ſol, Æterne;
Semperque benevolus nobis, Pater, eris;
    Gratiam conferes gloriamque,
    Rectis-corde commodum nullum claudens.
Domine, O armipotens bellorum præſes, felix,
Felix eſt, qui mentis verendæ,
    Bene-perpenſis conſiliis, in te
    Locaverit ſtabile fundamentum.

OMNIPOTENS Deus, qui ſanctificâſti tibi Eccleſiam, cui & veritatem tuam concrederes, & vitam æternam dares: da nobis ut non tantùm in illius ſinu verſemus, ſed vera ſimus illius membra: ut beneficiorum illorum quæ illi largiris, ſimus participes: noſtræque fidei infirmitatem, verbo & ſacramentis, quæ inſtituiſti, fulciamus. quorum facultate ſi nos aliquando propter noſtra peccata deſtituas (quemadmodum hodie variis in locis) augeat hoc in nobis zelum, de

fratribus

τῶν ἡμετέρων ἀδελφῶν ἀποκαταστάσεως. ἡμεῖς δὲ τούτοις νῦν δώροις σου εὐλαβῶς χρώμεθα, ὥς σε ἵλεών τε ἐν ἡμετέραις ταλαιπωρίαις, καὶ ἁπαξάπαντος τοῦ βίου ἡμῶν καθηγεμόνα σε αἰσθανώμεθα. Διὰ Ἰησοῦν Χριστόν. Ἀμήν.

## ΨΑΛΜΟ`Σ πέ, εὐκτικός.

Genus Sapphico-Adonicum.
Dicolon Tetraſtrophon.

| | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|
| Sapph. | – ⏑ | – – | – ⏑ ⏑ | – ⏑ | – ⏑̲ |
| Adon. | – ⏑ ⏑ | – ⏑ | | | |

ΚΑΙ` τεοῖς ἵλαος ἔφυς, φέριστε,
Δέσμ' ἀπεκσείσας Ἰακωβιτάων,
Πλαμμελεῖς χαρίσαο πραῢς ἄτας,
Ναλὲξ τ' ὀργὰν
Ταλόθ' ἔῤῥιψας, μῦθος ἀδὲ πικρὸν
Εὐμενὴς ὦσας, πάτερ· ἄμμι πρόφρων
Παῦε νῦν θυμῷ, ἐπικαίριός τε
Ἄμμε καθίστα.
Ὀργιεῖ δ' αἰεί; βαρύθυμον ὀργάν τ'
Αἰὼν ἐκτείνης γενεῆφι πάμπαν;
Αὐτὰρ ἱλάκοις ζωθάλμιος, ὡς σέθεν σοὶ
Λαὸς ἐφραθῇ.
Τέλεον φάιον τεὸν, ἄμμι καὶ δὸς

fratribus noſtris inſtaurandis: nos verò præſentibus tuis donis nunc ſeriò utamur: ut te & in noſtris afflictionibus faventem ac propitium, & univerſæ etiam vitæ noſtræ ducem experiamur. Per Jeſum Chriſtum. Amen.

## PSALMUS LXXXV. Supplex.

ENIMVERO tuis faviſti, Clementiſſime,
Catenis excuſſis Jacobidarum;
Lenis gravia condonâſti *eis* ſcelera,
Atrocemque iram
Procul amandâſti, et furorem acerbum
Clemens amoviſti, Pater: Nobis benevolus
Ceſſa tandem *ab* irâ, opportunuſque
Nos reſtitue.
Numnam ſuccenſebis ſemper? atque ſævam iram
Atrociter produces penitus in-ævum?
Sed placator vitam-*noſtram*-refovens, ut tuus *in* te
Populus lætetur.
Miſericordiam illuſtra tuam, nobiſque concede

Φῶς, πάτερ, σωτῆρμεν· ἀλλ' ἔγωγε,
Τὸν τύ πέρ μοι μῦθον ἐρεῖς, ἀκούσω,
Καὶ φίλα λέξεις.
Ἐσθλὸν εἰράνας ποριεῖς τε τέκμωρ
Σῷ λεῷ, τεοῖς γε φίλοισιν, ἔμμεν
Βελτίους, μηδ' ἐς συγερὰν ἄνοιαν
Εἰσαναπεσεῖν.
Ναὶ πέλας σωτηρία ἐμπαροικοῖ
Εὐσεβῶν ἱρῶν θιάσων, κλέος τε
Ἐμμένοι γᾷ ἀμετέρᾳ· ἀπαντά-
σοιεν ἑαυταῖς
Πίστις ἀδ' ἁγνὰ ἀφέλεια, κεδνὰν
Κεδνὸν εἰράνα θέμιν ἀσπάσηται,
Γᾶθεν ἀλάθεια μόλοι, θέμις τ' οὐ-
λυμπόθεν ἀθρῇ.
Πληθὺν ἑάων Θεὸς εὐπορίσει,
Καὶ φίλα καρπὸν πολὺν αἶα δώσει,
Καὶ θεῷ θέμις σαθερὰν ὀπαδεῖ
Ἱρὰ κέλευθον.

ΚΥΡΙΕ παντοκράτορ, τοῦθ' ἡμεῖς γε ταῖς ἡμετέραις εὐχαῖς βάθρον ἐπερειδόμεθα, ὅτι μὲν σὺ θεὸς ἡμῶν εἶς, ἡμεῖς δὲ ἡ ἐκκλησία σου, ἥνπερ κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ θελήματός σου ἀγαπᾷς. ὥστε γε ἡμᾶς μαστιγῶν, οὐδὲν μηδόλως ἐχθρὸς ἡμῖν τυγχάνεις ὤν. σὰς γοῦν, βέλτιστε πάτερ, ῥάβδους ἐνεργοὺς ἐφ' ἡμῖν ἀποφαίνου· ἄγε ἡμᾶς διὰ πνεύματος ἁγίου σου, ὅπερ νεκρῶσαν ἐν ἡμῖν τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, ζωοποιῇ ἡμᾶς εἰς καινὸν καὶ βελτίω βίον. ὅπως ἡμεῖς ὡς πατέρα σέβοιμέν σε, σὺ δ' ἡμᾶς ὡς υἱοὺς ἀγαπᾷς. τοὐπιχείριον δὲ τοῦτο τῆς ἀγαθω-

2 σιύνης

Lucem, Pater, ſalutiferam: verùm ego
Quodcunque tu mihi verbum dices, audiam;
Atque-adeò grata dices.
Necnon bonum pacis concedes auſpicium
Tuo populo, tuiſque amicis, *ſe* fore
Meliores, neque in inviſam vecordiam
Reverſuros.
Imò-verò propè ſalus habitabit
Piorum in ſacris cœtibus, gloriaque
Permanebit in terrâ noſtrâ: occurrent
Sibi-invicem
Fides atque ſancta ſimplicitas, venerandam
Venerabundè pax juſtitiam ſalutabit;
Ex terrâ veritas germinabit, juſtitiaque
De cœlo proſpiciet.
Copiam bonorum Deus affatim-ſuppeditabit,
Et alma terra fructum multum proferet,
Atque Deum juſtitia comitatur firmo
Sacro-ſancta gradu.

DOMINE Deus omnipotens, hoc unum precibus noſtris ſubſternimus fundamentum, te Deum eſſe noſtrum: nos, tuam Eccleſiam, quam pro beneplacito voluntatis tuæ amas: ut quidem quum nos affligis, haudquaquam nobis ſis hoſtis. Tuas ergo illas virgas, Pater optime, præſta in nobis efficaces: rege nos ſancto tuo ſpiritu, qui mortificato vetere in nobis homine, inſtauret nos in novitatem melioris & ſanctioris vitæ: qua ut patrem te colamus, tu nos viciſſim ut filios complectare; illáque ſentiamus pignora tuæ gratiæ, donec

σύνης σου λάβοιμεν ἡμεῖς, ἄχρι ἂν ἁμαρτίας ὄγκον παντάπαν ἀποθέμενοι, ἐς ἀθανάτου ζωῆς κληρονομίαν ἀφικώμεθα· οὗ ἐσόμεθ' ἄσπιλοι καὶ ἀρρυτίδωτοι. Ἐν μονογενεῖ υἱῷ σου. Ἀμήν.

## ΨΑΛΜΟ'Σ πϛ΄. εὐκτικός.

Genus Iambicum dimetrum acatalecticum. Monocolon.

| 1 | 2 | 3 | 4 |
|---|---|---|---|
| ⏑ – | ⏑ – | ⏑ – | ⏑ – |
| – – | ⏑ ⏑ ⏑ | – – | ⏑ ⏑ |
| ⏑ ⏑ – | | ⏑ ⏑ – | |
| ⏑ ⏑ ⏑ | | ⏑ ⏑ ⏑ | |
| – ⏑ ⏑ | | – ⏑ ⏑ | |
| Metrum 1. | | Metrum 2. | |

ΘΕ'Σ οὔας εὐμενὴς ἐμαῖς,
Πάτερ, λιταῖς· πρόφρων μόλοις.
Ἐγὼ τάλας δύης κίχον·
Ἐμὸν φύλασσε καὶ βίον.
Τεὸς πέλω, πέποιθά σοι·
Ζωὴν σὺ σῶε τὴν ἐμήν.
Τὰ καλά μοι εὐεργέτει
Βοῶντί σε δὴ καθ' ἡμέραν.
Σκόρπιζε καὶ νόου κνέφας,
Ἐμὸν γάνου, πάτερ, νόον.

Ἐμὸς

peccati onere plenè ſoluti, perveniamus ad poſſeſſionem vitæ æternæ, ubi erimus ſine ruga & macula. In Filio tuo unigenito. Amen.

## PSALMUS LXXXVI. Supplex.

PRÆBE aurem mitis meis,
Pater, precibus: lubens advenias.
Ego miſer ærumnâ *ad te* acceſſi,
Meam tuere etiam vitam.
Tuus ſum, confido tibi:
Vitam tu ſerva hancce meam.
Commodis *tuis* mihi benefacito
Inclamanti te profectò quotidie.
Diſſipa quoque mentis nubila,
Meam exhilara, Pater, mentem.

Ἐμός σε γὰρ ζητεῖ νόος
Ὁ γῆθεν ἀμβὰς οὐρανόν.
Σὺ γὰρ, πάτερ, πραῢς πέλεις,
Ἵλαος, εὐμενὴς, πρόφρων.
Ἄκουε τῆς ἐμῆς λιτῆς,
Ὦναξ, προσευχῆς καὶ θρόους
Ἐμῆς κλύου. σὲ γὰρ κακῇ
Βοῶ παρ' ἄτῃ, καὶ ἐμοὶ
Σὺ δ' ἀνταμείβῃ καίριος.
Οὔτις τεοῖ πέλοι θεῶν
Ἶσός τις, ἔργοις ὃς θέλει
Αὐτὸν τεοῖσι παρβαλεῖν.
Τοὺς καὶ κτίσας λεὼ γονυ-
-πετοῦντες ἵξονται πρόπαν,
Ὦναξ, τεὸν καλοῖς κλέος
Ἐπαγλαΐζοντες θρόοις.
Καὶ γὰρ μέγας θεὸς πέλεις
Θαητὸς ἔργοις, καὶ μόνος.
Ἡγοῦ, πάτερ, κἀγὼ τεῆς
Σκεθρῶς ἐπιχνεύσοιμ' ὁδοῦ.
Ἐμὸν, φέριστ', ἄρθρου κέαρ,
Ὅπως σέβω σὸν οὔνομα.
Τότε πρόφρων σ' ἐπαινέσω,
Σὲ κηρόθεν μέλψω, τεὸν
Ὕμνοις ἄπαυστος ἐς κλέος.
Ὑπερφιάλων δ' ἐσμὸς κακὸν
Ἐμοὶ μόρον κακῶς δέμει,
Κοὐδὲν τεὸν ἔπιν σέβει.

Αὐτὰρ

Mea te enim quæritat mens,
Quæ a-terrâ aſcendit cœlum *verſus.*
Tu enim, Pater, mitis es,
Propitius, clemens, benevolus.
Exaudi hanc meam obſecrationem;
Domine, precationem et planctum
Meum auribus-percipe. Te enim arduis
Invoco in rebus, et mihi
Tu quoque auxilio-reſpondes tempeſtivus.
Nemo tibi eſt Deorum
Par quivis, geſtis qui auſit
Se-ipſum tuis æquiparare.
Quos etiam creâſti populi genu-
flectentes affluent univerſi,
Domine, majeſtatem tuam lætificis
Condecorantes plauſibus.
Etenim magnus Deus es,
Spectabilis virtutibus, atque unicus.
Deducito *me*, Pater, et ego tuâ
Naviter te inſequar viâ.
Meum, Benigniſſime, inſtrue cor,
Ut colam tuum nomen.
Tunc hilaris te collaudabo,
Te toto-corde cantabo, tuam
Hymnis ſine-intermiſſione etiam gloriam.
Inſolentium verò examen ſceleratum
Mihi mortem ſceleratè ſtruit,
Et-minimè tuam faciem reveretur.

Αὐτὰρ θεὸς σὺ μὲν πέλεις
Πάνεσθλος ἠδὲ πανευμενὴς,
Βραδύς τ' ἐς ὀργὴν, καὶ πολὺς
Δώρων καλῶν, στεῤῥὸς λόγοις.
Ἄθρει με καὶ πρόφρων ἐλεοῦ,
Δούλῳ κράτος φίλον δίδου,
Τεὸν θεράποντα καὶ ῥύου.
Σήμαινέ μοι τέκμωρ τεῆς
Βουλῆς, πάτερ, βουλῆς καλῆς,
Ἐχθροὺς ὅπως ἐμοὺς πρόπαν
Αἶσχος λάβῃ, βλέποντας ὡς
Ἐμὲ στεῤῥοῖς βοηθέων.

ΚΥΡΙΕ παντοδύνατε, ἐπειδήπερ ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἐπὶ τόσαις κακῶν δίναις ἰλιγγιᾷ τε καὶ σκοτοδινιᾷ, δὸς ἡμῖν ἐν ταῖσδε ταῖς ταλαιπωρίαις πρός σε καταφεύγειν, διϊσχυριζομένοις τὸ, σαυτὸν δὴ τῶν ἁπάντων ἀνθρώπων δημιουργὸν, ξύμπασι μὲν προνοεῖν ἀνθρώποις, τῇ δὲ μάλιστα ἐκκλησίᾳ σου καὶ τοῖς καθ' ἕκαστα ἐκείνης μέλεσιν ἐπισκέπτεσθαι. ὅπως ἡμεῖς περὶ τῆς σου ἀγαθότητος τοπαράπαν πεπληροφορημένοι, τὴν ἅπασαν ἡμῶν στεῤῥότητα ἐπικαθιστῶμεν σοι, ἐν ἡμετέραις ταλαιπωρίαις ἀληθεῖ σε σέβωμεν φόβῳ, καὶ δὴ καὶ σῆς βοηθείας θάῤῥος τῷ τῶν ἡμετέρων ἐχθρῶν κράτει ἀντικρέωμεν, ἥνπερ ἀσφαλῶς οἴδαμεν ἡμῖν ἀφιξομένην· ὅπως σὺ μόνος σωτὴρ ἡμῶν ἐν ἡμετέρᾳ σωτηρίᾳ δοξασθήσῃ. Διὰ Ἰησοῦν Χριστὸν Κύριον ἡμῶν. Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟ'Σ

Sed Deus tu quidem es
Omnibus-numeris-bonus, atque clementiſſimus,
Tam tardus ad iram, quàm largus
Donorum pulchrorum, conſtans verbis.
Reſpice me, et benignus eſto,
Servo robur expetitum præbe,
Atque tuum vernaculum eripe.
Ede mihi auſpicium tui
Conſilii, Pater, conſilii benevoli,
Hoſtibus utì meis in-univerſum
Pudor invadat, quum-viderint quemadmodum
Me fulcis auxiliando.

OMNIPOTENS Deus, quandoquidem inter tot malorum tempeſtates, animus noſter non poteſt non variè obtundi: da ut in tantis calamitatibus noſtris ad te unum confugiamus. Statuamus nimirum te omnium hominum creatorem, omnibus quoque hominibus providere: tuæ verò maximè Eccleſiæ ſingulíſque illius membris invigilare. ut quidem ita de bonitate tua planè perſuaſi, omne noſtrarum rerum firmamentum in te collocemus: in afflictionibus noſtris ſerio timore te colamus: illiúſque tui auxilii certitudinem opponamus hoſtium noſtrorum viribus, quod quidem perſuaſum habemus opportunè nobis affuturum: ut unus ſervator noſter in noſtra ſalute glorificeris. Per Jeſum Chriſtum Dominum noſtrum. Amen.

PSALMUS

## ΨΑΛΜΟ`Σ πή. ἐλεγειακός.

### Genus Elegiacum, ut Pſal. VI.

Ὦ ΝΑΞ, ἄλκαρ ἐμὸν, καλέω σ' ἐπὶ νύκτα
καὶ ἀῶ,
Μῶνον ἐμᾶς δῆθεν βάθρον ἐρημοσύνας.
Κλῦθι πάτερ, πρόφρων κε τέλεις εὐχαῖσιν ἐμαῖσιν,
Καὶ μαλακὸν μύθοις οὖας ἐμοῖς παρέχε.
Ὤμοι ἐγὼ, νόος ἀμβλύνεται πολλῶν ὀδυνάων
Κύμασι τῇ καὶ τῇ σκαιὸν ἀτυζόμενος.
Ἔλλιπε γυῖα βίου χλοερὸν μένος, ἦρπε δ' ἔλου
Εἴδωλον θανάτου ὡς ἀΐδεω ναέτα.
Τοῦ μνῶμα δὴ φροῦδον ἀπέπτατο ἀΐσσοισα*,
Σᾶς παλάμας, βασιλεῦ, κάρτα βιασσαμένας.
Ὡς ἀΐδεω καὶ δὴ κίχον εὐρώεντα μέλαθρα,
Λαθαίου δισσας† ἐν στροφάλιγξιν ἄτεις.
Κἠμὲ δὴ ἔνθα καὶ ἔνθα πολυσφαράγοιο χόλοιο
Κῦμα τεοῦ λωβᾷ προπροκυλινδόμενον.
Ὤμοι ἐγὼ, ἔχθαιρον ἀρίγνωτοί με φίλοι τε,
Ὥστε κάθαρμα, ἐμοὶ τοίπερ ἔρεισμα πέλον.

* Locus vexatus, cujus tamen Senſum genuinum me dilucidè ſatis expediiſſe confido.

† Fortè δισσαῖς; vel δείσσας; aut etiam δίνας. Sed cum nulla ex his, atque aliis emendationibus mihi adhuc ſatis arriſerit, eum lectoris ſagacitati immutatum reliqui. Interea in interpretatione meâ Buchananum ad verbum, ut ducem tutiſſimum, ſequi viſum eſt. Eoque magis, quòd Serranus, [illegible] Græco [illegible], diſertis verbis, certiorem nos fecerit.

Ἀμφότερα

## PSALMUS LXXXVIII. Lamentabilis.

DOMINE, præſidium meum, invoco te noctu et manè,
Unicum meæ quippe columen ſolitudinis.
Auſculta, Pater, et benignus ſis precibus meis,
Atque facilem aurem orationibus meis præbe.
Me miſerum! mens hebetata-torpet multarum ærumnarum
Fluctibus huc et illuc duriter tunſa.
Deſeruit artus vitæ virens vigor, et ſuccubuit exitialis
Simulachrum mortis, quaſi Orci incolæ.
Cujus ſanè memoria obſcurata evanuit ruens *,
*Me* tuâ manu, Domine, graviter urgente.
Atque-adeò *ad* Orci perveni ſitu-obſita limina,
*Propè* in Lethææ aquæ gurgite mergis *me* †.
Atque me profectò quaquaverſum valde-frementis bilis
Fluctus tuæ male-excepit provolutum [*ad tuos pedes.*]
Hei mihi! odio-habebant bene-noti me, et amici,
Tanquam vilem-hominem, mihi qui fulcrum fuerant.

Caligat

Ἀμβλώττει δ᾽ ὀφθαλμὸς ὑπ᾽ ἀλγεινᾶς μελεδῶνος,
 Καὶ νωθρὸν τοὐλὸν δὴ δέμας ἐνδιάγει.
Αὐτὰρ ἐγὼ παλάμας τείνω κεκμηότι θυμῷ
 Πρός σε, πάτερ, σ᾽ ἀοῖ σ᾽ ἠδ᾽ ἐπὶ νύκτα καλῶν.
Ἦ ἄρα τοῖς γε θανοῦσι τεὸν σέβας ἐνδείξειας,
 Ἢ καὶ ἀνασταίη σ᾽ ἀγλαΐσων ὁ θανών;
Ἦ καὶ ἐν θανάτῳ τεὸν εὐμθμὲς ἀείσοιτο,
 Ἢ καὶ ἀλάθεια σὰ, πάτερ, εἰν ἀΐδᾳ;
Ἦ σὰ μὲν ἔργα φανεῖται ἐνὶ σκοτόεντι μελάθρῳ,
 Γᾷ ἐπὶ λαθαίᾳ σά τε δικαιοσύνα;
Αὐτὰρ ἐγώ σε κάλεσσα, πάτερ, καὶ πένθος ἐπ᾽ ἀοῖ
 Πρός σε μόλοι τοὐμόν· πῶς τεὸν οὖας ἐμαῖς
Ἐγκλείεις εὐχαῖσι, ῥέθος τε τεόν μ᾽ ἀπέκρυψας;
 Ὤμοι ἐγὼ, πράτας ἁλικίας περόω
Δύστανος νυ δρόμον, καί σου πλάστιγγα τρόμοιο,
 Παντοκράτορ, λοξὸν νοῦν μετέωρος ἄγω.
Ἀδὲ τεᾶς ὀργᾶς κρυερὸν μένος ἐκδιάτεινε,
 Σμερδαλέος τε τοπᾶν σεῦ με κάλεψε κότος.
Κῦμά τε ἀμφεκάλυψε παλιῤῥόθιον κελαρύζον,
 Ὀρφναῖον θῆκεν καὶ μ᾽ ἄπο τῶν ἑτάρων.

ΚΥ'ΡΙΕ παντοδύναμε, Πάτερ ἐλεημοσυνῶν, τοὐμὸν πά-θος ὀργῆς, ὥστε τοπαρέπαν χατμαῖ θαί με ταλαντεύεσθαι.

ἅπαντα

Caligat autem oculus ex moleſtâ curâ,
Atque-adeò pigrum totum corpus *ſe* movet.
Attamen ego palmas tendo defatigato animo
Ad te, Pater; te manè, te quoque noctu invocans.
Nunquid igitur defunctis tuum cultum oſtendes,
Nunquid etiam reſurget te celebraturus qui-defunctus-ſit?
Nunquid verò in morte tua clementia celebrabitur,
Nunquid et veritas tua, Pater, apud Inferos?
Tuæne quidem virtutes declarabuntur in tenebricoſâ ſede,
Terrâve in Lethæâ tua juſtitia?
Verùm ego te invocavi, Pater, et luctus manè
Ad te perveniet meus: quorſum tuam aurem meis
Occludis precibus, faciemque tuam mihi abdidiſti?
Hei mihi! pueritiæ *meæ* tranſcurro
Miſer ſtadium, et tui lancem [flagellum] terroris;
O Omnipotens! tranſverſum animum ſuſpenſus ago.
Atque tuæ iræ rigor *ſe* diu-protraxit,
Terribiliſque omnino tua me oppreſſit iracundia.
Et æſtus obruit *me* refluus, fremibundus,
Tenebricoſumque me ſtitit procul a familiaribus.

DOMINE Deus omnipotens, Pater miſericordiarum, vides quo in ſtatu ſim, ut neſciam quò me vertam:

ἅπαντα γὰρ ἐναντιέμενα φθορὰν ἐμοὶ μηχανῶνται. ὡς κἀμοὶ ἐκ εἶναι βιωτὸν βίον. σαυτὸν ὅμως, Κύριε, ἐμῆς σωτηρίας μόνίω καθίςημι ὑπόςασιν. ἐκ εἰκῆ ἐπέταξας ἡμᾶς καλεῖν σε, καὶ σαυτὸν τὰς ἡμῶν εὐχὰς ἐπακέσειν. μὴ πρόσκρεε γοιῶ τίω δέησίν με, μηδ' ἐῶς με ὑπὸ τ ὀργῆς σε καταῤῥοφᾶσθαι. ἐν τῇ κρίσει σε αἴσθωμαι τῆς σε ἀγαθωσιώνης, ὅπως ἀπαξαπάντων μοι ἐναντιεμένων, σὺ μόνος ὑπάρχῃς μοι παραμυθία· ὅπως, καθάπερ ὀργιζομένε σε εἰς ὑπέρογκον θλίψεως ἐνέπεσον ἄβυσσον, ἕτω καί σε καταλλαγέντος, τῆς ἀναπαύλης τύχω, καὶ δὴ καὶ τὰς θλίψεις τὰς ἐμὰς αἴσθωμαι χρησίμες. Διὰ Χριςὸν Ἰησῦν. Ἀμήν.

## ΨΑΛΜΟ'Σ ϟ', εὐκτικῶς διδακτικός.

Genus Sapphico-Adonicum, ut Pſal. LXXXV.

ΠΑΜΜΕ'ΔΩΝ ὤρισε, πέλησθα σῶκος  
Ἄμμι, κὰκ πράτε γένεος γένοσδε  
Αἰὲ, πρὶν ϗ ὤρεα πρίν τε κόσμον,  
Πρίν τε γενέσθαι  
Ἀπέτε γαίας πέδον, εἶς θεός τυ,  
Εἶς θεὸς, κ' εἰσαεὶ ἔσῃ, κράτισε,  
Ἄφθιτος· πλίω ἄμμε βροτὲς ἀφαυρὲς  
Ἐξαναγωμᾶς,  
Μῦθον ἐντείλας βαρὺν, Ὕμμε θνητοὶ  
Αἶψ' ἐπανέρχεσθε ταχεῖς. τεῒν γὰρ,  
(Τῷ νυ μεγίςῳ δολιχῦ χρόνοιο

Αὐτο-

tam: ita omnes res in meam quaſi perniciem armatas ſentio, ut mihi vita morte ipſa acerbior videatur. Te tamen, Domine, meæ ſalutis unicum ſtatuo fundamentum. non temerè juſſiſti ut te invocaremus: nec fruſtra pollicitus es te noſtras preces exauditurum. Ne repelle orationem meam: ne ego ira tua abſorbear: in mediis tuis judiciis ſentiam tuam bonitatem, ut quum omnes res à me juvando abſint, tu mihi unus ſis conſolatio: ut quemadmodum te mihi inſenſo in graviſſimam calamitatis abyſſum conjectus ſum, ita & te reconciliato, quietem conſequar, meaſque adeò afflictiones ſentiam fructuoſas. Per Jeſum Chriſtum. Amen.

## PSALMUS xc. Supplex et doctrinam tradens.

RECTOR omnium Optime, fuiſti Salvator
Nobis, etiam a primo ſeculo in ſeculum
Perpetuò; priuſquam vel montes, et priuſquam mundus,
Priuſquam etiam extitiſſet
Immenſæ telluris ſuperficies; es Deus, tu
Es Deus, atque in-ſempiternum futurus es, Potentiſſime,
Finis-et-ortûs-expers. Cæterùm nos mortales imbecilles
Redigis, [in pulverem]
Cùm mandatum edixeris grave, Vos mortales
Continuò redite properi: tibi enim
(Enti *ſcilicet* maximo diuturni ævi

Per-

Αὐτοδιαίτᾳ)
Ἐντὶ χίλιοι λυκάβαντες, ὡσεὶ
Ἦμαρ χθιζοῦ τροχὸς, οἷα νυκτὸς
Τοὐλλιπές· χειμάῤῥοον ἠΰτ' αὐτοὺς
Ἐξοχετεύεις.
Ἠΰτ' ὄνειρος πλάσαν, οἷα ποιὰ
Αἶψα μαράνθην, χλοερᾷ δ' ἐπ' ἀοῖ
Λάμπεν, ἄψοῤῥον δνοφερᾷ τε κάρφος
Κάππεσεν ὥρᾳ.
Καὶ τεᾶς ὀργᾶς βάρος ἄμμ' ἀτύσδει.
Ὦ, τεῷ θυμῷ φλόγας ὡς φέροιμεν;
Εὖτε τὰς ἁμῶν ῥυπαρὰς δικαστὴς
Φῆνας ὁμίχλας.
Αἶψα μὰν χρόνος βιότου πελᾶται,
Οἴχεται· ὡς δὴ πτερόεντα μῦθον
Τέλλομεν, ὣς καὶ βίοτον. βίου δὲ
Τέρμ', ἐνιαυτῶν
Ἑπτὰ ἢ γ' ὀκτὼ δεκάδες. καὶ ἀκμὴ
Τῶν δ' ἐτῶν μόχθος τελέθει κόπος τε.
Οἴχεται λαιψηρὰ, πετόμεσθ' ἄμμες
Ὀξὺ μάλιστα.
Τίς τεᾶς ὀργᾶς κράτος οἶδ'; ἐπεὶ δὴ
Σεῦ κότος μᾶλλον σὲ σέβοντα μάρπτει;
Ἡμάτων ἁμῶν τροχὸν ἐξαριθμεῖν
Ἄμμε δίδαξον.

Γνόντας

Per-ſe-exiſtenti)
Sunt mille anni, quaſi
Diei heſternæ curriculum, velut noctis
Excubiæ: [partitio] torrentis inſtar eos
Defluere-facis.
Velut ſomnium evanuerunt, tanquam herba
Citò emarcuerunt *; florente enim aurorâ
Nituit, et viciſſim veſpertinâ horâ facta-eſt
Humi-ſtrata palea.
Atque tuæ iracundiæ gravitas nos urget.
Ah! tuæ indignationis æſtus quomodo ſuſtinebibimus?
Cùm ſordes noſtras opertas Judex
In-lucem-protuleris.
Enimverò ævum *noſtrum* citò tranſvolat,
Elabitur; quemadmodum utique volatilem fabulam
Abſolvimus, ita et vitam. Vitæ autem
Terminus annorum *eſt*
Septem vel octo decades. Atque-adeò flos
Horum annorum labor eſt et moleſtia.
Tranſit pernix, avolamus nos
Quantâ-maximâ celeritate.
Ecquis tuæ iræ vim animadvertit? quippe quòd
Tua iracundia vehementiùs te colentem corripit †?
Dierum noſtrorum ſtadium ad-emetiendum
Nos doce.

* Μαράνθεν, ni fallor: idque Dor. et Ion. vel Poet. pro ἐμαράνθησαν. † 1 Pet. iv. 17.

Γνόντας ὡς κείνων ταχύποτμον ὥραν,
Παγκρατὲς τεῆς σοφίης λαβέσθαι.
Εσθλὸς ἱλήκοις, πάτερ, ἄμμι πρόφρων,
Ἄμμι γύοιο.
Μέσφ᾽ ἂν ἀλγῶμες; κορέσαιο δ᾽ ἄμμε
Τ᾽ἀγαθοῖς, ὦναξ, ἐπικαιρίοις σοῖς,
Ὥς κε τερποίμεθα τέλος, πάρος περ
Ἄλγεα τλάντες
Πολλὰ δὴ πολλῶς. τὺ, πάτερ, γάνωσον
Ἄμμε νῦν, δεινὰς λιπάρησον ἄτας.
Τοὔργον ἐκλάμποι τεὸν ἠδ᾽ ἐπ᾽ ἄμμι
Καὶ τεκέεσσι.
Καὶ κλέος τεὸν, κλέος ἐκφανεῖται
Αἰὲ δὴ τεὸν, πάτερ· ἔργα δ᾽ ἀμὰ
Ἐκτολυπεύσῃς τύ περ, ἔργα δ᾽ ἀμὰ
Ἐκτολυπεύσῃς.

ΚΥ'ΡΙΕ παντοδύνατε, ἐπειδήπερ ὅδε ὁ βίος παντοδαπῶν μεστός ἐστι κακῶν, δὸς ἐν τῇδε τῶν πραγμάτων συγκλυδόνι ἡμᾶς σοὶ ἐπερείδεσθαι, ὅνπερ γινώσκομεν ἀθάνατόν τε καὶ παντοδύνατον· ὅπως ἡμῶν ἀσθένειάν τε καὶ ἀστάθειαν ἰῷ· ἡμεῖς δὲ τοῦ ἰδίας κενότητος συνειδήσει καὶ ἀτρεκεῖ τοῦ σοῦ μεγαλειότητος αἰσθήσει, νομίζωμεν τὰς τῶν ἡμετέρων θλίψεων αἰτίας ἐν ἡμῖν ἐνυπάρχειν. ὥστέ σε Θεὸν εὐσεβώμεθα, καὶ τὸ τῆς ἡμετέρας ζωῆς βραχὺ καταμελετῶντες, ἐφόσον ζῶμεν λατρεύωμεν σοί. καὶ δὴ καὶ τῆς εὐλογίας σοῦ ἐν ἡμῖν τε καὶ τοῖς ἀμφ᾽ ἡμᾶς ἐνεργοῦ αἰσθανώμεθα· ἄχρι ἂν τῶνδ᾽ ἐπικινδύνων κρατήσαντας ἀγώνων ξυλλέγῃς ἡμᾶς ἐς ἀΐδιον τὴνδε εὐδαιμονίαν, τὴν παρεσκευάσω ἡμῖν, ἐν μονογενεῖ υἱῷ σοῦ. Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟ'Σ

Ita-ut animadvertentes illorum breve-et-caducum
ſpatium,
Enixè tuam ſapientiam aſſequamur.
Benignus reconciliare, Pater, nobis benevolus,
Nobis eſto.
Quouſque-tandem dolebimus? Satiato autem nos
Bonis, Domine, opportunus tuis,
Ut exhilaremur tandem, antea
Dolores perpeſſi
Multos ſanè multimodìs. Tu, Pater, lætifica
Nos nunc, graves lenito caſus.
Opus effulgeat tuum et in nos
Et liberos.
Atque gloria tua, gloria elucebit
Semper ſcilicet tua, Pater: opera autem mea
Perficies tu, opera autem mea
Perficies.

OMNIPOTENS Deus, quandoquidem hæc vita multis ærumnis atque miſeriis referta eſt: da ut, in rerum iſtarum anxietate, tibi innitamur, quem novimus æternum & omnipotentem, ut noſtræ huic & infirmitati & incertitudini remedia adhibeas: nos verò noſtræ vanitatis conſcientia, ſerióque tuæ majeſtatis ſenſu, æſtimemus cauſas noſtrarum afflictionum in nobis eſſe: ut te Deum revereamur: & meditantes brevitatem noſtræ iſtius vitæ, illam univerſam obſequio tuo addicamus: ſentiamus adeò benedictionem tuam & in nobis & in familiis noſtris efficacem: donec ſuperatis periculoſis iſtis certaminibus, tandem nos colligas in æternam illam felicitatem, quam præparâſti nobis in unigenito Filio tuo. Amen.

## ΨΑΛΜΟ'Σ ϟα. διδακτικός.

Genus Alcaicum, ut Pſal. xi.

Ὁ ἐγκατοικῶν Ἀθανάτου σκέπῃ,
Χὠ παγκρατίστου ἐνδιάγει σκιᾷ·
Ἐγὼ Θεῷ εἴποιμι μὰν, Σὺ
Πηκτὸν ἐμὸν τελέθεις ἔρεισμα.
Πέποιθ᾽ ἐγώ σοι· καὶ γὰρ ἀποσπάσεις
Πάγας με πρόφρων πανστυγερᾶς κακοῦ
Κραταιὰ θηρητῆρος, ἠδὲ
Δημοβόρου ὀλοοῖο λοιμοῦ.
Κρύψει πτεροῖς καὶ οἷς σε. τύ περ δ᾽ ἔσῃ
Πτεροῖς βέβαιος τοῦδε· κεκρυμμένος
Κείνου ἀληθείᾳ, ὅσον περ
Ἀσπίδι ἢ φλογόεντι δουρί.
Ὥστ᾽ οὐ τρομοίης νυκτὶ πάθος βαρὺ,
Ὥστ᾽ οὐκ ἐπ᾽ ἦμαρ τὸ πτερόεν βέλος,
Οὐ λοιμὸν ἐν κρυπτῷ βιβῶντα,
Οὐ φανερῶς ψολόεντα * λοιγόν.
Πλευρὰν πέσοιεν χίλιοι ἐς τεὴν,
Δεξιάν τε σὴν μυριὰς ἐμπέσοι
Ἀμμὶξ, θιγεῖν οὐ χοῖ μὲν ἔμπης.
Ἀλλὰ τύπερ στυγερὰν ἀμοιβὴν
Τεαῖς ὀπωπαῖς τιννυμένους δράκοις
Ἐχθρῶν ὁμίλους δυσσεβέων. τὺ γὰρ

* Φολόεντα in Cod. meo.

Ἕρκος

## PSALMUS XCI. Doctrinam tradens.

QUI habitat IMMORTALIS in Præſidio,
Hic-etiam omnipotentis degit in umbrâ:
Ego DEO dicam ſanè, Tu
Stabile meum es columen.
Confido ego tibi. Etenim ſubduces
Benevolus me laqueo pertimeſcendo maligni
Admodùm venatoris, atque
Inter-populum-graſſanti lethiferæ peſti.
Proteget te alis etiam ſuis. Tuque adeò eris
*Sub* pennis illius tutus: protectus
*Ejus* veritate quantùm vel
Clypeo, aut coruſcanti haſtâ.
Adeò-ut non expaveris noctu animi-permotionem gravem,
Adeò-ut non interdiu volitantem ſagittam,
Non peſtem in-occulto graſſantem,
Non apertè flammans exitium *.
Lævam corruent mille ad tuam,
Dextramque *ad* tuam decies-mille occumbent
Promiſcuè, corripere non valebit *te* quidem nihilominus.
Interea, tu verendam talionem
Tuis oculis luentes cernes
Hoſtium catervas impiorum. Tu enim

* Vid. 1 Chron. xxi. 16.

Ἕρκος πέλοις μοι, θῆκας ὕψου
Οὐδὸν ἐμοὶ σαθερὰν, φέριστε.
Οὐδὲν βεβήκοι σοι κακὸν, οὐ τεαῖς
Σκηναῖσι πληγὴ ἀγχίμολος δράμοι,
Ἠδ' ἀγγέλοις οἷς εἵνεκέν σου
Φραδμοσύνας μεγαλωστὶ τάξει
Ἐσθλὸς κρατίστας· ὥστε παριστάναι
Εὐηλάτους σοὶ, καὶ φορέειν ἀεὶ
Σὲ χερσὶ, μὴ πους πρὸς λίθοισι
Κρουέμεν. ἦ πατέεις τε πάρδον,
Πατεῖς λέοντος καὶ χαροποῦ χολὴν,
Δράκοντος ἁδροῦ καὶ φοβερὸν μένος.
Εἶπε γὰρ θ' ὕψιστος, Αὐτὸν
Ἐξερύσω συγερᾶς ἀπ' ἄτας,
Ἐχθρῶν τε ῥέξω ἔξοχον. οὔνομα
Τοὐμὸν γὰρ ἔγνω, καὶ σέβεται. κλύω
Τήνου λιτὰς μὰν ἵλεως 'γὼ,
Τόν κε παριστάμενος φυλάσσω.
Ἄτας τε σώω, καὶ κλέος ἄφθιτον
Αὐτῷ διδοίην, καὶ δόλιχον βίου
Ζωθάλμιος τῷ τέρμα πρόφρων
Δαιμονίου γλυκερῶς πορίσω

ΠΑΝΤΟΚΡΑ'ΤΟΡ Θεὲ, ἐπεὶ δεινοὶ κίνδυνοι ταῖς ἡμετέραις κεφαλαῖς ὑπερκρέμανται, καὶ πανταχῆ ἡμᾶς περιστοιχίζονται· δὸς ἡμῖν τῇ σοῦ βοηθείᾳ λυσιτελούντως χρῆσθαι, τὴν ἅπασαν στερρότητα ἐπὶ σοὶ στηρίζειν, τῷ καὶ παντοδυνάτῳ καὶ τὴν σου εἰς ἡμᾶς ἀγάπην διαδέξασθαι. τούτῳ ἐρριζωμένοι

θεμελίῳ

Vallum eris mihi, conſtituiſti in-altum
Viam mihi ſtabilem, Benigniſſime.
Nihil accidet tibi mali, neque *ad* tua
Tabernacula plaga propior accedet:
Quinimò angelis ſuis, tui gratiâ,
Imperia ſedulò mandabit
Bonus benigniſſima: adeò-ut aſtiterint
Agmine-compoſiti tibi, et geſtaverint ſemper
Te manibus, ne pes in lapides
Impingat: ita conculcabis etiam pardum,
Conculcabis leonis quantumvis ſævi bilem,
Draconis validi vel formidandam rabiem.
Dixit enim ALTISSIMUS, Illum
Eximam triſti noxæ,
Inimiciſque reddam eminentiorem. Nomen
Meum enim agnoſcit, et veneratur. Audiam
Illius preces ſanè propitius ego,
Eumque adſtando protegam.
Clade quoque liberabo *eum*, necnon gloriam incorruptibilem
Illi largiar, ac longitudinem ævi
Felicis ei almus et benevolus
Suaviter præſtabo.

OMNIPOTENS Deus, quandoquidem gravia pericula capitibus noſtris imminent, & variè nos undique circumſident: da nobis ut tuo præſidio fructuosè utamur: conſtituamus noſtram omnem firmitatem in te, qui & omnipotens es & bonam etiam tuam de noſtra ſalute voluntatem patefeciſti: illi fundamento innixi,

θεμελίῳ ἀσάλευτοι ἐμμένωμεν μεταξὺ πολέμου, λοιμοῦ τε καὶ λιμοῦ, καὶ πασῶν ὧν ὅδε ὁ βίος γέμει δυσχερειῶν. εἰδότες τῆς ἡμετέρας σωτηρίας ἐπιμελεῖσθαί σε, ἧσπερ διακόνους τοὺς ἀγγέλους σοῦ ἀπεφήνω. καὶ δὴ καὶ τοῦτ' ἀξίωμα ἡμῖν καθ' ἕκαστα προσάπτοντες, καὶ ἐν ἡμετέρᾳ περιπατοῦντες κλήσει, τῆς προνοίας σου καρπώμεθα καρπούς· ὥστε καλοῦ θλίψεων ἡμετέρων τυχόντες τέλους, εὐχαριστῶμέν σοι τῷ ἡμᾶς ἐλευθερώσαντι, μέχρι ἂν τῆσδε τῆς εἱρκτῆς ἀπηλλαγμένοι δραξώμεθα ὁλοκλήρου τῆσδε σωτηρίας, ἥνπερ ἡμῖν ἐν τοῖς οὐρανοῖς κατέθηκας. Διὰ Ἰησοῦν Χριστὸν Κύριον ἡμῶν. Ἀμήν.

## ΨΑΛΜΟΣ ιβ΄. διδακτικός.

Genus Anacreonticum, ut Pſal. XIII.

ὩΣ καλόν ἐστι σ' ᾄδειν
Ὡς καλόν ἐστι μέλπειν
Σ', ὦναξ· ἑοῦς τ' ἐν ὥραις
Καὶ νυκτὸς εἰν ἀμολγῷ.
Ὡς καλόν ἐστι πήκτει,
Κἂν βαρβίτοιο νεύροις,
Κἂν τυμπάνοιο ῥυθμοῖς
Πτυχαῖς τ' ὄπος σε μέλπειν.
Ὦ παγκράτιστον ἔργων
Τεῶν, νόου τε βένθος.
Οὐ καλλάβοι τάδ' ἀνὴρ
Φρενῶν ἄμοιρος ἐσθλῶν·

Τί,

perſtemus per belli, peſtis, famis, aliorúmque incommodorum, quibus hæc vita obnoxia eſt, fluctus atque procellas: ſciamus ſalutem noſtram tibi eſſe curæ, cujus etiam miniſtros Angelos tuos deſignâſti: nóſque adeò illius dignitatis fructum nobis peculiariter applicantes, & ambulantes in vocatione noſtra, ſentiamus efficaciam providentiæ tuæ: atque ita, felicem calamitatum noſtrarum exitum conſequuti, tibi liberatori noſtro agamus gratias, donec carcere iſtius corporis ſoluti, fruamur plenè ſalute illa quam nobis collocâſti in cœlo. Per Jeſum Chriſtum Dominum noſtrum. Amen.

## PSALMUS XCII. Doctrinam tradens.

QUA'M decorum eſt te cantare,
Quàm decorum eſt concelebrare
Te, Domine; tam primo auroræ diluculo
Quàm ſero noctis crepuſculo.
Quàm decorum eſt decachordo, [Pandurâ]
Et barbiti nervis,
Atque tympani modulis,
Et flectionibus [Plicis] vocis te celebrare.
O omnipotens factorum
Tuorum, conciliíque profundum!
Non tenebit hæc homo
Indole expers bonâ:

Id

Τὸ, τῦς βροτῶν ἀάπτυς,
Ἀνδρῶν κακῶν κακίςυς,
Ποτ', ἄνθος οἷα, θάλλειν·
Ὡς μὰν τέλος μαρῆναι,
Καὶ λοίσθιον φθαρῆναι.
Ἀτὰρ πέλεις θεὸς σὺ,
Θεὸς κράτιςος ἀεί.
Τεοὶ δ' ὕπαρ μὲν ἐχθροὶ,
Κακοὶ τὸ πᾶν μὲν ἐχθροὶ
Σκορπηδὸν ἐξόλοιντο.
Κέρας δὲ τὐμὸν ἦρες,
Κέρας δὲ τὐμὸν ἀβρῷ
Μύρυ δρόσῳ μαλάσσῃς.
Οὖας τὐμὸν δ' ἀκύσῃ,
Κάρη ἐμὴ δὲ βλέψει
Κείνων βαθεῖαν ἄτην.
Ὡς φοινίκη δὲ θάλλοι
Δίκαιος, ὥς τε κέδρος
Τερπνὸν φύτευμα βάλλοι.
Θεῦ νεώ γ' ἐπ' αὐλαῖς
Θεῖον φυτὸν δικαίυ
Ἀζηχὲς ἂν τεθήλοι
Γήρως βαθῦς ἐς ὥρας.
Λέγειν θεῦ μεγίςυ
Τὐμῦ κράτυς κρατίςυ
Τὴν πανδίκαιον οἶμον,
Τῇδ' ὑ ῥύπος πέλοιτο.

Id *ſcilicet,* mortales invictos,
Hominum malorum maleficentiſſimos,
Aliquando, floris inſtar, niteſcere;
Ad finem tamen marceſcere,
Et demum convelli. [perire]
Sed es Deus tu,
Deus maximus ſemper.
At tui (verum quidem viſum) hoſtes,
Mali prorſus ſanè hoſtes
Funditus [quaſi ſcorpione transjecti] interibunt.
Cornu autem meum extuliſti,
Cornu quidem meum precioſo
Balſami rore delibutum-reddes.
Auris etiam mea audiet,
Et pupilla mea cernet
Iſtorum extremam cladem.
Ceu palma verò germinabit
Juſtus, et tanquam cedrus
Jucundas-radices-et-ramos pandet.
Divini templi utique in atriis
Divinum germen juſti
Perpetuò florebit
Senectutis extremæ in horas.
Ut prædicent Dei Maximi
Mei numinis ſupremi
Omnino-juſtam ſemitam,
Cui nulla labes ineſt.

PSALMUS

ΚΥ'ΡΙΕ παιδευταὶ, ἐπείπερ θορυβοῦνται αἱ ἡμῶν ψυχαὶ ἐξ ἀκρατοῦς ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἀταξίας, δὸς ἡμᾶς ὑπ' ἀκριβοῦς τῆς σῆς προνοίας μελέτης τὰς ἡμῶν ψυχὰς ἀσφαλῶς στηρίξαι, εἰδότας τόσῳ θαυμασιωτέραν εἶναι τὴν πρόνοιαν σοῦ, ὅσῳ τῆς ἡμῶν ὑπερέχει ἀγχινοίας, μακροθυμίαν σοῦ οὐκ εἶναι ἄδικον, ἐν τῷ τοὺς ἀσεβεῖς ὑπομένειν· τὴν δ' ἀγαθωσύνην σοῦ ἀείδιον ἐς ἡμᾶς ὡς ἀληθῶς μέλλουσαν. ὅπως δικαιοσύνης τε σῆς κατὰ τῶν ἀδίκων, καὶ σῆς εἰς ἡμᾶς τοὺς παῖδας σοῦ ἐλεημοσύνης τοὐπιχείριον ἐν τῷδε τῷ βίῳ λαβόντες, ὁλόκληρον ἀποκατάστασιν ἐν οὐρανοῖς ὑπάρξουσαν ἡμεῖς προσδοκῶμεν. Διὰ Ἰησοῦν Χριστόν. Ἀμήν.

## ΨΑΛΜΟ'Σ ιδ', χελιαστικός.

Genus Iambicum ſenarium, ut Pſal. XVI.

ΔΟ'ΛΩΝ ἄμυντορ, χελλίων τ' ἔργων Θεὸς
Ἄμυντορ ἐλθὲ δῆλος, ἠδ' ὦ γᾶς μόλε
Ὕψου δικαστὴς ἔκδικος. παλιντίτους
Ὑπερηφάνοισι θὲς τύπερ ποινὰς βαρεῖς.
Μέσφ' ἂν, κράτιστε, γαυριῶσι δυσσεβεῖς;
Μέσφ' ἂν, κράτιστε, δυσσεβῶν ἀγάλλεται
Ὅμιλος ἀδρὸς, πομφολυγόρῳ μέγα
Ἔπος ἀνθερεῶνι καρτερῶς τ' ἐκπλήξεται;
Πατοῦσι λαὸν λὰξ τεὸν, τεὸν Θεὸς
Θλίβοισι κλῆρον ἀναξίως, χήραν, ξένον,
Κτείνουσιν αἰπεινεῖς ὀρφανοὺς ὠμᾷ χερί.

Εἶπον

OMNIPOTENS Deus, quandoquidem perturbantur animi noſtri ex involuta rerum humanarum intemperie: da nobis ut ſeria cogitatione providentiæ tuæ animos noſtros firmiter muniamus: ſtatuamus tanto admirabiliorem eſſe providentiam tuam, quanto ingeniorum noſtrorum captus ſuperat: patientiam tuam minimè eſſe injuſtam, dum impios expectas: bonitatem verò tuam in nos fore perpetuam: ut & tuæ juſtitiæ adverſus profligatos homines, tuæ verò erga nos miſericordiæ pignore in hac vita accepto, plenam in cœlis inſtaurationem futuram expectemus. Per Jeſum Chriſtum. Amen.

## PSALMUS XCIV. Lamentabilis.

FRAUDIS ultor, et ſceleratorum operum
Deus
Ultor affulge; atque O terræ advenias
Ab-alto judex juſte. Meritas
De ſuperbis ſume tu pœnas graves.
Quouſque tandem, Optime, *ſeſe*-ſuperbè-jactitabunt impii?
Quouſque, Optime, impiorum geſtiet
Caterva conferta, et *ex* prætumido ore
Grande verbum ferociter exterrebit?
Conculcant populum pedibus tuum, tuam, DEUS,
Proterunt ſortem indignis-modis, viduam, peregrinum,
Interimunt innocuos pupillos crudeli manu.

Dixeruntque

Εἶπόν θ' ὑπέρογκοι, Οὐ θεὸς τάδε βλέπει,
Οὐ ξυνίησι πράξεων ἀμῶν βάθος.
Ὦ πάμπαν ὄχλου τοῦ ἄνου ἀνούστεροι,
Μέσφ' ἂν μανεῖσθε, ὦ φρενῶν πᾶν ἄμμοροι
Τὸ οὖς ὁ πλάξας, οὐκ ἀκούσει; ὄμματα
Ὁ δὲ ποιήσας, ἀτρανῶς οὐκ ὄψεται;
Ἔθνη τ' ἐλέγχων πολλὰ καὶ γνῶσιν διδοὺς,
Οὐκ ὔμμ' ἐλέγξει, παντοδαής; δάη βροτῶν
Πέλειν λογισμοὺς παγκένους. ὁδ' ὄλβιος
Τὸν σὺ, κράτιστε, τὸν κατορθώσῃς, νόμῳ
Τεῷ διδάξας, ὡς στενοῦ δειναῖς χρόνου
Φάρυγξι δοίης τὴν γαληνὸν εὐδίαν,
Εὖτ' ἐξορύξῃς βόθρον ἀνδρὶ δυσσεβεῖ.
Οὐ γὰρ λεὼν ὃν οὐθενίσσει πη θεὸς,
Οὐ λιμπανεῖ τοὺς μὰν πάλῳ σοφὸς λάβεν.
Μέσφ' ἂν δίκαιον ἐς καινόνα τὰ πράγματα
Ἀποκαταστήσῃ, τῷ δ' ἕποιντο χὠγαθοί;
Τίς ἀντιστήσῃ δυσσεβέσσιν ἀντ' ἐμοῦ,
Κᾀμοί τε φαύλων τίς καθυπερασπίσεται;
Εἰ μὴ παρέστῃ μοι Θεὸς, τάχ' ἂν ἐγὼ
Τὸ πᾶν ὀλώλειν, καὶ δόμων ᾅδεω κίχω.
Ἐπεὶ πόδας μου ἐκπεσεῖν ἐφρασσάμην,
Τότε σθένωσας κἠμ', ἐπεὶ μελεδημάτων

Dixeruntque admodum-inſolentes, neutiquam Deus hæc aſpicit,
Nequaquam intelligit factorum noſtrorum profundum.
Ah, turbæ dementis planè dementiſſimi,
Quouſque tandem inſanietis, O intelligentiæ prorſus expertes?
Aurem qui confinxerit, nonne audiet? oculos
Qui fabricaverit,nonne admodùm-dilucidè cernet?
Gentes etiam qui redarguât multas, et cognitionem *eis* impertiat,
Nonne vos redarguet, omniſciens? Novit mortalium
Eſſe ratiocinationes perquam-vanas. Hic verò beatus *eſt*
Quem tu, Benigniſſime, quem inſtitueris, lege
Tuâ edoctum, ut brevis ævi arctis
Faucibus concedas tranquillum et ſudum cœlum,
Dum excavaveris foveam homini impio.
Neutiquam enim populum ſuum contemnet Deus.
Nequicquam deſeret, quos ſanè *in* ſortem ſapiens exceperit.
Quando tandem juſtam ad normam res
Reſtituerit, et huic obtemperabunt boni?
Quis ſe-ſiſtet-contra improbos pro me,
Et mihi etiam in malos quis vindex erit?
Ni præſto-fuiſſet mihi Deus, periculum *eſſet* ne ego
Prorſus periiſſem, et ad Inferni ſedes deveniſſem.
Quum pedes mihi labefieri cogitaverim,
Tunc quoque fulcîſti me; quum curarum

Infeſtæ

Κακαὶ θύελλαι ἔνθα κἄνθα με στρέφον,
Σὺ μὲν γάνωσας θυμὸν ἐμβροντημένον.
Τί σοι, κράτιστε, κἀσεβῶν μιαρῷ θρόνῳ,
Βίαν ἄθεσμον ἐκμεμηχανημένῳ
Θεσμοῖο προφάσει; καὶ βίῳ θῆκαν λόχον
Ἀνδρὸς δικαίου, ἠδ᾽ ἀθῷον ἐγκρίτοις
Κρίνουσι ψήφοις αἷμα, καὶ μόρῳ πόρον.
Σὺ μὰν ἔρεισμά μοι πέλεις Θεὸς, σὺ μὰν
Ἧπερ πέποιθα, πέτρα. σὺ μὲν τίσεις ἐμοὺς
Ἐχθροὺς, ἰήλης τοῖσδε τοὐπιτίμιον·
Ἑοῖσι τούτους καὶ πτεροῖς πάμπαν κλάνης.

ΚΥ῾ΡΙΕ παντοδύναμε, οὕτως ὑπὸ βεβήλων ἀνθρώπων ἀδικεῖται ἡ ἐκκλησία σου, ὡς σοῦ μόνου ἡμῖν ὄντος ὑπερασπιστοῦ, τούτων ἀδικημάτων κόλασιν παρά σου ἡμεῖς ἀπαιτῶμεν. κάτεχε τοιγαροῦν τῶν ἀσεβῶν ὁρμᾶς. γνοῖεν ὡς ἀληθῶς σαυτὸν τοῖς ἡμῶν πράγμασιν ἐπιγρηγορεῖν, καὶ αὐτῶν ἀδικίας ἀθρεῖν, ὅπως καὶ τὸ τέλος σὲ δίκαιον αἴσθωνται κριτήν. δίδασκε δ᾽ ἡμᾶς σοι ἐπιβεβαιοῦσθαι, ὡς ἐπὶ σοῦ φυλακῇ ἀνθρωπείων ὀλιγωρῶμεν ἀπειλῶν, καὶ ἡσύχως ἡμετέρων ἀγώνων τέλος καραδοκῶμεν, ἐς τὴν σοῦ δόξαν, ἐχθρῶν σῶν καὶ ἡμετέρων ὄνειδός τε καὶ ἡμετέραν σωτηρίαν. Διὰ Ἰησοῦ Χριστὸν Κύριον ἡμῶν. Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟ῾Σ

Infeſtæ procellæ huc et illuc me agitarent,
Tu ſanè exhilarâſti animum attonitum.
Quid tibi, Præſtantiſſime, *commune eſt cum* impiorum inquinato throno,
Atroces-et-illicitas injurias comminiſcente
Legis prætextu? Quinimò ſtruunt inſidias vitæ
Viri juſti, atque innocentem communibus-et-comprobatis
Calculis condemnant ſanguinem, ac morti dedunt.
Tu tamen præſidium mihi es Deus, tu tamen
Cui confido, rupes: tu quidem animadvertes in meos
Hoſtes, atque afficies iſtos pœnâ;
Et ſuis eos pennis penitus conficies,

DOMINE Deus omnipotens, ſic à profanis hominibus malè habetur Eccleſia tua, ut quum tu unus ſis noſter vindex, harum injuriarum vindictam à te expoſcamus. Compeſce igitur impiorum conatus: re ipſa perſpiciamus te rebus noſtris invigilare, & illorum iniquitates notare, ut te judicem aliquando experiantur. Nos verò doce ut in te uno acquieſcamus: ut tuo præſidio tuti contemnamus hominum minas, & pacatis animis certaminum noſtrorum exitum expectemus, ad tuam gloriam, hoſtiúmque tuorum & noſtrorum opprobrium, noſtrámque ſalutem. Per Chriſtum Jeſum Dominum noſtrum. Amen.

## ΨΑΛΜΟ'Σ ιζ', ἐπιπομπευτικός.

Genus Iambicum Heroicum cum Iambico Dimetro, ſive quaternario. Dicolon diſtrophon.

Hex. – ⏑⏑ | – ⏑⏑ | – ⏑⏑ | – ⏑⏑ | – ⏑ ⏑ | – ⏑ | Vid. Pſal. XII.
Iamb. ⏑ – | ⏑ – | ⏑ – | ⏑ – | ⏑ ⏑ || Vid. Pſal. LXXXVI.

ἈΘΆΝΑΤΟΣ μὲν ἄνασσε· γεγάθοις γαῖ, ἰδὲ νᾶσοι
Ὁμοῦ ἀγάλλεθ' ἁλοσφυρεῖς.
Τόνδε νέφος, σκιόεσσα πέριξ ἐκάλυψεν ὁμίχλα,
Ἀδ' ὀρθόβωλος καὶ θέμις,
Ἀδὲ δικαιοσύνα τελέθοι βάθρον οἷο θρόνοιο·
Προπομπὸς ἀδ' ἐχθρῶς φλέγειν
Δαΐοεν παντᾶ τε τιτύσκετο πυρπόλος αὐγά,
Πυκινοῦ πυρὸς πυκιναῖς ῥοαῖς.
Αἰθὴρ καὶ κατέλαμψε διάνδιχα· γαῖα δ' ὄπωπε,
Λάβρῳ στενάχησε καὶ τρόμῳ.
Ὤρεα δ' ἐξεπλάγησεν ἀπ' ἀθανάτοιο προσώπου,
Ὡς κηρὸς ὤρη καὶ τάκεν,
Ἀντία τᾶς γᾶς δῆθεν ἐρισθενέος βασιλῆος·
Ἀδ' ὠρανοὶ αἰγλαφόροι
Τῶδε δικαιοσύναν μεγάλᾳ ἤγγειλαν αὐτᾷ,
Τήνου κλέος λεῷ δράκον.
Πάντες γοῦν κενεᾶς ἀπάτας εἴδωλα καμόντες,
Κενῶν θεῶν δῶλοι κενοί,
Πάντες ἐπαισχυνθεῖεν· ἀτὰρ θεοὶ αὐτὸν ἅπαντες
Σέβοιντε,

## PSALMUS XCVII. Magnificè-Triumphalis.

ENIMVERO' Immortalis regnat: exultet terra, atque inſulæ
Simul lætamini mari-pedibus-ſubſtrictæ.
Hunc nubes, umbroſa circumcinxit nebula,
Atque etiam recta-conſulens juſtitia,
Et æquitas eſt baſis ejus throni.
Atque præcurſor *ejus* ad-hoſtiliter comburendum,
Ferociterque quaquaverſum, collineabat purpureus ſplendor,
Frequentis ignis frequentibus fluentis.
Æther quoque fulſit bifariam: terra quoque vidit *hoc*,
Atque vehementi ingemuit tremore.
Montes profectò territi-ſunt ex Immortalis conſpectu,
Velut cera montes etiam liquefacti-ſunt,
Occurſu nempe terræ præpotentis regis:
Simul cœli flammiferi
Huic æquitatem ingenti prædicârunt voce,
Ejus gloriam populi conſpexerunt.
Omnes itaque vanis præſtigiis idola confingentes,
Vanorum Deûm ſervi vani,
Omnes pudefiant: quin-potius Dii Ipſum cuncti

Σέβοιτε, μῶνον μὰν Θεόν.
Ἔκλυεν ἀδ᾽ ἐχάρη ζαθέη μεγαλωστὶ Σιώνη,
Κῶραί τ᾽ Ἰούδα δὴ χάρεν
Σᾶς γε δικαιοσύνας χάριν, ἄφθιτε. ἔξοχα πάντων
Τῶν ἐν χθονὶ κρατεῖς τὺ γάρ,
Καίνυσο συμπάντων τε θεῶν καὶ ὑπείροχος ἐσσί.
Οἱ γῶν φιλεῦντες τὸν Θεὸν
Ὕμμε, κακὸν μισεῖτε· φυλάσσει τ᾽ ἐσθλὰ φιλεῦντας,
Καὶ τοὺς χερῶν σώει κακῶν.
Ὀρθονόοις ἄρα λάμψε φόως ζωθαλμίου αἴγλης,
Γάνος δικαίοις μὰν μέγα.
Ὠσθλοὶ, ἀθανάτῳ ἔπι χαίρετε, μναμοσύνας τε
Ἄγετε καλῷ τέκμαρ νόῳ.

ΚΥΡΙΕ παντοκράτορ, δὸς ἡμᾶς, ἐν ταύτῃ τῆς ἐκκλησίας σοῦ ἐπὶ σταυρῷ στρατευομένης ταπεινώσει, Χριστοῦ, δήπουθεν κεφαλῆς ἡμῶν, νίκην τε καὶ θρίαμβον κατανοεῖν, μὴ ἡμᾶς ἐν τοῖς δ᾽ ἀγῶσιν ἀθυμεῖν. θεωρῶμεν τοῦ εὐαγγελίου σοῦ σεμνοπρεπῆ μεγαλειότητα, ὅπερ φωνὴ τοπάλαι διὰ ξύμπαντα κόσμον κατηχήσατο, καὶ ἐς τονῦν ὑπερφυῶς ἐνεώθη. Ἀπεργάζου, Πάτερ, τὴν ἐκείνου ὀσμὴν ὑπάρχειν ἡμῖν ἐς σωτηρίαν, ὡς σὲ μὲν πατέρα ἀγαπῶμεν, σέβωμέν σε ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ σοῦ. χαίρωμεν δὲ τούτου χάριν ἐς τὸ μάλιστα, ὅτι τὰ ὀνόματα ἡμῶν ἀναγεγραμμένα εἰσὶν ἐν βιβλίῳ ζωῆς, ἧσπερ κληρονομίαν τοτέλος ἐπιβαλοῦσωμεν. Διὰ Ἰησοῦν Χριστόν. Ἀμήν.

Veneramini, unicum certè Deum.

Auſcultabat, atque valde gaviſa-eſt divina Sion,

Puellæque Judæ profectò gaviſæ-ſunt

Tuæ juſtitiæ causâ, Æterne: eminentior quàm omnes

Eorum in terris, regnas tu enim;

Superaſque univerſos Deos, atque excellentior es.

Idcirco, qui diligitis Deum,

Vos, malum odio-habete: tuetur quippe bonitatem-complexos,

Et illos *e* manibus conſervat nefariis.

Corde-probis utique effulſit lux almi jubaris,

Lætitia juſtis ſanè ingens.

O boni! in Immortali gaudete, et memoriæ *ejus*

Auſpicium laudate grato animo.

DA, omnipotens Deus, ut in hac Eccleſiæ tuæ ſub cruce militantis humilitate, noſtri capitis, Chriſti nimirum tui, victoriam triumphumque perſpiciamus: ne in noſtris certaminibus animi noſtri collabantur: contemplemur Evangelii tui auguſtam majeſtatem: cujus vox per univerſum terrarum orbem olim audita, noſtro tempore inſtaurata fuit. Effice igitur Deus noſter, ut illius odor ſit nobis in ſalutem, amplectamur te Patrem: colamus te in Eccleſia tua: lætemur verò hac de cauſa maximè, quòd nomina noſtra ſint ſcripta in libro vitæ, cujus plenam tandem aliquando poſſeſſionem adeamus. Per Jeſum Chriſtum. Amen.

## ΨΑΛΜΟ'Σ ργʹ. *διδακτικός.*

Genus Sapphico-Adonicum, ut Pſal. LXXXV.

ΕΙ' δ' ἄγ', ὦ πάμπαν, φίλε θυμὲ, τεὲ μοῦ
Καὶ νόου ξυνὸν βάθος, ἠδὲ γλῶσσα,
Τἀμὰ δὴ ξύμπαντα Θεῷ μεγίστῳ
Ἄδετε κεδνόν.
Κεδνὸν ἀείδοις, φίλον ἦτορ, οὐ δὴ
Παγκάλων Θεοῦ γεράων λαθοίμην,
Τῶν ἐμοὶ χαρίσσατο καλὸν ἱρῶν
Πλῆθος ἐάων.
Πλημμελεῖς ἄλειψεν ὃς ἐσθλὸς αἰνοῦ
Εὐθύνας κακοῦ, χαλεπάς τε νούσους
Κήδεται, βίου τε μόρον παλαίσας
Τέρμα τάνυσσεν.
Ὅς τεὸν κοσμεῖ στεφάνῳ κάρηνον,
Ἐς τεὸν πηγὰς στόμα χεῦεν ἐσθλῶν,
Αἰετοῦ δίκην, γλυκερὰν θ' ὃς ἥβην
Ἐξενέωσε.
Χὠ κριτὴς κακῶν, ἀγαθῶν πατήρ τε
Ἐσθλὰ μὰν ἐσθλῷ πόρε θεσμὰ Μωσεῖ,
Ἰσσάκου δεῖξεν γενεᾷ κρατίστων
Δόγμα θεμίστων.
Πραῢς ὢν, δοτὴρ μεγάφρων, φέριστος,
Οὐχ ἴσοις ἀεὶ κοτέων ἀπηνὲς,

Οἴτε

## PSALMUS CIII. Doctrinam tradens.

EJA age, ſummis-viribus, O cara animula, meæ
Quoque mentis profundum judicium, atque lingua,
Imo-verò mea univerſa, Deo Optimo-maximo
Canite venerabundè.
Venerabundè canes, carum cor! nequaquam ſanè
Perpulchrorum Dei beneficiorum immemor-ero,
Quorum mihi conceſſit largam utique ſacrorum
Copiam Bonorum.
Flagitioſas qui deleverit benignus atrocis
Sceleris *mei* rationes, acerboſque morbos
Sanaverit, et *cum* vitæ fato luctatus
Ætatem *meam* produxerit.
Qui tuum ornaverit coronâ verticem,
In tuum os fontes infuderit Bonorum:
Atque, aquilæ ritu, jucundam qui juventutem
Renovaverit.
Et qui judex improborum, proborumque Pater
Bona ſanè bono tradiderit jura Moſi;
Iſaaci oſtenderit generi optimarum
Inſtituta legum.
Lenis cùm-ſit, largitor magnanimus, præſtantiſſimus,
Non ſuis ſemper excandeſcens ſeverè;

Οὔτε καὶ δίκαια τυπῶν, παλιντί-
-τους θέτο ποινάς.
Ὅσσον Οὔλυμπος χθονὸς ἐκδιϊστᾷ,
Τόσσον ὕψουται γλυκερὸν τὸ τεοῦ
Τοῖς ἑοῖς πάμπαν μένος, ὅσσον ἠοῦς
Ἀντιπροσώπου
Λαῖτμα διϊστᾷ δνοφερᾶς κελεύθου,
Τόσσον ἀμᾶς ἀμπλακίας δίχασσε
Πυκνὰ σκορπίζων ἑκὰς, ἠδὲ μνήμην
Τῶνδ' ἀναλείψας.
Χρηστὸς ὡς παίδεσσι πατὴρ φίλοισι,
Ὣς Θεὸς χ' ἑοὺς φιλέει προσηνὴς,
Τούς γε νημερτῶς πισύνους, ἰδ' αὐτὸν
Κηρὶ φιλεῦντας.
Καὶ σὺ μὲν βυσσοὺς πραπίδων μυχούς τε
Ὀξὺ δενδίλλεις, πάτερ. ἦ γὰρ ἄμμε
Πηλοπλάστους γνῶς τελεθεῖν, ἀφαυρούς τ',
Ὠκυμόρους τε.
Εἴκελος πῶα βίος ἐστὶ θνητῶν,
Εἴκελος χόρτῳ. φλεγυρὸς γὰρ ἀνθεῖ
Βαιὸν, αἶψα δὴ ἀνέμου πνοαῖσι
Πέσσε μαρανθείς.
Ἐμμένοι δὴ εὐαγέων ὅμιλος,
Ἐμμένοι βουλαῖς ἀγαθαῖς θεοῖο
Εἰσαεὶ, καὶ τηλεγόνοισι φύτλαις
Φύτλα τεθήλοι.
Τῆνος ὑψίστου ὑπὲρ οὐρανοῖο,

Στερρὸν

Neque etiam ſecundùm-juris-rigorem cædendo, meritas
Inflixit pœnas.
Quantùm cœlum terrâ amplitudine-diſtat,
Tantùm effertur blandum illud ejus
*In* ſuos omnino animus: quantùm auroræ
E diametro-oppoſitæ
Latitudo diſtat *ab* opaco [occidentali] tramite,
Tantùm noſtra delicta removit,
Crebrò diſſipando *ea* procul, atque memoriam
Eorum expungendo.
Mitis quemadmodum liberis pater *eſt* dilectis,
Ita Deus quoque ſuos diligit, placidus;
*Illo* quippe verè fretos, atque illum
Ex-animo diligentes.
Atque adeò tu ima præcordiorum, penetraliaque
Acutè *oculis tuis* colluſtras, Pater: Quippe nos
Luto-fictos noviſti eſſe, et imbecilles,
Et caducos.
Similis flori vita eſt mortalium,
Similis gramini: nitida enim floret
Paulifper, continuò verò venti afflatibus,
Percuſſa concidit.
Veruntamen perſeverabit ſanctorum cœtus,
Perſeverabit *in* conſilio bono Dei
In-perpetuum, atque ſerò-natis propaginibus
Propagines florebunt.
Ille altiſſimum ſuper cœlum

Firmum

Στεῤῥὸν εὐπάκτου θέτο βάθρον ἀρχῆς,
Πανσθενὴς κράτει βασιλεὺς, ἁπάντων
Οἴακα νωμῶν.
Ἄγγελοι Θεοῦ θεράποντες, ἀλκὴν
Ἔξοχοι, ἐφημοσύνας θεοῖο
Καλὰ ῥέζοντες, Θεὸν ὑμνέοιτε
Αἰὲ μέγιστον.
Ἠδὲ καὶ Θεοῦ στρατοὶ, οἱ Θεῷ τε
Ὀρχάμῳ πειθήνιοι, ὄρκαμον δὴ
Ὕμμες εὐθύμως Θεὸν ὑμνέοιτε
Αἰὲ μέγιστον,
Ὅσσα κἀπέτου διὰ τέρματ' ἀρχῆς
Παγκρατὴς ἔκτισσε Θεὸς, μεγίστῳ
Ἀμφέπων κράτει, Θεὸν ὑμνέοιτε
Αἰὲ μέγιστον.

ΚΥΡΙΕ παντοδύνατε, δὸς ἡμῖν τοῖς τέκνοις σου τὸ τῶν χαρισμάτων σου μέγεθος ἀκιβδήλοις καρδίαις καταλαμβάνειν. ὅπως μὴ ἀχαρίστως τούτων ἀμνηστῶμεν. Μέγα μὲν ἐστιν, ὅτι τὸν κόσμον ἐδημιούργησάς τε καὶ τοῦτον ἐνεργῷ προνοίᾳ σου ἀεὶ κυβερνᾷς· τὸ δὲ μέγιστον ὑπάρχει τὸ τῆς ἡμετέρας ἀπολυτρώσεως μυστήριον, ὅπερ τῇ ἐκκλησίᾳ σου κυριόν τε καὶ οἰκεῖον εἶναι ἠθελήθης, τὸ δήπουθεν ἐκείνῃ ἀφεὶς τὰς ἁμαρτίας, καὶ πάλιν γεννήσας εἰς νέαν ζωὴν, δώροις διηνεκὲς δωρῇ νέοις διασώζων. ἐκεῖνο γοῦν τῶν σου ἁπάντων χαρισμάτων ἀξιοπρεπέστατον, βέλτιστε Πάτερ, ἐφ' ἡμῖν ἀνεξάλειπτον ἐγχάραττε, ὅπως μὴ τούτου μνήμην ποτὲ καρδιῶν ἡμῶν ἐκπεσεῖν. καὶ διότι ἐν ἡμῖν περιμένουσιν ἔτι τὰ τῆς ἁμαρτίας λείψανα, εὐχόμεθά σοι, ὡς ἡμᾶς, καθάπερ προσήκει,

παιδεύων

Firmum benè-compacti compoſuit ſolium imperii,
Omnipotens dominator rex, univerſi-mundi
Clavum tenens.
Angeli Dei adminiſtri, virtute
Præſtantes, mandata Dei
Impigrè exequentes, Deum collaudate *vos*
Semper ſupremum.
Quin-imò Dei exercitus, quique Deo
Imperatori *veſtro* dicto-audiunt, imperatorem utique
Vos Deum animosè collaudate
Semper ſupremum.
Quæcunque etiam vaſti per fines imperii *Ejus*
Omnipotens creavit Deus, ſupremâ
Ubicunque-fovens *vos* potentiâ, Deum collaudate
Semper ſupremum.

DOMINE Deus omnipotens, da nobis filiis tuis ut beneficiorum tuorum magnitudinem integris animis percipere poſſimus, ne ingrato ſilentio illa ſepeliamus. Magnum quidem illud eſt, quòd mundum & creâſti, & illum efficaci tua providentia ſuſtines: maximum verò eſt redemptionis beneficium, quod Eccleſiæ tuæ proprium & peculiare eſſe voluiſti, cui nimirum remittis peccata, quam ſancta vitæ novitate inſtauras. Illud ergo omnium tuorum donorum auguſtiſſimum, Pater optime, animis noſtris penitus inſculpe, nec illius memoriam patiaris unquam nobis excidere. Et quoniam in nobis adhuc remanent triſtes peccati reliquiæ, oramus te etiam, ut dum nos caſtigas ut me-

remur,

παιδείων πατρικαῖς παιδείοις ῥάβδοις, καὶ ἡμετέρας δὴ θλίψεις ἐνεργοὺς οὕτως ἀποφήνῃς, ὡς αἱ ἐπαγγελίαι σου οὐρανοῦ τε καὶ γῆς στερρότεραι ἀΐδιον πρὸς ἡμᾶς τὴν ἐλεημοσύνην σου μέλλουσαν ἐπαγγέλλονται. δὸς γοῦν ἡμᾶς προσελθεῖν σοι τὰς ψύχας εἰρηναίους. μυστηρίων τῶνδε εὐχαριστοῦντες ἐπιλαβώμεθα, ὧν δὴ τὸ ἀγλαὸν οἱ καὶ ἄγγελοι θαυμάζουσι, καὶ πᾶσαι δὴ κτίσεις ὑμνοῦσί σε. Ὅπως ἡμεῖς οἱ παῖδές σου τῆς ἐξ Ἀδὰμ λύμης ἀφωρισμένοι σὲ μὲν ἀϊδίοις δοξάζωμεν δόξαις ἐν ἐκείνῃ ὁλοκλήρῳ ἀναπαύσει, ἣν κατέστησας ἡμῖν ἐν οὐρανοῖς. Διὰ Χριστὸν Κύριον ἡμῶν. Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟ'Σ ρμά. χελιαστικῶς εὐκτικός.

Genus Iambicum trimetrum cum Iambico Dimetro, ut Pſal. LXII.

ΠΑ'ΤΕΡ, καλῶ σε, πάτερ, βοηθέων μέλε
Θρήνων ἀκούσας τῶν ἐμῶν.
Εὐχῶν ἱκάνοι πρός σε κἀμῶν δὴ θρόος,
Ὡς μυστικῆς καπνὸς φλογός.
Χερῶν τε δώρων ἵλεως λάζευ ἐμῶν,
Ὡς δείελον λοιβῶν γέρας.
Φρέρει τὰ χείλη τἀμὰ, κ᾽ ἐς στόματος θύραν
Δεινὰς φυλακὰς τίθει, πάτερ.
Οὐδ᾽ ἂν θαλείης τῆς ἀταθάλου θίγω
Ἀταθάλων ὁμέστιος.

Ὠθλές

meremur, paternis virgis caſtiges, noſtráſque ita afflictiones fructuoſas reddas, quemadmodum promiſſiones tuæ cœlo & terra firmiores perpetuam ergà nos tuam miſericordiam futuram pollicentur. Da igitur ut pacatis conſcientiis te adeamus: myſteria iſta gratis animis complectamur, quorum ſplendorem ipſi etiam Angeli admirantur, omneſque adeò creaturæ te celebrant. Ut nos ſimul tui ex Adami lue ſegregati, illud beneficium agnoſcamus, téque adeò perpetuis laudibus celebremus in perfecta illa quiete, quam nobis collocâſti in cœlo. Per Chriſtum Dominum noſtrum. Amen.

## PSALMUS CXLI. Luctuosè ſupplex.

PATER, invoco te, Pater, ad-auxiliandum adveni,
Planctibus auditis hiſce meis.
Atque-adeò precationum perveniat ad te mearum clamor,
Tanquam myſticæ ſuffitus flammæ;
Manuumque dona propitius accipe mearum,
Ut veſpertinam libaminum oblationem.
Præſidio-tuere labia mea, atque ad oris januam
Acres cuſtodes colloca, Pater.
Neutiquam epulum illud malum attrectabo
Malorum contubernalis.

Probus

Ὠθλός με παίοι, μαλθακός κε μοὶ πέλοι,
Οὐδ' ἧσσον, ὡς μύρου δρόσος,
Βλάψαι κάρηνον. ὢ, μόλοι καιρὸς ποτὲ
Ὅτ' ἐγὼ ταλαιπώρων χάριν
Τούτων λιτῶμαι, ὡς πρυτάνεις ἀλάστορες
Κρημνῶν πέσωσι καταφερεῖς,
Γένοιντο κἀμοῦ κεν λόγοι τότε γλυκεῖς.
Ἀτὰρ τανῦν (φεῦ πήματος)
Ἡμέτερα τ' ὀστᾶ, ξύλον ὡς, τὸ μὰν ἀνὴρ
Σχίζῃσι τῇ καὶ τῇ σκεδᾷ
Κτυπῶν σκεπάρνῳ, ἔγκεαται παναθλίως
Γοεροῖς παρὲκ τύμβων πέδοις.
Ἀσκαρδαμυκτί σ' ἐξοπιπτεύω, πάτερ·
Ἐλπὶς φίλη, μὲ μὴ λίπῃς.
Πεδῶν με πρόφρων σῶε, τὰς ἐμοὶ θέσαν
Ῥεκτῆρες ἔργων σχετλίων.
Ἄμυδις πέσωσιν ἄνδρες ἐς πέδας κακοὶ,
Ἐγὼ, πάτερ, ἀσκηθὴς μόλω.

ΚΥ'ΡΙΕ παντοδύναμε, ἐπεὶ ἡμᾶς βλέπεις ταῖς τῶν ἀδίκων ἀνθρώπων παλιμβολίαις κατατρύχεσθαι, δὸς ὅπως μὴ τοῖς ἐκείνων βλασφήμοις λόγοις βλασφήμους λόγους ἀντικρούωμεν, ἀλλὰ δὴ καὶ πρός σε καταφεύγωμεν, τὸν οὕτως ἡμᾶς ἐπασκεῖν ἐθέλοντα. Σὺ δὲ, ὦ Κύριε, κἂν ἡμᾶς τανῦνγε ἐς χαλεπωτάτας συνείρξῃ στενοχωρίας, τοῖς ἡμῶν ὅμως ἐπισκέψῃ πράγμασιν· ὡς καὶ μεταβληθέντων τούτων, δακρύωσιν οἱ ἐχθροὶ, οἱ νῦν ἡμῶν καταγελῶντες. καὶ σὺ δὲ μάλιστα καὶ ἐν ἡμῶν θλίψει, καὶ ταύτης καλῇ ἐκβάσει, καὶ ἐν δικαίᾳ ἐχθρῶν τε σῶν καὶ ἡμετέρων φθορᾷ δοξασθήσῃ. Διὰ Ἰησοῦν Χριστόν. Ἀμήν.

Ὕ́ΜΝΟΣ

Probus quiſque me feriat, mollis mihi erit,
Neque minus quàm nardi ros
Nocebit capiti. O veniat tempus tandem
Quando ego infelicium illorum gratiâ
*Te* deprecabor, ut judices *eorum* nefandi
Præcipitiis deciderint deturbati,
Fientque mei ſermones tum ſuaves.
Sed nunc (eheu cladem!)
Etiam noſtra oſſa, ligni inſtar, quod ſcilicet vir
Findit, et quaquaverſum disjicit,
Sonitum ciens aſciâ; effunduntur miſerrimè
Luctuoſa extra tumulos *per* arva.
Intentis-oculis te perſeveranter-inſpicio, Pater:
Spes unica, ne me deſeras.
Caſſibus me benevolus ſerva, quos mihi appoſuerunt
Patratores facinorum nefariorum.
Simul decident homines in *ſui-ipſorum* caſſes improbi,
Ego, Pater, incolumis evadam.

DOMINE Deus omnipotens, quandoquidem vides nos profligatorum hominum calumniis vexari, da ut non contumelioſis illorum verbis contumelioſa verba opponamus, ſed potius ut ad te confugiamus, qui nos hoc modo vis exerceri. Tu verò, Domine, licet hoc tempore nos in arctiſſimas anguſtias redegeris, noſtris tamen rebus providebis: ut commutato rerum ſtatu, fleant hoſtes, qui modò nos irrident: & tu maximè & in noſtra afflictione, & felici illius exitu, juſtóque etiam hoſtium tuorum & noſtrorum exitio glorificeris. Per Chriſtum Dominum noſtrum. Amen.

## ὝΜΝΟΣ ΣΥΜΕΩ͂ΝΟΣ.

Ὦ τεὸν τανῦν θεράποντ' ἐῴης
Ἠρέμ', ὡς καὶ δὴ σὺ ἔειπας, ὦναξ.
Καὶ τεὴν σωτήριον ἴνα 'μαὶ γὰρ
Εἶδον ὀπωπαί·
Τὴν λεῷς πάντεσσιν ἔδως τανύσσας,
Τὴν φόως πάντων πρυτάνευσας ἐθνῶν,
Τὴν φίλῳ κῦδος πόρες Ἰσραῆλι
Αἰὲν ἀγαστόν.

Ἡ τῆς γνησίας Θρησκείας Εἰκών.

ΕἸΠΈ σὺ τίς τελέθεις πενιχρὸν ῥάκος ἀμ-
ζωσθεῖσα.
Θρήσκει', ἀψευδὴς ἀθανάτου θεά.
Τίπτε πέπλος λιτός; Θνητῶν γάνος ἐξονοτάζω.
Τίς βίβλος ἥδε; Πατρὸς θεσμὰ σεβαστὰ φίλου.
Τίπτε γυμνὸν στῆθος; Φιλοκάλῳ τοῦτο προσήκει.
Τίφθ' ἱστᾷ σταυρῷ; Σταυρὸς ἐμοὶ στάσιμος.
Τίπτε πτερωτός; Ἄγω θνητοὺς ὑπὲρ ἄστρα πελᾶσαι.
Τί στίλβουσα; Νόου τὸ δνοφερὸν δονέω.
Ἡνία τίπτε; Βροτῶν δάμνω κρατερόφρονα λύσσαν.
Τίπτε μόρον πατέεις; Εἰμὶ μόροιο μόρος.

ΔΑΝΙῊΛ,

## Canticum Symeonis. Luc. ii. 29.

NUNC dimittis ſervum tuum, Domine,
Secundùm verbum tuum, in pace.
Quia viderunt oculi mei ſalutem tuam,
Quam paráſti in oculis omnium populorum:
Lumen patefaciendum Gentibus, & gloriam populi tui Iſrael.

## Veræ Religionis Deſcriptio.

QUÆNAM, age, tam lacero veſtita incedis amictu?
Relligio, ſummi vera Patris ſoboles.
Cur veſtis tam vilis? Opes contemno caducas.
Quis liber hic? Patris lex veneranda mei.
Cur nudum pectus? Decet hoc candoris amicam.
Cur innixa cruci? Crux mihi grata quies.
Cur alata? Homines doceo ſuper aſtra volare.
Cur radians? Mentis diſcutio tenebras.
Quid docet hoc frænum? Mentis cohibere furores.
Cur tibi mors premitur? Mors quia mortis ego.

## ΔΑΝΙῊΛ, τοῦ προφήτου,

### Κεφ. θ΄.

Genus Carminis Heroicum.  Monocolon.

| | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|
| – – | – ⏑ | – – | – – | – ⏑ ⏑ | – ⏑ |
| ⏑ ⏑ | ⏑ ⏑ | ⏑ ⏑ | ⏑ ⏑ | – | |

ΛΑῸΝ Ἰουδαίων, ἱερὸν θάλος Ἀβραάμοιο,
Ἀθάνατος φιλέεσκε, νόμους καὶ θεσμὰ παρασχὼν,
Μνημόσυνον φιλίης εὐδαίμονος ὀλβιοδώρου.
Καὶ μέγαν ὅρκον ὄμοσσεν ἑὸν κραίνουσιν ἐέλδωρ,
Ἠδὲ τρίβους φεύγουσι κενῶν εἴδωλα καμόντων,
Ἣ μὴν εὐποριεῖν ἀγαθῶν παμπληθὲς ὄνειαρ,
Ἀθανάτου ζωῆς ἐριούνιον οὖθαρ ὑποστάς.
Τοὔμπαλιν αὖ στυγερῇσιν ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντας
Οὐλομένοις ψυχαῖς, ἐρικυδέα θεσμὰ λιπόντας,
Εἰς ἐθνῶν ἀπάτας ἀθρολάξαντας Μωσῆος,
Τιννύσειν στυγεραῖς ἄταις, καὶ πήματ᾽ ἰάψειν
Παντοίῃ, λιμοῦ καὶ λοιμοῦ καὶ πολέμοιο,
Ξυμπάντων τε κακῶν δεινοῖς βελέεσσιν ὀλέσσειν.
Αὐτίκα δὴ κατέλαμψεν ἀληθείης φάος ἠΰ.
Λαὸν Ἰουδαίων κυδρὴν ἐς γαῖαν ἔβησε,
Γαῖαν πλουτοδότειραν, ὅποι τὸ μελισταγὲς ἁδροῦ

# JOANNES SERRANUS

## Candido et Pio Lectori.

Vacaturis aliquot paginis, hæc εἰδύλλια, ex Danielis precatione, quæ extat cap. ix. et ex Eſaiæ cap. lix. a nobis (ut potuimus repræſentata) et noſtrorum iſtorum Pſalmorum argumento planè accommodata, de doctorum amicorum ſententiâ, permiſimus mandanda. Tu, erudite lector, longiora brevis cantionis προοίμια nobis condona.

## DANIELIS Prophetæ Caput ix.

POPULUM Judæorum, ſacrum germen Abrahami,
Immortalis diligebat, *ei* legibus et inſtitutis traditis,
*In* monumentum amicitiæ beatæ felicitatem-adferentis.
Necnon magno jurejurando fidem-ſanxit ſuum exequentibus deſiderium,
Et ſemitas devitantibus vanorum idola confingentium,
Certè quidem *ſe* comparaturum *ei* opum confertum bonum,
Immortalis vitæ perutile uber pollicitus.
E-contrà verò odio-dignis ſuum malum amplectentes
Exitioſis animis, admodum-illuſtria inſtituta deſerentes,
In gentium præſtigias deſciſcentes a Moſe,
Puniturum *ſe* odioſis calamitatibus, et *illis* mala illaturum
Omnigena, famis et peſtis et belli,
Univerſarumque dirarum gravibus fulminibus perditurum.
Continuò igitur effulſit veritatis lux alma.
Populum Judæorum inclytam in terram aſcendere-fecit,
Terram divitiarum-datricem, ubi mellifluum copioſi

Νᾶμα βίου ῥέε καλὸν ἐϋῤῥαθάμιγγος ἐέρσης,
Καὶ γάλα λευκὸν ἔβρυεν ἐπασσυτέροις λιβάδεσσιν.
Καίτοι δὴ, μέγα θαῦμα, λεὼς ὅδε ἔξοχα πάντων,
Νήριθμος, καὶ πάμπαν ὑπείροχος ἔσκεν ἁπάντων,
Κἂν στεναροῖς πολέμοις, κἂν κουροτρόφῳ εἰρήνῃ.
Καὶ δὴ πῖον ἐόντα περιπλομένων ἐνιαυτῶν
Πάμπολλαι λογάδες δράκον ἄφθονα ποιπνύοντα,
Κῦδος Ἰουδαίων τ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ἵκανεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἥμαρτον ἀϊδρείῃσι νόοιο,
Εἰδώλων ἀπάταις ἐπιπρηνέα μαργαίνοντες,
Καὶ νόμον ἀθανάτοιο κακῇ παρέβαινον ἀταρπῷ,
Καὶ τότε δὴ στυγεραῖς ἄταις καὶ πήμασι πολλοῖς
Ἑβραῖοι, λιμοῦ τε λοιμοῦ καὶ πολέμοιο,
Ξυμπάντων τε κακῶν δεινοῖς βελέεσσιν ὄλωλαν.
Ἀσσυρίων πάμπρωτον ἄρης καὶ δεύτερον αὖθις
Χαλδαίων προπρὸ πέρσεν ἄρης Ἑβραΐδα γαῖαν.
Ἀθάνατος δ' ἔμπης, καί γ' ἄξια ταῦτα παθόντας
Πρόφρων ἐγκατέλειψε, πρόφρων δέ τε τέρματα πῆξε
Πήμασ' Ἰουδαίων· ὅτε τοὔδαφος ἔλλαβε κείνου;
Χαλδαίων, συγγενὴς δὴ ἐπ' ἀλλοθρόοις ἀνθρώποις.
Τούτου ὀπιπτεύων πηκτὴν αὐλῶνα χρόνοιο
Θεοδαὴς Δανιὴλ, κοινὸν πάθος ἄμμιγα πάσχων,
Τοιάδε δὴ πραπίδεσσιν ἐπηύξατο πευκαλίμῃσιν.
ἌΤΤ, ὯΝΑΞ φέρτιστε, τεοῦ θεσμοῖο φυλάσσων
Τέκμαρ, ἰδ' ἀσυφέλικτον ἀεὶ ἀγάνοφρον ὄνειαρ
Σῆς ἐλεημοσύνης τοῖς δὴ σέ τε καὶ τεὰ θεσμὰ
Ἐνδυκέως φιλέουσιν ἐπικρατέως διαδεικνύς.

Ἄμμες

Fluentum victûs ſcaturiebat jucundum *ex* bene-irrigantibus-guttis roris,
Et lac candidum ſtillabat crebris rivis.
Prævaluit porro, (magnum miraculum) populus iſte præ omnibus *aliis*,
Innumerus, et planè præſtantior erat omnibus,
Et-in validis bellis, et-in juvenum-nutrice pace.
Atque adeò talem exiſtentem circumvolentium annorum
Quàm-plurimi oculi viderunt copiosè-et ſedulò-agentem,
Famaque Judæorum in ultimas terras pervenit.
Verùm ſimulatque peccaviſſent inſcitiâ mentis,
Idolorum præſtigiis in-præceps [cernui] inſanientes,
Et legem Immortalis pravo tranſgreſſi-eſſent tramite;
Tunc etiam protinus triſtibus caſibus et damnis multis
Hebræi, peſtis et famis et belli,
Atque univerſarum dirarum gravibus fulminibus perierunt.
Aſſyriorum imprimis bellum, et mox iterum
Chaldæorum truculenter-devaſtavit bellum Hebræam terram.
Immortalis autem nihilominus, etſi condigna hæc paſſos,
Benevolus *eos* reſpexit, benevoluſque præſtitutum tempus ſtatuit
Damnis Judæorum; quando ſolum ceperat eos
Chaldæorum, odioſos quippe apud peregrinos homines.
Hujus inſpiciens præſtitutum intervallum temporis
Deo-doctus Daniel, communi clade unà-cum *cæteris* affectus,
Hoc ſanè modo precatus-eſt præcordiis ſapientibus.
O Domine præſtantiſſime, tui fœderis tuitus
Signum, et immotum ſemper benignum commodum
Tuæ miſericordiæ, *in* eos quippe, *qui* te et tua inſtituta
Unicè diligunt, efficaciter præſtans.

Ἄμμες μὲν ἄμμες γ' ἡμάρτομεν, ἠδὲ διαμπὰξ
Ἀσεβὲς ἔκθεσμοι, σῆς φραδμοσυνῆς παρέβημεν
Ἠδὲ θέμιστος ἀταρπὸν ἀτάσθαλοι, ἐδὲ προφήταις
Οὐ γρόμεθα τεοῖς πειθήνιοι· οἳ βασιλεῦσιν
Ἡμετέροις ἄρχεσί τ' ἰδ' ἡμετέροις γονέεσσιν
Καὶ λαῷ, σὸν διὰ τἄνομα μυθήσαντο.

Σοὶ δ' δικαιοσυνη, βασιλεῦ, τελέθει, καὶ ὄνειδος
Ἄμμι. τὸ δ' ἄμμες ὄνειδος Ἰεδαῖοι καὶ ἅπαντες
Ὠγύγιοι Σολύμων ναέται, ξύμπας τ' Ἰσραὴλ
Ἀλλοδαπῆς χθονὸς ἐδὸν ἐπισμυγερῶς παθόντες,
Ἡμετέρας γε φορεμεν ἀμαρτάδος αἶχος ἄλαστον.
Ἄμμι πέλοι συγερωπὸς ἐλεγχείη καὶ ὄνειδος,
Ἄμμι τε καὶ βασιλεῦσι καὶ ἄρχεσ' ἠδὲ γονεῦσιν.
Ἦ γὰρ δὴ μυσαρῶς ἡμάρτομεν ἄμμιγα πάντες.
Σὸν δ', πάτερ, πάμπαν τελέθει ἡμᾶς ἐλεαίρειν.
Οὐ γὰρ σοῖς, ὦναξ, μύθοις πιθόμεσθα, νόμε τε
Οὐ τρίβον ὀρθοποδεμεν, ὁμαρτεμέν τε προφήταις.
Ἰσραὴλ ξύμπας πρόπαν ἤμβροτε, νηκέστησε
Σῆς φωνῆς, θείε τε κακὸς λίπε θεσμὰ νόμοιο.

Στυγὴ γεν ἡμῖν, τέτων χάριν, ἔρρεεν ἄτη,
Ἔρρεεν, ὡς ἱερε ὅρκος Μωσῆος ἔνισπεν.
Παμβασιλεῦ, μύθες ἐπετέλλεο, ὡς τοπάρος περ
Ἡμῶν τ' ἀρχόντων τε καθήπτεο. ἄγριον ἄτην
Παμμεγάλην, τόσσην ε χάνδανεν ἄσπετος αἶα,
Πήμασ' ἐπασσυτέροισιν ἐπήγαγες ὁρμηθεῖσαν,
Ὠκυμόρων Σολύμων ὅσσον πάθος. ἐδ' ἄρ' ἐτύχθη
Οὐκ ἀθεεὶ τόδε· Μωσῆος νόμος τόδ' ἔειπεν,
Εὐπήκτοις πολὲ μὲν σχεθρῶς σελίδεσσι χαράξας.

Οὐδ'

Nos ſanè, nos peccavimus; et ſemper
Impiè exleges, tui conſilii transgreſſi-ſumus
Atque legis ſemitam nefarii, neque prophetis
Ullo-modo fuimus tuis dicto-audientes; qui regibus,
Noſtriſque principibus, necnon noſtris parentibus,
Et populo, tuo nomine prædicaverint.
*Ad* te quidem juſtitia, Domine, pertinet, et probrum
*Ad* nos. Hoc autem probrum nos Judæi, atque omnes
Antiqui Solymorum cives, et totus Iſrael
Alienigenæ terræ ſolum ærumnosè calcantes,
Noſtri geſtamus peccati dedecus indelibile.
Nobis ſit tetrica ignominia et probrum,
Nobis ſimul et regibus, ac principibus atque parentibus.
Certè enimverò infandùm peccavimus ſimul omnes.
Tuum autem, Pater, omnino eſt noſtrî miſereſcere.
Non enim tuis, Domine, juſſis morem-geſſimus, legiſque
Viâ non rectè-incedimus, nec comitamur prophetis.
Iſrael univerſus in-totum aberravit, repudiavit
Tuam vocem, divinæque pravus deſeruit inſtituta legis.
Triſtis itaque nos horum gratiâ inundavit calamitas;
Inundavit, ita-ut ſancti jusjurandum Moſis denunciavit.
Summe-Rex, mandata dabas *exequenda*, prout antea
Et nos et principes conteſtabaris *. Atrocem calamitatem,
Omninò-magnam, tantam non cepit immenſa tellus,
Cladibus confertis induxiſti ingruentem,
Quantus *eſt* ſubito-dirutorum Hieroſolymorum caſus.
Neque verò fortè ſit,
Nec ſine-numine iſtud. Moſis lex illud prædixerat,
Bene-compactis olim utique paginis accuratè exaratum.

* Deut. xxxi. 28. et alibi.

Οὐδ' ἔμπης δὴ ἄμμες ἐπωπισάμεθα σεβαστὸν
Ἀθανάτοιο πρόσωπον, ὅπως μετάνοιαν ἑλόντες,
Ῥίψαντες κακίαν, λαζώμεθα νημέρτειαν.
Ἐσσυμένως σὺ μὲν ἄμμι βάλες ταλαπείριον ἄτην.
Τύνη γὰρ τύνη ἐπὶ σοῖς ἔργοισι δίκαιος
Ἦσθα· τεῒν δ' ἀδίκως, βασιλεῦ, ἀπιθήσαμεν ἄμμες.
Αὐτὰρ, παμφέρτιστε, πέλεις Θεὸς ἡμέτερος σὺ,
Ἐξερύσας λαὸν κρυερῆς τεὸν Αἰγύπτοιο
Χερσὶν ἐρισθενέεσσι, κλέος δ' ἄρα θῆκας ὀπίσσω,
Τήμερον ὡς πάντως ἐφάνη πάντεσσι βροτοῖσι.
Ἄμμες δὴ, ὦναξ, ἡμάρτομεν ἀσεβέοντες.
Οὐ Σολύμων πτολίεθρον, ὄρος ζάθεόν τε Σιῶνα
Ἐκκρούσειε τεὴ μῆνις, πάτερ. ἦ γὰρ ὄνειδος
Ὅ, ττι πόλιν Σολύμων καὶ ὄρος σείβεσκε Σιῶνα,
Ἐξ ἡμῶν τελέθει. καὶ γάρ τ' ἄμμες τε γονεῖς τε
Ἡμέτεροί τ' ἄρχοντες ἁμάρτομεν ἄμμιγα πάντες.
Ἄττα, πάτερ φέρτιστε, τεοῦ θεράποντος ἰωῆς
Κλῦθι πρόφρων, ἵλαος ἔοις εὐχῆσιν ἐμῇσιν,
Εἵνεκέ σεῦ μένους· ἀγανὸν φώτιζε πρόσωπον,
Καὶ πρᾳέως ναὸν σκέπτου τεὸν εὐρώεντα,
Κἀκείνου ἐλέαιρον ἐρείπια, εἵνεκε σεῖο.
Κλῦθι πάτερ, θὲς ἐμαῖσι λιταῖς ἀριήκοον οὖας,
Καὶ πυκινοῖς ὥρισε ταχὺν βλεφάροισιν ὄπωπε
Ἡμετέρου πένθεος στυγερὸν πάθος. ὦ ἄνα, λεῦσσε,
Λεῦσσε τεὸν πτολίεθρον, ὅποι τεὸν οὔνομα κλήθη.
Οὐ γὰρ δὴ, σῶτερ, διαμπερὲς αἴσιμον εἴη,

Ἄμμε

Neque ſanè nos nihilominus reveriti-ſumus auguſtam
IMMORTALIS faciem, ita ut reſipiſcentiam prehendentes,
*Et* nequitiam excutientes, complectaremur veritatem.
Enimverò tu nobis deditâ-operâ intulisti miſerandum caſum.
Tu enim, tu in tuis factis juſtus
Eras: tibi autem nefariè, Domine, immorigeri-fuimus nos.
Atqui Omnium-clementiſſime, es Deus noſter tu,
Eripuiſti populum tuum ex immiti Ægypto
Manibus prævalidis, gloriamque conſecutus-es in-poſterum,
Hodie ſicut planè liquet omnibus mortalibus.
Nos ſanè, Domine, peccavimus impiè-agendo.
Ne Solymorum caram-civitatem, montemque ſacrum Sionem
Repudiet tua diuturna-iracundia, Pater. Certè enim probrum,
Quòd urbem Solymorum, atque montem conculcaveris Sionem,
E nobis eſt. Siquidem et nos parentesque,
Atque noſtri principes peccavimus ſimul omnes.
Mi Pater clementiſſime, tui famuli vocem
Audi benevolus, propitius ſis precibus meis,
Gratiâ tui ſolius: placidam illumina *tuam* faciem,
Et leniter templum *oculis* colluſtra tuum amplum,
Atque ejus miſereſcere dirutorum, gratiâ tui *ipſius*.
Exaudi, Pater, præbe meis ſupplicationibus attentam aurem,
Et frequentibus, Benigniſſime, nunc palpebris inſpice
Noſtri luctûs triſtem caſum. Domine, vide,
Vide tuam caram-civitatem, ubi nomen tuum nuncupatum-eſt.
Nec enim, Salvator, omnino conveniret,

Ἄμμε δικαιοσύνῃσι πεποιθότας ἡμετέρῃσιν
Εὐχομένους σοβαρῶς γενέσθαί σοι. ἀτὰρ ἄμμες
Κηρὶ βάθρον τιθέμεσθα τεῶν ἐλεημοσυνάων.
Κλῦθ' ὦναξ, ἐλέαιρ' ὦναξ, ὦναξ ἐπάκουε.
Ἱλήκοις, καὶ πάμπαν ἐπισπέρχων ἐπικούρει.
Εἵνεκέ σεῦ σπεύδοις ἐπιτάῤῥοθος. οὔνομα γὰρ σὸν
Ἐκλήθη σὴν πάμπαν ἐπὶ πτόλιν, ἠδ' ἐπὶ λαόν.
Τοιάδε δή ποτ' ἔειπε θεοπνεύστοις στομάτεσσι
Θεοδαὴς Δανιὴλ, αἰώνων τέρματα δείξας·
Οὐ μούνοις τόδε δῆθεν Ἰουδαίοις ἐπιτάξας,
Ἄμμι πάθος ποῖον, ποιόν δ' ἄκος ἄμμι γένοιτο.

## Ἡ Σ Α Ι Ο Υ, τοῦ προφήτου, Κεφ. νθ'.

Genus idem.

Εἰδ. ϛ'.

ΟΥ' γὰρ Θεοῦ παλάμη μειώθη, ὄφρα σαῶσαι,
Οὐδὲ Θεοῦ πω οὖς ἀπεκλείσθη, ὄφρ' ἐπακοῦσαι
Οὐκ ἐχέμεν· πλὴν ὔμμες ἀμαρτίνοοι κακοπλάγκτῳ
Ἀφραδίῃ νυ τίθεσθε Θεοῦ ἑτερόῤῥοπα δῶρα,
Κείνου δὴ ὑμῶν τε διάνδιχα, καὶ ῥέθος ὔμμες
Κρύψατε ἀθανάτου, ὡς μὴ πρόφρων ἐπακούσῃ.
Αἱμοβαρεῖς ὑμῶν χεῖρες, ψευδηγόρον ἐστὶ
Καὶ στόμα, νοῦς δολερὸς κεύθει τὸ ἐπίκλοπον ἦθος·
Οὐδὲ δικαιοσύνης ὑπερασπιστής τις ὑπάρχει,

Οὐδέ

Nos virtutibus fretos noſtris
Supplicantes faſtuosè ad-genua-tua-accidere. Quin-potiùs nos
Cordi fundamentum ponimus tuarum miſericordiarum.
Exaudi, Domine; miſereſce, Domine; Domine, auſculta.
Sis-propitius, et planè inſtans ſuccurre.
Tui-*ipſius* gratiâ feſtines adjutor. Tuum enim nomen
Vocatum-eſt ſemper ſuper tuam urbem, atque ſuper populum.
Talia ſcilicet olim dixit divinitus-afflato ore
Deo-doctus Daniel, ſeculorum ſpatiis patefactis:
Non ſolis hoc videlicet Judæis mandato,
Nobis ægritudo talis, talis etiam medela nobis obtingat.

## ESAIÆ, Prophetæ, Cap. LIX.

Ejuſdem cum ſuperiore Danielis precatione penè argumenti.

Idyll. 2.

NON equidem Dei manus decurtata-eſt, quò-minùs conſervare,
Nondum etiam Dei auris occluſa-eſt, quò-minùs audire
Poſſit: verùm vos mente-pravi male-errabundâ
Stultitiâ redditis Dei aliò-vergentia dona,
Illum ſcilicet et vos disjunctos; atque vultum vos
Abſcondiſtis IMMORTALIS, adeò-ut non benevolus vos exaudierit.
Sanguineolentæ *ſunt* veſtræ manus, falſiloquum eſt
Et os, mens vafra celat doloſos mores:
Nec juſtitiæ propugnator quiſquam extat,

Neque

Οὐδέ τε νημέρτειαν ἐρεῖ. ἀτὰρ ἄμμιγα πάντες
Αἴρονται κενεαῖς ἀπάταις κενεόφρονα θυμὸν,
Καὶ κενεοῖς στομάτεσσι κενὰς ἀπάτας λαλέουσι.
Βυσσοδομοῦσι κακοὶ κακίης ἐργάστριον ὄγκον,
Καὶ κακίης τίκτουσι κακοὶ κακοδαίμονα φύτλην·
Νήθουσ' ὠὰ δράκοντος, ἰδ' ἠερόφοιτος ἀράχνη
Οἷα φάρος τανύουσιν ἐτώσιον, ἠδὲ διαμπὰξ
Λωβῶνται, πρῶτον καὶ λοίσθιον ἄχρεια πάντα.
Ἢ γ' ὁ φαγὼν τέθνηκεν, ὀρούσει καὶ βασιλίσκος
Ἐξ ὠοῦ· καμάτων φροῦδος πόρος, ἔργα γὰρ κείνων
Ἔργ' ἀδίκου κακίης, καὶ δρασοσύνῃ πολέουσι
Λαιψηροὶ τὸ κακὸν, καὶ ἀσινέος αἷμα χέουσι,
Χειροδίκαι, καὶ δὴ μελέταις κακὰ μηχανόωνται
Ἠδὲ βίηφι πείθοντο ἀτάσθαλοι, ἀγκυλομῆται,
Εἰρήνης γὰρ κέλευθον ἀπαρνοῦνται στυγερῶπαι,
Ἠδ' ἔριδας κυκόωσιν ἀμαιμακέτοις θυμοῖσι.
Τῶν χάριν εὐόλβου ζωθάλμιος ἄμμε θαλείης
Λεῖψε δικαιοσύνη· ὅτε δ' ὠπιπτεύομεν αἴγλην,
Ἦλθε κνέφας, στυγερὰς νεφέλας ἐπέχευεν ὀμίχλη,
Ἡμᾶς τ' ἀμφεκάλυψεν ἀμερσινόῳ μελεδῶνι.
Τυφλοὶ ψηλαφόωμεν, ἀϊδρείῃσι νόοιο,
Ἤματος ἐν μέσσου καλοῖς σελάεσσιν, ἀμολγῷ
Ὡς νυκτὸς, πέσομεν λιποφεγγέες· οἷά τε δῆθεν
Κείμενοι ἐν σκιεροῖσι δόμοις κρυεροῦ ἀΐδαο.
Ἠδ' ἄμμες μεγαλωστὶ βοήσαμεν, ἠΰτε ἄρκτος,
Οἷα πελειάδες αὖ μινυρίσσαμεν ἀστοχέοντες.
Ἄμμι δικαιοσύνη ἑκὰς ἑκὰς ἔπτατο πάμπαν,

Ἔπτατο

Neque etiam Veritatem amat: atqui ſimul omnes
Fulciunt vanis fraudationibus vana-cogitantem animum,
Et vano ore vanas fraudationes loquuntur.
Machinantur mali malitiæ ventre-conceptum onus,
Atque malitiæ pariunt mali malè-fortunatam progeniem:
Congerunt ova draconis, atque *ſicut* per-aërem-vagans
aranea,
Ita pallium diſtendunt inutile, et omnino
Corrumpunt; primum et ultimum abnormia [habitu
vacantia] omnia.
Certè etiam qui comederit *eorum ova* moritur, exiliet
quoque Baſiliſcus
Ex ovo: laborum *ſuorum* caſſus quæſtus *eſt*, opera enim
eorum
Opera *ſunt* iniquæ nequitiæ, et ſtrenuitate tractant
Agillimi facinus, atque inſontis ſanguinem effundunt,
Manuum-robore-jus metientes; quinimò meditationi-
bus mala excogitant,
Et injuriæ fidunt nefarii, verſuti;
Pacis autem viam repudiant obtutu-tetrici,
Atque lites miſcent indomitâ irâ. [valde rixoſis ingeniis]
Horum gratiâ, divite genialis affluentiâ nos
Deſeruit juſtitia: quando enim proſpiciebamus ſplen-
dorem,
Obvenêrunt *nobis* tenebræ, triſtes nebulas ſuperfudit caligo,
Noſque obruit mente-privante curâ.
Cæci attrectamus *parietem*, inſcitiâ mentis,
Meridiei inter claros fulgores, intempeſtâ,
Ceu nocte, impingimus lucis-egentes: quemadmodum
utique
Jacentes in atris domibus horribilis Orci.
Atque nos vehementer fremuimus, ſicut urſus,
Tanquam columbæ viciſſim gemuimus ſpe-fruſtrati,
Juſtitia nobis procul procul aufugit penitus,

Aufugit

Ἔπλετο δ' ἐΰποτμος βίοτος καὶ ὄλβιος αἶσα.
Καὶ γὰρ πληθύνθησαν ἁμαρτάδες, αὐτὰρ ὄπωπας
Τάσδ', ὦναξ, καὶ ταίδ' ἡμῶν ἐπιμάρτυροι ἦσαν.
Ἡμετέραν κακότητα καὶ ἱλαδόν ἐστιν ἑλέσθαι,
Ἡμετέραν κακότητα διέγνωμεν, ψεύθημεν
Ἀθανάτῳ, σκολιαῖς ἡμάρτομεν ἠδὲ κελεύθοις
Ἄψοῤῥοι, καὶ ἐπισμυγερῶς κακὰ μήδεα ἄμμες
Φρασσάμενοι ψεῦδος, καὶ ψεῦδος ἐνίσπομεν αὔτως.
Εἵνεκε τῶν μέμβλωκε θέμις, πρόπαν ὄλβος ἀπέστη.
Καὶ γὰρ νημέρτεια, δικαιοσύνη τ' ἀγοράων
Ὤχετ' ἄπυστος, ἄϊστος, ἰδ' οὐ κίνδυνον ἀλύξαι
Ἐσθλὸς ἀνὴρ ποτ' ἔχῃσιν, ἀτὰρ λάφυρον τελέθῃσιν.
Ἀθάνατος τάδ' ὄπωπε, καὶ ἀχθόμενος νεμέσησε.
Οὐδένα μὲν γὰρ ἔτ' εἶδεν, ὅ τοι ἐμπάζετο τῶνδε.
Αὐτίχ' ἑὸν κράτος ὦρσεν ἐπεμβριθὲς, ἠδ' ἄρα κίκυν
Θῆκεν ἑῇς παλάμῃσιν, καὶ ὡς θώρηκα κραταιὸν
Καὶ κορύθην ἔνδυνε δικαιοσύνην πολύμητιν,
Ὥστε φίλους σώζειν, ἠδ' ἐχθροὺς ἐξαλαπάζειν.
Καὶ νέμεσιν φάρος οἷ ἠμπίσχετο, ἠδὲ χιτῶνα
Ζήλου ἐγκατέθηκε, φίλοις σωτήριον ἀλκήν.
Θοῦρον ἐπενθήσει στυγεροῖς ἐχθροῖσιν ἄμυναν,
Αἴχιστον θάνατον καὶ δυσμενέεσσι φυτεύσει
Θυμωθεὶς, κείνοις ὡς ἔργα παλίντιτα μέλλειν.
Πάντας ἄρα τρόμος εἷλε, ἀπ' ἠελίου ἀνιόντος
Ἐς μὲν δυσσόμενον, κλέος ἵξεται ἀθανάτοιο
Πάντη, χειμερίου ὡς δὴ ποταμοῖο ἀποῤῥὼξ
Καχλάζων δίναις. καὶ δὴ φυγον ἔνθα καὶ ἔνθα

Δυσμενέων

Aufugit etiam felix vita, et beata ſors.
Etenim multiplicata-ſunt peccata noſtra, atqui vidiſti
Iſta, Domine, et iſta noſtrî accuſatores fuêre.
Noſtram nequitiam vel cumulatim eſt capere,
Noſtræ nequitiæ probè-conſcii fuimus, mentiti-ſumus
IMMORTALI, perverſis etiam peccavimus ſemitis
Retrogradi, [deſertores] et ærumnosè malis conſiliis nos
Excogitato mendacio, mendacium etiam enunciavimus itidem.
Horum causâ, deceſſit jus, in-totum felicitas defecit.
Etenim veritas juſtitiaque plateis
Se ſubduxit fando-non-audienda, penitus ignota; nec ad-periculum propulſandum
Bonus homo unquam potis-ſit, quin-potius prædæ habeatur.
IMMORTALIS iſta vidit, et ægre-ferens ſuccenſuit.
Neminem enim adhuc animadvertit, cui curæ erat iſtorum.
Continuò ſuum robur excitavit ingruens, atque adeò potentiam
Aſſumpſit ſuis manibus, et tanquam loricâ validâ
Atque galeâ induebat *ſe* juſtitiâ valde-prudente,
Ita-ut amicos *ſuos* ſervaret, et inimicos debellaret.
Necnon indignatione *ſe* pallii inſtar induit, ac tunicâ
Zeli amicivit, amicis *ſuis* ſalutifero auxilio.
Impetuoſam inferet inter infenſos hoſtes vindictam,
Et turpiſſimam mortem malevolis ſtruet
Indignabundus, iſtis ut facinora *ſua* retributa forent.
Omnes proinde tremor invaſit, a ſole oriente
Uſque ſanè ad occidentem, gloria adveniet IMMORTALIS
Uſquequâque, hyberni nempe tanquam fluvii torrens
Sonans gurgitibus. Continuò in-fugam-verſæ-ſunt paſſim

Inimi-

Δυσμενέων ἵλαι. σωτὴρ δὲ Σιωνόθεν ἦλθεν
Ἀθάνατος πρόφρων τοῖς σχέτλια ἔργα λιποῦσιν,
Ἠδὲ διαπρήσουσι καλὴν βιότοιο κέλευθον.

Τοὐμὸν δὴ τόδε θεσμὸν ἔοι (ὁ φέριστος ἔειπεν
Ἀθάνατος) μετὰ τοῖσι. πόρον τοῖσδεσσι σεβαστὸν
Πνεύματος αἰὲν ἐμοῦ δῶρον, κραδίῃσι χαράξας
Ἠδὲ λόγους στομάτεσσιν ἐμοὺς τοδιαμπερὲς ἧκα.
Οὔ σευ ἀποστήσει τόδε δὴ γέρας, οὐδ' ἀπὸ παίδων·
Οὐ κείνου παῖδες παίδων ἐπιδευέες εἶεν,
Ἐκ τοῦ νῦν, αἰῶνος ἐς ἄπλετον ἀϊδίοιο.

## Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ Ἐπίγραμμα πνευματικόν.

ΑΛΛΟΙ μὲν χρυσὸν, οἱ δ' ἄργυρον, οἱ δὲ τράπεζαν
Τιμῶσιν λιπαρὴν, παίγνια τοῦδε βίου.
Ἄλλοι δ' αὖ Σηρῶν κατὰ νήματα, καὶ γέας ἄλλοι
Πυροφόρους, ἄλλοι τετραπόδων ἀγέλας.
Αὐτὰρ ἐμοὶ Χριστὸς πλοῦτος μέγας, ὃν ποτ' ἴδοιμι
Νῷ γυμνῷ καθαρῶς· τἆλλα δὲ κόσμος ἔχοι.

Inimicorum turmæ. Salvator autem Sione venit
Immortalis, propitius eis qui facinora relinquunt,
Atque perſeverantibus in bonâ vitæ viâ.
Meum videlicet hoc fœdus erit (OPTIMUS dixit
IMMORTALIS) cum his. Emolumentum iſtis auguſtum
Semper ſpiritûs mei donum; atque cordibus inſculptos
Sermones meos in os *iſtorum*, in-æternum miſi.
Neque *a* te decedet hoc ſanè munus, neque a natis *tuis*:
Nec illius nati natorum *tuorum* expertes erunt,
Ab hoc tempore uſque-ad immenſitatem æternitatis.

## Gregorii Nazianzeni * Epigramma Spirituale.

ALII quidem aurum, alii verò argentum, alii verò menſam
Æſtiment pinguem; ludos hujus vitæ:
Alii verò rurſum Serum pulchras telas, et terras alii
Triticum-ferentes; alii quadrupedum greges.
Sed mihi CHRISTUS divitiæ magnæ, quem aliquando videre velim
Animo nudo purè: reliqua verò mundus habeat.

* *Greg. Nazianzenus*, Saſimi priùs, parvi in Cappadociâ oppidi, deinde patriæ Nazianzi, ac tandem anno 379 Conſtantinopolitanus Epiſcopus: vir divinis humanisque literis ſolidiſſimè imbutus. Cùm IMP. *Julianus* Poëtarum Græcorum uſum Chriſtianis omnino interdixiſſet, Hiſtorias Vet. et Nov. Teſtamenti *Homerico* Stylo exponebat: Dramata etiam ſacra contexens, ut *Ariſtophanis*, *Menandri*, et aliorum veterum ſcenica compenſarentur. Ex opp. ejus in Fol. *carmina* quædam *ſacra* edidit *Joannes Langius*, Baſil. 1567, 8vo.

AD paginam, alioquin vacaturam, explendam, inſequens ſpecimen ex LAUR. RHODOMANI *Palæſtinæ*, ſeu *Hiſtoriæ ſacræ*, Libro quarto deſumptum, adjicere viſum eſt. Eſt opus ſanè (teſtante SCALIGERO, atque Græcæ poëſeos peritiſſimis quibuſcunque) doctiſſimum, et a mundo condito uſque ad expeditiones ſacras ſeculi XIII deductum. Conſtat ex Libris IX, et circiter 9160 Verſibus Græco-Latinis; eſſetque Scholis noſtris dulce quid et utiliſſimum.

ΠΑΤΡΙ` δ' Ἰωάννῃ πολὺ βέλτερος ἔσπετ' Ἴαδδος,
Ὥσπερ Ἀλεξάνδρῳ, Περσέων ὅτ' ἐπέκλασεν ὕβριν,
Ἀντιόων ἱεροῖσι μεθ' εἵμασι, ὄφρ' ἐπιόντος
Κηλήσῃ μήνιμα, σεβαστῆς ἔμμορε τιμῆς,
Προσπτύξας ἱκέτην πάσης νικήτορα γαίης·
Ὅς μιν ὑπερμενέεσσιν ὑποκλινθεὶς γονάτεσσιν
Ἄσμενος ἀμφαγάπαζε, καὶ ὡς Θεὸν ἄζετο σεμνῶς.
Ὅς ῥά ποτ', ἐννυχίου κατ' ἐτήτυμον ὄψιν ὀνείρου,
Τοίαις ἀμπεχόναις εἰλυμένος ὦρσε μάχεσθαι,
Καὶ πολέμου τέλος ἐσθλὸν ὑπέσχετο. τῶν ὅγε λαμπρὴν
Μνῆστιν ἔχων τάδ' ἔρεξε, καὶ εἰς κλυτὸν ἄστυ βεβηκώς,
Μυρί' ἐελδομένοις θυμηρέμενα φαῖνεν Ἑβραίοις·
Ὧν πάρα μαντοσύνης Δανιηλίδος ἔμμαθεν ὀμφήν.

SED patri longe melior ſuccedit Iaddus.
Jaddus Alexandro, Perſas cùm fregerat armis,
Veſtibus indutus ſacris occurrit, ut iram
Mulceret regis, miroſque acquirit honores.
Nam cui totius victoria contigit orbis,
Huic genua incurvat nulli incurvata, ſenemque
Ultro, ceu numen veneratur ab æthere lapſum.
Scilicet hic olim miri ſub imagine ſomni,
Obtulerat tali ſe habitu, contendere Perſis
Inſtigans, decoret quod mox victoria, bello.
Horum tunc meminit, ſacramque invectus in urbem
Plurima rex Macedûm cupidis bona præſtat Hebræis:
Qui DANIELIS ei jam implenda oracula pandunt.

APPENDIX.

# APPENDIX.

## L. B.

CUM Henricum Stephanum *, univerſæ literaturæ Græcæ ſui ſeculi facilè principem nuncupaverit Duportus; et unicum inter cæteros omnes, qui *fortè* Serrano, in ſuo genere Metaphraſeos, comparandus eſſet: in Lectoris mei benevoli gratiam, præter id quod primò deſtinaveram, Appendicem ex nonnullis Stephanianis, atque paucis aliis ſacræ poëſeos Græcæ ſpeciminibus, Pſalmis Serranianis annectere me juvat.

* Henricus Stephanus, Pariſius, Roberti filius, et in juvandâ re liter*ariâ* æmulus, Pſalmos quoſdam Anacreontico et Sapphico metro ex officinâ ſua 1568, et fortè ante hoc tempus etiam, formâ minutiſſimâ publicavit. Securitatis causâ Genevam ſe contulit, tandemque obiit *Lugduni*, M.D.XCVIII, anno ætatis LXX.

Genus Heroicum, ut Pſalmus xviii. pag. 20.

ΤΗ`Ν τριπέθηλον ὁρᾷς καὶ τὴν πολυδεύκτον ἐκείνην,
Κείνην τὴν γλυκερὴν καὶ τὴν πολυτερπέα ΔΕ´ΛΤΟΝ,
Ἔνθεος ἣν ἐχάραξε Θεοπνεύστων χερὸς ἀνδρῶν·
Ἣ μεγάλοιο ΘΕΟΥ͂ κραδίην οἰκτίρμονα φαίνει
Πᾶσιν ἀλιτροῖσιν, κοινῇ δέ τε πᾶσιν ἀμόχθη,
Ὅσσους ἠελίοιο καταυγάζουσιν ὀπωπαί.
Ἣ μούνη στήθεσσι φερέσβιον ἦδος ὀπάζει,
Καὶ τὴν οὔλυμπόν δε καὶ εἰς ἄϊδαο φέρουσαν
Δείκνυσιν, ὄφρα Θεοῦ κατενάντιον ἄμμε καθίζῃ.
Νήπιος ὃς Δέλτου ταύτης ἄπο θυμὸν ἐρύξας,
Μαστεύει θνητῆς σοφίης ἀλιτήμονα θεσμόν.
Νήπιος ὃς φέγγους στυγνὴν προβέβουλεν ὀμίχλην,
Ἢ φάος ἱμερόεν μέσσῃ ἐνὶ δίζηται ὄρφνῃ.
Εἰ γὰρ καὶ πάσης σοφίης ἐπὶ μέτρον ἵκοιτο,
Γράμμασι δ' ὅσσα Θεὸς μυστήρια τοῖσδε διδάσκει,
Τῶνδ' ἀμύητος ἔοι, σκοτίην πέρι δειλὸς ἀλᾶται,
Νηπιάας ὀχέων, κενεοῖς δὲ σύνεσιν ὀνείροις.
Ὃς δὲ βίβλου λογίων ταύτης δεδαημένος ἐστὶν,
Εὗρε φάος γλυκερὸν, γλυκερῇ συνοπηδὸν ὁμαρτοῦν
Ἐλπίδι, εὐφροσύνην μόνη ἣ πραπίδεσσιν ἀέξει,
Εὐφροσύνην πάσης ἀμιγῆ μελεδῶνος ἀνιγρῆς·

Exhortatio ad Lectorem librorum Novi Teſtamenti; et Deſcriptio illius verè Summi Boni, quod Chriſtus ſe naſcentem, morientem, et reſurgentem, nobis attuliſſe, illis a ſe obſignatis Fœderis novi tabulis, teſtatum reliquit. Ab Henrico Stephano penè adhuc puero ſcripta.

DESIDERATISSIMUM vides atque exoptatiſſimum illum,
Illum ſuavem, et valde delectantem Librum,
Quem divinus exaravit numine-adflatorum cœtus hominum:
Qui ſummi Dei pectus miſericors in-lucem-edit
Omnibus peccatoribus; communiter etiam omnibus patefactus-eſt,
Quoſcunque Solis illuſtrat conſpectus.
Qui ſolus pectoribus *noſtris* ſalutiferam voluptatem præbet,
Et *viam* cœlum-versùs, et ad Infernum ducentem
Pandit, ut in conſpectum Dei nos collocet.
Stultus, qui a libro hoc animo *ejus* alienato,
Adfectat mortalis ſapientiæ profanum inſtitutum.
Stultus, qui luci triſtem prætulit caliginem,
Aut lumen amabile mediis quærit tenebris.
Enimverò ſi *ad* univerſæ ſapientiæ ſummam pervenerit,
Literis, quæcunque tandem *eſſent* myſteria, *quæ* Deus hiſce doceat,
*Si* horum expers foret, in tenebris miſer oberrat,
Puerilia conſectatus, inaniaque verſatur inter ſomnia.
Qui autem *ex* libri hujus eloquiis inſtitutus eſt,
Reperit lumen dulce, dulcem comitis-inſtar ſecutum
Spem, hilaritatem quæ ſola præcordiis adauget;
Hilaritatem ab omni puram curâ gravi:

Καὶ μένος ἀμφιχυθεῖσα πόσον στήθεσιν ἐγείρει,
Ὥστε τιν' οὐ ΦΑ'ΛΑΡΙΣ καὶ οὐ ΒΟΥ'ΣΙΡΙΣ ὁμοκλῶν,
Οὐ βρόχοι, οὐ κλοιοὶ, οὔ τε ξίφη, οὐ πυρὸς ὁρμὴ,
Οὐκ ἕτεραι κρυερῶν βασάνων ἐθρόησαν ἀνάγκαι.
Δὴ γὰρ ὀϊζυρὸν βίοτον βίου οἶδεν ἀμείβων
Ὀλβίου, ἀϊδίου, ἀγαθῶν πλέου αἰὲν ἐόντων·
Ὅντε μόρος Χριστοῦ, Χριστοῦ σωσίμβροτον αἷμα
Δωρεῖται, βροτέῃσι καθάρσιον ἀμπλακίῃσι.
Χριστοῦ, ὃς ἡμερίοις ὀλεσιμβρότου ἅμματα ῥήξων
Δαίμονος, ἦλθ' ἐπὶ γῆν, καὶ σκῆνος γῆς ἔπι εἶται,
Ἀμπλακίης ἔξω, τ' ἄλλ' εἴκελον ἡμετέροισι,
Σύνθρονον ἐκπρολιπὼν ἕδος ᾧ πατρὶ ὑψιμέδοντι.
Ληϊστῆρσι δ' ὁμοῦ σταυρὸν ποτὶ γῦα πέπαρται,
Ὡς καὶ ἀναίτιος ὢν ἀλιτήμονος ἀνδρομένοιο
(Πατρὸς ἑοῦ βουλῇσι) κακὴν ἀποτίνοι ἀμοιβήν.
Ἀλλὰ θανὼν ἀνόρουσεν ὑπὲκ τύμβοιο τριταῖος·
Γῆν τε λιπὼν μετέπειτα φέρων ἔτι σάρκινον ὄγκον,
Οὐρανὸν εἰσανέβη, ὀλοὸν δεσμοῖσι πεδήσας
Δαίμονα, τοῖς ἡμᾶς δολερῶς μέλλεσκε πεδῆσαι·
Σὺν κείνῳ δορίληπτον ἄγων πολὺν ἄλλον ὅμιλον,
Τὸν ἈΙ'ΔΗΝ, ΘΑ'ΝΑΤΟ'Ν τε, καὶ ἈΜΠΛΑΚΙ'ΗΝ ἀλεγεινὴν,
Τόν τε ΝΟ'ΜΟΝ τελέταισιν ἀγαλλόμενον πολυμόρφοις.
Κεῖθι δὲ δεξιτερῆφιν ἑοῦ παρὰ Πατρὶ κάθηται·
Πᾶσι δ' ἐπωνυμίην ἐπαληθεύουσι ἀπ' αὐτοῦ,

Θυμὸν

Et fortitudinem circumfundens tantam pectoribus excitat,
Ut quenquam non PHALARIS, neque BUSIRIS interminando,
Non laquei, non numellæ, neque gladii, non ignis ardor,
Non cæteræ dirorum tormentorum percelluêre quæſtiones.
Quippe enim conſcius *eſt*, mutaturum *ſe* miſeram vitam pro vitâ
Beatâ, æternâ, Bonorum plenâ ſemper perdurantium:
Quam utique mors CHRISTI, CHRISTI ſalutaris ſanguis,
*Pro* humanis expiatio peccatis, largitur:
CHRISTI, qui *pro* mortalibus infeſti vincla rupturus
Dæmonis, venit in terras, et tabernaculum [corpus] in terris aſſumpſit,
Peccato excepto, cætera ſimile noſtris;
Relicto ſolio communi cum ſuo patre in-alto-regnante.
Atque unà-cum prædonibus cruci membra ejus affixa-ſunt,
Ut, quamvis innocuus eſſet, *tamen* pro peccato humano
(Patris ſui conſiliis) graves lueret pœnas.
Attamen mortuus reſurrexit e ſepulchro perendinus:
Terramque deinde relicturus geſtans adhuc corpoream molem,
In cœlum aſcendit, exitioſo vinclis aſtricto
Dæmone, quibus nos aſtutè aſtricturus erat:
Cum Illo captivam agens multam aliam catervam,
ORCUM, MORTEMQUE, et PECCATUM ærumnoſum,
LEGEMQUE ceremoniis gaudentem multiformibus.
Illic autem ad-dextram ſuum juxta Patrem ſedet:
Omnibuſque nomen verè comprobantibus ex Illo,

Θυμὸν ἐπιπνείει κρατερόφρονα, καὶ μένος ἀδρὸν,
Οὐράνοθεν πρὸς ἀγῶνας ἐφοπλίζων πολυμόχθους.
Ἔστε δικασσόμενος καταβῇ πάλιν, ὢν ἀδόκητος,
Τοῖς τ' ἤδη δόλιχον βιότου διὰ πάντα δραμοῦσι,
Τοῖς τ' οὔπω βιότου τολυπεύσασιν ἐν χθονὶ τέρμα·
Καὶ ἐσθλοῖς μὲν ἑῆς μεταδῷ βασιληΐου ἀρχῆς,
Ἄσπετον εἰς αἰῶνα τιθεὶς ναετῆρας Ὀλύμπου,
Τοὺς δὲ κακῶν ῥεκτῆρας ἐλᾷ ἐς Ταρτάρου ὄρφνην.
    Ταῦτα τὰ καλὰ πέλει παιδεύματα καὶ βιόδωρα,
Ὧν οὐδ' ἔστιν ὄναρ σοφίη γε διδάσκαλος ἡμὴ,
Ἀλλ' ἡ Χριστιανῷ δέλτος πολυήρατος ἥδε,
ΣΕΙΡΗ΄ΝΩΝ πολλῷ λιγυρωτέρη οὖσα δέλτος,
Χρυσοτέρη χρυσοῖο παρ' ὄμμασι Χριστιανοῖσι.
Τιμῆς τιμήεσσα πολὺ πλέον οὖσα προπάσης·
Εἴθεος ἣν ἐχάραξε θεοπνεύστων χορὸς ἀνδρῶν.

ΨΑΛΜΟ`Σ γ΄. Ὑφ' Ἐῤῥίκου τοῦ Στεφάνου ἑρμηνευθείς.

Genus Anacreonticum, ut Pſalmus XIII. pag. 12.

ΠΟ΄ΣΟΙ, πόσοι με, Ὦναξ,
Πέριξ κυκλοῦσιν ἐχθροί!
Πόσας ἐμοὶ ἀκωκὰς
Ἀντῆραν αἱ φάλαγγες!
Λέγουσι ταῦθ' ὁρῶντες,
Οὐδὲν Θεῷ μέλει σοῦ·
Ἐκεῖνος οὐκ ἀρήξει.

Ἀλλ'

Mentem inſpirat magnanimam, et fortitudinem ingentem,
De-cœlo *eos* ad certamina inſtruens admodùm-laborioſa.
Donec judicaturus deſcenderit rurſum inopinatus,
Tam eis, qui jam curriculum vitæ ad-finem decucurrerunt,
Quàm aliis, qui nondum vitæ in terris abſolverunt terminum.
Atque adeò cum Bonis ſuum communicabit regium imperium,
In infinita ſecula conſtituens eos incolas cœlorum;
Facinorum autem patratores abiget ad Tartari tenebras.
Hæ ſunt egregiæ illæ diſciplinæ, et vitales,
Quarum neque ſomnium, neque ſapientia noſtra magiſtra eſt;
Sed iſte liber, Chriſtiano *cuique* exoptatiſſimus;
Liber SIRENIBUS multò magis ſuavis auribus *noſtris*,
Magis aureus auro *ipſo* in oculis Chriſtianis,
Pretio multò pretioſior omni:
Quem divinus exaravit numine-adflatorum cœtus hominum.

PSALMUS III. Ab Henrico Stephano interpretatus.

QUOT, quot me, Domine,
Undique circumcingunt inimici!
Quot mihi cuſpides
Intentârunt phalanges!
Dicunt hæc videntes,
Nihil DEO Tui curæ-eſt,
Ille *Tibi* non opitulabitur.

Attamen

Ἀλλ' οἶδα, ὦ Θεός, μκ
Ἀρωγὸν ὄντα σ' αἰεί.
Τοῖς δηΐοισι σαυτὸν
Ἀντ' ἀσπίδος προβάλλῃ.
Κῦδος δὲ μοὶ ὀπάσσεις,
Ἐόντι νῦν ἀτίμῳ·
Ἄχκς νέφος τε συγνὸν
Σκεδῶν ἀπ' ὀμμάτων μου,
Φαιδρωπὸν ἐκ καληφῆς
Θήσεις ἐμὸν πρόσωπον.
Εὖτ' ἂν σ' ἐγὼ βοήσω,
Πρόθυμος ἐκ ΣΙΩ͂ΝΟΣ
Ἐμὴν ἔσῃ πρὸς εὐχήν.
Σοὶ ἓν μόνῳ πεποιθὼς,
Τραπήσομαι πρὸς ὕπνον,
Καὶ ἀτρεμῶν ὑπνώσω·
Σακεσφόρος γὰρ εἷς μοι.
Οὐδ' ἂν πέριξ ὁρῶμαι
Δισμυρίκς ὁπλίτας,
Κατὰ φρένα τρομήσω.
Ἄγρει Θεὸς, προσέρχε,
Ὅς πρὶν χερὶ κραταιῇ
Γνάθκς μέγα πνεῦσας
Ἐχθρῶν ἐμῶν παλάσσων,
Ὀδόντας ἐξέθραυσας.
Σώζειν δύνῃ σὺ μῦνος,
Ὄλβον δύνῃ σὺ μῦνος
Τῷ σῷ λεῷ παρέξαι.

Attamen novi, O Deus, mei
Auxiliatorem Te eſſe ſemper.
Hoſtibus *meis* Te-ipſum
Clypei vice objicies.
Honorem etiam mihi præſtabis,
Qui nunc ſim inhonoratus.
Doloriſque nubeculam triſtem
Diſſipando ab oculis meis,
Hilarem ex mœſto
Reddes meum vultum.
Quandocunque te ego inclamavero,
Promptus a Sione
Meis aderis precibus.
Tibi igitur confiſus,
Convertam *me* dormitum,
Atque intrepidus dormiam:
*Quaſi* enim ſcuto-protector es mihi.
Neque ſi circumquaque videam
Viginti-mille armatos,
Mente expaveſcam.
Age, Deus, accedas,
Qui olim manu validâ
Maxillas atrociter ſpirantes
Inimicorum meorum feriendo,
Dentes confregiſti.
Salutem-dare potes ſolus,
Felicitatem potes Tu ſolus
Populo tuo largiri.

PSALMUS

## ΨΑΛΜΟ`Σ ιέ. ὑπὸ τῦ αὐτῦ.

Genus Sapphico-Adonicum, ut Pſal. LXXXV. p. 80.

ΤΙ'Σ ποτ' ἐκ πάντων μερόπων, τίς, ὦ 'ναξ,
'Αντύγων ἔςαι ναέτης 'Ολύμπυ;
Τίς ποτ' εἰν ὄρει πεφιλημένῳ σοι
Οἰκία ἕξει;
Κεῖνος, ὃς μισεῖ σκολιὰς ἀταρπὺς·
Κεῖνος, ὃς μισεῖ δολερὸν νόημα,
Κ' ὐκ ἐπὶ γλώσσης τὸ καλὸν προφαίνει,
Ἄλλο ᾗ κεύθει.
Ὧι κακηγόρον ςόμα ὐκ ἔνεςι,
Κ' ὐ συναινέει ἀκονῶντι γλῶσσαν
Εἰς βλασφημίην, φιλέοντι τ' αἰεὶ
Κέρτομα βάζειν.
Κεῖνος, ὃς κακὺς ἀθερίζει ἄνδρας·
Κεῖνος, ὃς χρηςὺς ἀγαπῶν γεραίρει·
'Εμπεδορκεῖ τε πρὸς ἅπαντας, εἰ καὶ
Πήματ' ὀπηδεῖ·
Οὐ δανείζει τε, προδίδωσί τ' αἰσχρῶν
Κερδέων ἥττων τὸν ἀθῷον ὄντα.
Ὧι βίος τοῖος, μενέει ἐς αἰεὶ
'Αςυφέλικτος.

ΨΑΛΜΟ`Σ

## PSALMUS xv. ab eodem.

ECQUIS ex omnibus hominibus, quis, O Rex,
Orbium Olympi erit incola?
Ecquis in monte dilecto tibi
Sedes habebit?
Ille, qui odit flexuoſas vias:
Ille, qui odit doloſum animi-conceptum;
Nec in linguâ, quod rectum eſt oſtendit,
Aliud autem tegit.
Cui maledicum os non ineſt,
Nec adſentitur acuenti linguam
Ad maledicentiam, gaudentique ſemper
Mordacia loqui.
Ille, qui malos flocci-facit homines:
Ille, qui probos amans honorat:
Firmusque-eſt-in-jure-jurando erga omnes, etiamſi
Damna ſequantur.
Nec fœnerat, proditve turpibus
Lucris ſuccumbens eum, qui eſt innocens.
Cui vita talis, manebit in perpetuum
Inconcuſſus.

PSALMUS

## ΨΑΛΜΟ'Σ μζ'. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ.

Genus Trochaicum dimetrum, ſeu quaternari-

| 1 | 2 | 3 | 4 |
|---|---|---|---|
| – ⏑ | – ⏑<br>– | – ⏑ | – ⏑<br>– |
| – ⏑ | – ⏑<br>– | – ⏑ | –<br>⏑ |
| Metrum 1. | | Metrum 2. | |

ἈΛΑΛΑ'ΖΕΤΕ, κροτεῖτε,
Πολυγηθέα θροεῖτε,
Χθονὸς ἔντροφοι προπάσης.
Θεὸν εὐθρόοισιν ᾠδαῖς,
Θεὸν εὐφραδέεσιν ὕμνοις,
Θεὸν εὐκτύποισι χορδαῖς
Κελαδεῖτε, θνητὰ φῦλα.
Πολύυμνος αἰὲν εἴη,
Πολύτιμος αἰὲν εἴη,
Πολύδοξος αἰὲν εἴη.
  Ἀγάσασθε καὶ τρομεῖτε
Θεὸν, Ἰσραῆλος οὖρον,
Ἀγέρωχον ὅστις ἰσχὺν
Ὑπερηφάνων τυράννων
Χερὶ παγκρατεῖ χαλέπτει.
  Ὃς ἀναρσίους φάλαγγας,
Ἄμετρον βίην πνεύσας,
Ὑποχειρίους τίθησι,
Πατέειν δίδωσί θ' ἡμῖν.
  Πάλον ἠθέλησεν ἡμᾶς
Λαχέειν πάλων ἄριστον,
Μετόχους ὅσης γε τιμῆς

Ἰακὼβ

## PSALMUS XLVII, ab eodem.

JUBILATE, plaudite,
Ovante-voce *Deo* acclamate,
Terræ alumni univerſæ.
Deum ſonoris canticis,
Deum elegantibus hymnis,
Deum pulchrè-ſonantibus fidibus
Celebrate, mortales gentes!
Abundans-encomiis ſemper ſit,
Abundans-honore ſemper ſit,
Abundans-gloriâ ſemper ſit.
  Admiramini et formidate
Deum, Iſraelis cuſtodem,
Arrogantem qui potentiam
Superborum tyrannorum
Manu omnipotenti premit.
  Qui hoſtiles phalanges,
Immenſam violentiam ſpirantes,
Subjectas efficit,
Calcandaſque dat nobis.
  Sortem voluit nos
Sortiri ſortium optimam,
Participes quanti honoris

Jacob

Ἰακὼβ τὸ πρὶν λελόγχει,
Θεράπων γλύκιστος αὐτῷ.
Ἰδὲ, νηὸν οὗτος ἤδη
Πεφιλημένον προσέρπει.
Τί δὲ μέλλομεν; τί δ' οὐχὶ
Κιθάρα προσαρμόσαντες
Λιγυρώτατας ἀοιδὰς,
Ἀναβαλλόμεσθα καλοὺς
Μετὰ σαλπίγγων, μετ' αὐλῶν,
Ἰδέ οἱ πρέποντας ὕμνους;
Τί δὲ οὐχ ὑπαντιάζειν
Μετὰ σαλπίγγων, μετ' αὐλῶν,
Ἀλαλαγμάτων τε πολλῶν,
Ἅμα πάντες ἐγκινοῦμεν;
Μόνος οὗτος εὐρυχώρου
Χθονὸς οὐρανοῦ τ' ἀνάσσει·
Μόνος οὗτος αὐτοκρείων,
Μόνος ἐστὶ παντοκρείων.
Ὃς ἀφ' ἑδράνων σεβαστῶν
Πολυδαιδάλου Ὀλύμπου
Μερόπων ἕκαστον ἔθνος
Παλάμῃ ἑῇ κυβερνᾷ.
Κρατερόφρονες δυνάσται
Πολίων ἔχοντες ἀρχὴν
Κακοδαίμονας σεβουσῶν,
Ἱκέται Θεῷ προσῆλθον,
Θεράπευε τὸν πρὶν Ἄβραμ,
Ζυγῷ αὐχένα πρόθυμοι
Ἐνέμεν, πρὸ τοῦ γ' ἄτεγκτον.
Τὸ δὲ θαῦμά ἐστιν οὐδέν.
Πόθεν ἄλλοθεν γάρ ἐστιν

Ὅπλα

Jacob quondam compos fuerat,
Famulus cariſſimus ei.
    Ecce ad templum HIC jam
Dilectum accedit.
Quid autem cunctamur? Quid autem non
Citharæ aptantes
Suaviſſima carmina,
Canere incipimus pulchros
Cum tubis, cum tibiis,
Atque decentes *eum* hymnos?
    Quid autem non obviam-procedere
Cum tubis, cum tibiis,
Jubilationibuſque multis,
Simul omnes feſtinamus?
    Solus HIC ſpatioſæ
Terræ cœlique regnator eſt:
Solus HIC ex-ſe-imperium-obtinet,
Solus omne-imperium obtinet.
    Qui e ſedibus auguſtis
Vario-artificio-elaborati cœli
Hominum unamquamque gentem
Manu ſuâ gubernat.
    Obfirmato-animo proceres
Urbium habentes imperium
Cacodæmonas adorantium,
Supplices DEO venerunt,
Colebat quem olim Abram,
Jugo cervicem parati
Inferere, antea rigidam.
Hoc autem miraculum eſt nullum.
Unde aliunde enim ſunt

Ὅπλα, κάρτος, ἠδὲ ῥώμη;
Πόθεν ἄλλοθεν γάρ ἐστιν
Σάκος, ἠδὲ παντὸς ἄλκαρ
Σθεναρὸν κακοῦ πορίζειν;

## ΨΑΛΜΟ'Σ ρά. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ.

Genus Sapphico-Adonicum, ut Pſal. LXXXV. p. 80.

ΕΙ'ΚΟ'ΝΑ ψυχῆς ἀγαθῶν ἐρώσης,
Εἰκόνα ψυχῆς κακὰ μισεούσης,
Βούλομαι ᾄδειν· μέλεσί τε σ' ὦ ἄναξ
Τοῖσδε προσειπεῖν.
Ὅσσ' ἂν ἐμπνεύσῃς κραδίηφι, πρόφρων
Ἕξομαι τούτων πυκινῶς ἀπάντων,
Καὶ τὸν οἶκόν μου σκολιὰν ἐς οἶμον
Οὐδὲν ἀπάξει.
Καὶ βίον δ' οὕτω καθαρὸν διάξω,
Ἔργα μισέων κακὰ κἀθέμιστα,
Ὡς ἐμῷ θυμῷ τάδε μὴ φρονῆσαι,
Μηδ' ἐν ὀνείροις.
Τοὺς ἀποστάντας θεϊκῶν νομαίων
Δυσσεβεῖς ἐγὼν ἀπ' ἐμοῦ ἀπείρξω,
Οἵ τ' ἐνὶ ψυχῇ ὑγιές ποτ' οὐδὲν
Ἐμμελετῶσιν.
Οὐδ' ὁμόσκηνον ποτὲ κεῖνον ἕξω,
Ὅς κακηγόρῳ βλαβερᾷ τε γλώσσῃ
Λυγρὰ λαθραίως κατὰ τῶν ἀμέμπτων
Μηχανάαται.
Ὠφρυωμένος μέγας ὄγκος ἀνδρὸς
Τοῖς ἐμοῖς ἔσαι στυγερὸν θέαμα

Ὄμμασ'·

Arma, robur, et vires?
Unde aliunde enim eſt
Scutum, et omnis remedium
Validum mali comparare?

## PSALMUS CI. ab eodem.

EXEMPLAR animi recta amantis,
Exemplar animi mala odio-habentis,
Volo canere: carminibuſque te, O Rex,
Hiſce ſalutare.
Quæcunque inſpiraveris cordi, alacer
Adhærebo his prudenter omnibus,
Et domum meam flexuoſam in viam
Nihil abducet.
Ac vitam ita puram degam,
Facta odio-proſequens perverſa et nefaria,
Ut in animo meo ea non cogitem,
Ne in ſomniis quidem.
Eos, qui deſciverint a divinis legibus,
Impios ego a me arcebo,
Et qui in animo ſani unquam nihil
Verſant.
Neque contubernalem unquam illum habebo,
Qui maledicâ noxiâque linguâ
Exitialia clanculum adverſus inculpatos
Machinatur.
Ejus hominis, cui ſuperciliis eſt elatis magnus faſtus,
Meis erit odioſum ſpectaculum

Ὄμμασ᾽ ἐδ᾽ ἄνδρα γνάθων ὅς τε φυσᾷ,
Μήποτε τλαίην.
Οἷς ἁπλᾶ δ᾽ ἤθη, ἄδολον τε ςῆθος,
Οἷς βάθος φρενῶν κακὸν ἔτι κεύθει,
Ἦ ῥα τιμήσω, ἐπαρῶ, φιλήσω
Τέςδε τοσαῦτα,
Ὅσσ᾽ ἀτιμώσω, καθελῶ, συῤῥήσω,
Τὲς δολοπλόκες, κρυφίαισιν αἰεὶ
Ψευδέων τέχναις, ςόμαθ᾽ οἷς κέκαςαι
Βυσσοδομεῦσι.
Καὶ πόλιν δ᾽ ἐμὴν ἀμίαντον ὄφρα
Εἰςαεὶ σώζω, κακὲ ἀνδρὸς ἔτις
Ἔσσεται φειδώ· ὀλοὲς δὲ πάντας
Ἐξαπολέσσω.

# ΨΑΛΜΟ`Σ β΄. ὑπὸ Φλωρεντίε Χριςιανε μεθερμηνευθείς.

Genus idem ac in ſuperiore.

ΤΙΠΤ᾽ ἀολλίσθη πόσος ὄχλος ἀνδρῶν,
Ἀθρόως καὶ πασσυδίη ἀγερθείς;
Τίπτε συμφράζονται ἀνήνυθ᾽ αὔτως
Μήδεα λαοί;
Ἄμμιγ᾽ οἱ γαίας βασιλῆες ἦλθον,
Καὶ ὅσοι ἀνδρῶν κρατερῶν ἄνακτες,
Κατθεῶ βελὰς καὶ ἑοῖο ΧΡΙΣΤΩ͂
Μητιόωντες.
Εἰδ᾽ ἄγε, ζεύγλαν κρατερῶν λεπάδνων,

Φαντὶ,

Oculis: nec virum, qui etiam buccas inflat,
Unquam ferrem.
Sed quibus ſimplices mores, et fraudis-expers pectus,
Quibus fundus præcordiorum nullum malum occulit,
Certè honorabo, eveham, amabo
Hos tantùm,
Quantùm dedecorabo, deprimam, odio-proſequar
Nectentes-dolos, occultis ſemper
Mendaciorum artibus, ora quibus inſtructa-ſunt
Profundè-cogitantibus.
Et urbem etiam meam impollutam ut
Semper ſervem, improbo viro nulla
Erit indulgentia [non parcetur], ſed perniciosos omnes
Funditus-perdam.

******************************

## PSALMUS II. A FLORENTE CHRISTIANO * interpretatus.

QUARE congregata-eſt tanta turba hominum,
Confertim et certatim concitata?
Quare temerè meditantur, quæ-fieri-nequeunt,
Conſilia populi?
Simul orbis reges venerunt,
Et quotquot virorum fortium præſides *fuêre*,
Contra-Deum conſilia, ac ſuum Chriſtum,
Agitatum.
[Agedum, jugum firmorum retinaculorum

* Q. SEPTIMIUS FLORENS CHRISTIANUS, Aurelianenſis Gallus, nobili genere natus, poeta græcè et latinè doctiſſimus, HENRICI IV. Galliarum regis præceptor. Obiit MDXCVI, ætatis LVI.

Φαντὶ, ῥήξαντές γ᾽ ἀποθῶμες αὐτῶν,
Καὶ λίαν δεσμὲς βαρυνεῦντας ἐξώ-
θωμες ἀφ᾽ ἁμέων.
Αὐτὰρ ὁ ναίων βασιλεὺς ὄλυμπον
Τοῖσδ᾽ ἔπι πρῶτον Θεὸς ἐγγελάσει,
Μειδιάων ἀθανάτῳ προσώπῳ·
Ἐς ϗ τελευτὰν
Χώσεται, φρικτῷ, κρατερῷ τε μύθῳ
Σφᾶς ἐλέγχων. σιὼ τρόμος αἰνὸς αὐτὲς
Γῦς αἱρήσει, ὁπόταν βαρεῖαν
Μῆνιν ἐφήσει
Ὡδέ πως· τῷ ᾽μῷ βασιλῆϊ δῶκα
Κῦδος ἀῤῥήκτω βασιλήιον ἀρχᾶς.
Καὶ τόδ᾽ ἐξαύδασεν ἄναξ ἔπος μοι,
Ἐσσί μοι ὑὸς,
Σοί τ᾽ ἐγὼ πατὴρ· σὲ μὲν εἶδεν ἀὼς
Ἅδε γεναθέντα. τὺ δ᾽ ὦ με τέκνον
Πάντα αἴτει ὅσσ᾽ ἐθέλεις, ϗ ὧν σε
Ἵμερος αἱρεῖ.
Τοὶ γὰρ ἀνδρῶν ἄκριτα φῦλα δώσω,
Ἀντὶ ϗ κλήρω δύο πείρατ᾽ ΑΙ´ΑΣ,
Ὄφρα κοιρανήϊον ἔχων γε κάρτος
Ἁγεμονεύῃς.
Ἢν ϗ τεῦ ἀρχᾷ τινὲς ὦσ᾽ ἀπειθεῖς,
Τὲσδ᾽ ἀπὸ ῥάβδῳ ῥέα κεν σιδηρᾷ
Ηὔτε θραύσειας κεραμήιον ἄγγος,
Τέκτονος ἔργον.
Νῦν γε σκαπτῦχοι βασιλῆες, ἠδὲ
Ἀρχοὶ ἀνθρώπων, ϗ ὅσοι δικασαὶ,
Ταῦτ᾽ ἐνὶ σέρνοις σφετέροισι πάντες
Ἐσκαταθέσθε.

Aiunt, diſruptum deponamus eorum,
Et valde vincula gravantia excu-
tiamus nobis.
Verùm, qui incolit Dominus cœlum,
Iſtos imprimis Deus ludificabitur,
Subridens immortali vultu:
Tandem verò
Iraſcetur, horrorem-incutienti duroque ſermone
Illos redarguens. Simul tremor dirus eorum
Membra occupabit, quum vehementem
Iracundiam immiſerit
Sic quodammodo: Meo regi dedi
Gloriam regiam ſtabilis imperii.
Atque hocce elocutus-eſt Dominus verbum mihi,
Eris mihi filius,
Tibique ego Pater: Te ſcilicet vidit aurora
Hæc genitum. Tu quoque *a* me, mi fili,
Omnia poſtulato quæcunque vis, et quorum te
Deſiderium capit.
Tibi enim virorum innumeras gentes,
Atque pro hæreditate *tuâ* duos fines dabo orbis,
Ut ſummâ præditus potentiâ
Regas *eos*.
Sin autem tuum imperium quidam detrectaverint,
Iſtos utique virgâ ferreâ facillimè
Collides, tanquam fictile vas,
Fabri opus.
Nunc igitur *Vos* ſceptrigeri reges, atque
Principes hominum, et quotquot arbitri *ſitis*,
Hæc in pectora veſtra cuncti
Reponite.

Δέχθε παιδείαν πινυτὰν, Θεὸν δὲ
Ἔξοχ' αἰδεῖσθε· κραδίῃ δ' ἐπ' αὐτῷ
Τέρπετε φρίσσοντες, ὁμοῦ τρομεῖτε
Καγχαλόωντες.
Παῖδα δὲ προσπτύξατε φιλέοντες,
Μή γ' ἀποστάντας ὁσίω κελεύθω
Τὰς φρένας κείνω βαρύμηνις ἐκπο-
τ' ὕμμε ταράσσῃ·
Καδδὲ τεθνᾶναι ὀλίγον δέοντες,
Ἄπνοοι πέλοιτε. σαφῶς δὲ τῆμος
Γνώσεθ' ὡς μάκαρ τελέθει πεποιθὼς
Αἰὲν ἐκείνῳ.

ΨΑΛΜΟ`Σ ή. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ.

Genus Archilochio-Iambicum.
Archiloch. et Iambic. Catalect. vid. Pſal. XLIII. p. 58.
Iambic. Acatalect. vid. Pſal. XVI. p. 16.

ἌΦΘΙΤ' ἄναξ καὶ ἀγητὲ, σεῦ οὔνομα ὡς πέλει μέγιστον
Θαῦμα βροτοῖσιν, οὗ τὸ μυρίον κλέος
Διῆκε κἀπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ.
Σὸν δὲ μετάρσιον εὖχος ἀθέσφατον ἵκετ' οὐρανόνδε,
Αἴγλην ἐρήμας αἰθέρος διῆκον.
Τὸ σὸν δὲ κάρτος καὶ τεὴν σοφίην
Παππάζουσι βρέφη νεοθηλέα, νήπια φρονέοντα,
Τιμωρὸς ὡς κεν καὶ τεῶν ἀμύντωρ
Δίκας παρ' ἐχθρῶν ποινίμους ἀροίης.
Ἀλλὰ θεοδμήτοιο σελασφόρον ἄντυγ' οὐρανοῖο,

Ἱρᾶς

Suſcipite doctrinam ſapientem, Deumque
Potiſſimùm reveremini: cor verò *veſtrum* in illo
Oblectate ſtupentes, ſimul contremiſcite
Gaudio-exultantes.
Filium autem blandè-compellite oſculantes;
Ne vos deficientes-mente *a* ſacro tramite
Illo, iracundus *admodum* aliquando pertur-
baverit:
Et *cùm* parum abfueritis *quin* moriamini,
Exanimati-prorſus ſitis. Planè autem tunc *vobis*
Compertum-erit, quàm felix *ille* eſt, qui confiderit
Illi ſemper.

## PSALMUS VIII. ab eodem.

IMMORTALIS Domine et admirabilis, tuum no-
men quàm magnificum eſt
Miraculum hominibus, cujus infinita majeſtas
Permanavit et ad Occidentem et ad Orientem.
Tua verò excelſa gloria immenſum pertigit ad cœlum
uſque,
Splendorem vacui ætheris pertranſiens.
Tuam etiam potentiam, ac tuam ſapientiam
Balbutiunt infantes recens-geniti, parvuli intelli-
gentes;
Ita ut vindex et tuorum auxiliator
Pœnas de inimicis condignas ſumas.
Verùm a-Deo-extructi luciferum orbem cœli,

Auguſ-

Ἱρᾶς τε μήνης ποικίλον μέτωπον,
Καὶ τέκνα νυκτὸς ἄστρα νυχιλαμπῆ
Ὁππότ' ἠυγασάμην, σφετέρων, πάτερ, ἔργα πάντα χειρῶν,
Ὁπποῖός ἐστι, θαμβέων ἔειπα,
Ἄνθρωπος, ὅς δή σοι μέμηλε τόσσον;
Ἦ ῥά γε τηλίκοι εἰσὶν ἐφάμεροι, ὓς ἶσον σὺ τίεις
Σχεδὸν τεοῖσιν ἀγγέλοις πτερωτοῖς;
Οὓς καὶ γεραίρεις κύδεϊ πυκάζων;
Σῶν γάρ οἱ ἔργα χερῶν ὑποχείρια ἀμφέπειν ἔδωκας,
Ὑπαὶ πόδεσσιν δῦλα πάντα παραθεὶς
Ἐπὶ μελαίνας ὅσσα βόσκετ' αἴας
Κνώδαλα, θηρία πάντα, καὶ ἑρπετὰ, κτηνέων τε φῦλα,
Καὶ φιλοκρήμνων ὀρνέων φάλαγγας,
Τέκνων τε τυτθῶν μυρίους γενέθλας,
Ἠερίους ἐρέτας, νεπόδων θ' ὅσα νήχετ' οἰκέοντα
Πολυσπερῆ ἔθνη πόντιας ἀταρπούς,
Ἔκπαγλα κήτεα, ἰχθύας τε μικκούς.
Ἄφθιτ' ἄναξ καὶ ἀγητὲ, σεῦ οὔνομα ὡς πέλει μέγιστον
Θαῦμα βροτοῖσιν, οὗ τὸ μυρίον κλέος
Διῆκε κἀπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ.

ΨΑΛΜΟΣ μέ. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ.

Genus Sapphico-Adonicum, ut Pſal. LXXXV. p. 80.

ΕΥΦΡΑΝΕΙ͂Ν ὕμνῳ βασιλῆα μέλλων,
Ὄρνυμι τηλαυγὲς ὀπὸς πρόσωπον
Καὶ βοᾶς κρηπῖδα θέμεν θεατὸν
Ἀγλαοκώμω.

Εὔθετον

Auguſtæque Lunæ varium frontem,
Atque filias noctis, ſtellas noctu-lucentes,
Quando contemplatus-ſum, tuorum, pater, opera omnia manuum,
Qualis eſt, obſtupefactus dixi,
Homo, ut eum ſanè tantoperè cures?
Num verò tanti ſunt mortales, quos tu honoras æqualiter
Propemodùm *cum* tuis angelis aligeris?
Quos quoque magni-facis gloriâ exornando?
Tuarum enim ſibi opera manuum ſubjecta ad-adminiſtrandum dediſti,
Sub pedibus ejus ſerva omnia conſtituens
Super nigrâ quæcunque aluntur terrâ,
Belluas, feras omnes, et reptilia, pecorumque genera,
Atque præcipitiis-gaudentium avium greges,
Pullorumque parvulorum innumeras generationes,
Aërios remiges; piſciumque quæcunque innatat habitans,
Valde-diſſeminatam multitudinem, marina ſpatia,
Immania cete, piſceſque minutos.
Immortalis Domine et admirabilis, tuum nomen quàm magnificum eſt
Miraculum hominibus, cujus infinita majeſtas
Permanavit et ad Occidentem et ad Orientem.

## PSALMUS XLV. ab eodem.

HYMNO oblectare regem cùm-in-procinctu ſim,
Animum-induco *ad* latè-ſplendentem vocis perſonam
Et ſoccum induendum ſpectabilem acclamationis
Feſtivæ. [pulchram-choream-habentis]

Appoſitum

Εὔθετον γάρ μοι στόμα τῶς λιγαίνειν
Ὠκυδινάτις ἀνέμων ἁμίλλαις
Καὶ πνοᾶν ῥιπαῖσι συναυλον ἀχῶ
Ὕμνον ὑφαίνον,
Ὡς ὅκ' ἰδρείαισι γράφοντος ἀνδρὸς
Ἀπτέρῳ γραμμᾶς τροχόων πορεία
Εὔγλυφης δόναξ σελίδων ἀραιὰ
Νῶτα χαράσσει.
Καλὸς εἶ, κ' ἄλλων περιώσιόν τοι
Μυρίον φλέγει χαρίτων ἄγαλμα·
Τὶν ἡ φροιμίος ἀγαθοῖς θέορτος
Βάξις ὀπαδεῖ.
Μηρὸν ὁπλίσαιο τεὸν κράτιστε,
Καὶ περίσφιγξον τανυῆκες ἄορ.
Τεὶ γὰρ ἔκπαγλος χάρις, ἀγλαῷ τε
Ἄνθος ὀπώρας.
Δεῦρ' ὦδ', ἐνδύεο θοῦριν ἀλκὰν,
Σᾶν δικᾶν καὶ πιστοσύνας ἕκατι.
Καὶ γὰρ εὔθυνον γέρας ἅδε χεὶρ τὶν
Ἐγγυαλίξει.
Ἐντί τοι ὀξεῖς ἀκίδες βελέμνων,
Ῥεῖα κέν τι δυσμενέας βολαῖσιν
Εὐστόχοις νευροσπαδέων ἀτράκτων
Πάντας ἐναίρεις.
Καὶ τὺ μὲν πάροιθεν ἀπειρίτοισι
Συγχρόνως αἰῶσιν ἕδρας ἐνοικεῖς,
Καὶ δίκα πεισήνορα χερσὶ σκαπτὸν
Οἴακα νωμᾷς.
Καὶ δίκαν εἶλες, ἀλιτρῶ δ' ἀπέστας,
Τῷ Θεός σε δεικανόωντο μισθῷ,

Τῷ

Appoſitum enim mihi os ad ita clarè-prædicandum
Velocibus ventorum certaminibus
Et flatuum impetui conſonum ſonum
Hymnum texens,
*Ita-ſe-habet* ac cùm peritiâ Notarii
Citato lineæ approperans progreſſu
Bene-cavatus calamus paginarum lævia
Dorſa exarat.
Formoſus es, atque aliarum eximium tibi
Infinitum fulget gratiarum decus:
Tibi etiam, prænuncius Bonorum a-Deo-ortus
Sermo comitatur.
Femur armato tuum, præſtantiſſime,
Et accingito *lateri tuo* longam-aciem-habentem enſem.
Tibi enim terribilis gratia *eſt*, nitidæque
Flos adoleſcentiæ-maturioris.
Huc ades, indue impetuoſum robur,
Tuæ juſtitiæ ac fidei ergò.
Etenim ex-clarigatione manubias hæcce dextra tibi
Reportabit.
Sunt tibi acutæ cuſpides ſpiculorum,
Facilè tibi hoſtes ictibus
Bene-collineatis nervo-tractarum ſagittarum
Omnes confeceris.
Necnon tu quidem olim infinitis
Contemporanea ævis ſolia obtines,
Ac juſtitiæ obſequens manibus ſceptrum
Gubernaculum moderaris.
Et juſtitiam elegiſti, peccatorem verò detrectâſti;
Ideò Deus Te excipiebat mercede,

Τῷ σε καὶ λίπ' εὐφροσύνας ἄλοιφε
Μοῦνον ἀπ' ἄλλων.
Πᾶν γάνος σμύρνας θυόεν, μύρῳ τε
Πλοῦτος ἑρσήεις ἀπὸ σεῦ προσαίνει·
Καὶ δόμον σεῦ νιοσόμβῳ μεθύσκει
Ἔνθεος ὀδμά.
Καὶ τεαῖς ἀγαλλόμεναι χλιδαῖσιν
Αἱ νυοὶ ἀβραὶ, βασιλήϊον αἷμα,
Κάρτα τοι ἐκηβελέεσσιν αὐγαῖς
Ἦρα φέροντι.
Ἧκα τοι λάθρα βάλε δηξίθυμον
Νεῦμα, νηνέμῳ χαρίτων γαλάνᾳ,
Νύμφα χρυσέοισιν ἀριπρεπὴς στολ-
μοῖσιν ἰδέσθαι.
Κλῦθι μου νύμφα ὅ,τι χρεώ τιν εἰπῆν·
Οἰκεῖαν ὀπαδὸν ὁμάγυριν τοῦ
Ἐκλάθου, καὶ ἄδρα πανολβίω κει-
μήλια πατρός.
Σάμερον γὰρ σεῦ βασιλοῦς δέδμαται
Ἦτορ ἱμέρων μαλακοῖς βελέμνοις,
Σάμερον τοῦ τοῖο πόθω πέποιθε
Δεσποσύναισιν.
Ἐκ Τύρῳ δ' ὄχλοι γέρας ὠπάσοντι
Ἐμπόρω μέτοικον ἄγαλμα πλούτω,
Τῷ σέβα δὴ γενοπλεῖ σε τιμῶν,
Δεικανόωντες.
Ἐμπρεπὴς χλιδαῖς βασίλισσα πέπλων
Καὶ βαθυζώνῳ θυσάνων ἀώτῳ
Λέκτρον ἥξει μελλογάμῳ ἄνακτι
Ἀντιόωσα.

Ἄδε

Ideò Te quoque pingui-*oleo* lætitiæ unxit
Unicum præ cæteris.
Tota ſuavitas myrrhæ odora, balſamique
Opes roſcidæ a te *nobis* adblandiuntur :
Et domum tuam redeunti *tibi* proluit
Divina fragrantia.
Atque tuis exultantes ſtolis [ſegmentatis veſtibus]
Puellæ lautæ, regius ſanguis,
Admodùm tibi latè-effulgentibus ſplendoribus,
Gratiam conciliant.
Leniter tibi clam emiſit animum-*tuum*-incendentem
Nutum, tranquillâ gratiarum ſerenitate,
SPONSA aureo amictu perdecora
Viſu.
Audi me, SPONSA, quicquid *mihi* opus *ſit* tibi dicere;
Domeſticorum comitem cœtum [famulitium] tu
Obliviſcere, et prædivitis grandes theſauros patris.
Hodie enim tuus rex-domitus fuit
Corde cupidinum delicatis jaculis,
Hodie tu hujus deſiderii obſequere
Imperiis.
Ex Tyro autem catervæ munus offerent,
Mercatoriæ domeſticum decus opulentiæ,
Reverentiâ ſcilicet ſupplici [genuflectenti] cultûs Te
Salutantes.
Venuſta veſtibus-ſegmentatis regina peplorum,
Ac infra-cincto fimbriarum flore
*Ad* thalamum accedet mox-nuptias-celebraturo regi
In-Occurſum.

HÆC

Ἄδε τὼς γαμβρῶ βασιλήϊον δῶ
Ἥξει, ἐσσεῖται δ' ἀλαλητὸς ὀσσᾶν,
Καὶ κορᾶν ἅλικος, ὀπαόνων τε
Θῆλυς ὅμιλος.
Πᾶ δόμους; πᾶ φίλτρα γοᾶς τοκήων;
Παῖδες ἰσόπρεσβα χάρις τοκήων
Εἶεν ἂν πρόμοι βασιλῆες, αἷας
Κοιρανέοντες.
Τῷ σεῦ ἀεισεῦντι σέβας κράτιστε,
Σωδίκαν μέλποντε λύρας ἀοιδὰν
Ὕστερον μέγ' ἐσσομένοισιν ὕμνων
Χρῆμα πυθέσθαι.

## ΨΑΛΜΟ`Σ ρλγ'. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ.

Genus Anacreonticum, ut Pſal. cxiii. p. 12.

Ὡς ἡδὺ καὶ ποθεινὸν
Ὁρᾶν φίλους ἀδελφοὺς
Ὁμοφρονέοντας αἰεὶ
Ὁμοστέγους τε ναίειν!
Τοῖον πέλει μύροιο
Λίβος, τόπερ γέγηθεν
ἈΡΩ͂ΝΟΣ ἱερῆος
Θυηπόλου πρόσωπον·
Θεόσσυτον δ' ὑπήνην
Καταίβεται μεθύσκον,
Εἰς κράσπεδον σαλάζον
Ἀλουργίδος χιτῶνος.
Ὡς πίονες δ' ἐέρσαι

Hæc eo-modo Sponsi regiam domum
Adibit, erit autem murmur vocum,
Atque virginum æquævus, ancillarumque
Femineus cœtus.
Quî domicilia? quî amores luges parentum?
Pueri, veræ effigies parentum,
Futuri-ſunt præcipui reges, terris
Imperantes.
Tuam celebraturo majeſtatem, præſtantiſſime,
Patrocinans quoque cecini lyræ carmen,
Poſthâc poſteris hymnorum argumentum
Auditu digniſſimum.

## PSALMUS CXXXIII. ab eodem.

QUAM dulce et amabile *eſt*
Videre caros fratres
Concordes ſemper
Contubernaleſque habitare!
Talis eſt balſami [unguenti]
Effuſio, quæ exhilaravit
Aaronis ſacerdotis
Sacrificum vultum:
A-Deo quidem emiſſa per barbam
Manavit proluens,
Ad fimbriam deſtillans
Veſtis-*ejus*-purpureæ tunicæ.
Tanquam opimi etiam rores

M Guttu-

Δρόσοι τε, παῖδες ἠοῦς,
Ἀπ' οὐρέων ΣΙΩ͂ΝΟΣ,
Ἑ'ΡΜΩΝΙ'ΩΝ τε πρώνων
Λείβονται, ἂν δ' ἅμ' αὐτῶν
Γάνος λιπῶδες ἀγρῶν
Ὁλκοὺς βαθεῖς ἀέξει.
Ὡς ἀνέρων δικαίων
Ὁμάγυρις θέορτος
Ἀφειδέων δοτῆρος
Θεοῦ χερῶν ἐπαυρεῖ.

## ΨΑΛΜΟ`Σ ρκζ'. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ.

Στροφή.

ΜΕΓ'ΑΡΩΝ θεμέθλοις ὅστις ἀγλαὸν
Ἔλπεται νεοπήκτοις
Θεοῖό γε κορυφὰν ἄτερ θέμεν,
Οὐ πώποτ' ἔργον οἱ περιαίνεται,
Ἀτὰρ ἐλπίδων ἀλᾶται, καὶ ἄκραντος
Κρηπὶς ματᾷ, ὅτ' ἄγρυπνος νυκτίπλαγκτον
Φρουρὰν αὐτὸς πόλεως
Ἀμφέπει, θείας ἀμελῶν
Παλάμας. οὐδὲν δ' ὄφελος
Κᾆν σύ γε πρῶτον ματέρος
Εὐφρόνης ἵκηαι ἐπ' ὄρ-

Ἀντιστροφή.

θρον, ἀκρέασπερος ἢ 'πιβὰς λεχῶν
Κοιτάδων, μικρὰ κνώσσης.
Τί δ' ἐμπεδόπονον ἀντλέων βίον

Ἐθ.ις

Guttulæque, filiæ Auroræ,
A jugis SIONIS,
HERMONISque cacuminibus
Stillant, adeò ut ſimul *cum* illi
Lætitia pinguis agrorum
Sulcos profundos [largos] adau
Ita virorum juſtorum
Cœtus a-Deo-excitatus [Divinu
Non-parcis largitoris
DEI manibus fruitur.

******************************

## PSALMUS CXXVII. ab eodem.

### Stropha.

ÆDIUM fundamentis quiſquis ſplendidum
Sperat recenter-jactis
Abſque Deo faſtigium ſuperſtruxiſſe,
Haud unquam illi opus terminatur;
Sed ſpe fluctuat, atque irrita
Crepida *ejus* fruſtra-tempus-terit, quando inſomnis noctivagam
Cuſtodiam ipſe urbis
Agit, divinæ immemor
Manûs. Minime verò prodeſt,
Etiamſi tu primam matris
Noctis perveneris ad lu-

### Antiſtropha.

cem, aut veſperum-inducens conſcenſo cubili
Ad-cubandum, parum dormiveris.
Quare autem laborioſam exhauriendo vitam

Ἔθεις λυγραῖσιν ἄρτον ἐν δύαις;
Ῥέα γὰρ Θεὸς νύ τοι δῶπρ ἐάων
Πάντ' ὄλβον, ἣν κ'ἐθέλησιν, παιδὶ φίλῳ
Εἰν ὀνείροις χαρίσε-
ται, τόγ' ἐδ' ἤλπιζες ὄναρ.
Τί γὰρ ἄλλο χρῆμα βροτοῖς
Φίλτερον ἢ τέκνων φίλων;
Τοῦτο τέλος γαστρὶ μόνος

Ἐπῳδός.

Εὔκαρπον ἔδωκε Θεός.
Οἷα ϛ καρτερόγγυος χεὶρ βελέμνοις
Εὐςόχοις ὁπλίζεται, ὣς νεότης
Ἐυσεβὴς παίδων, πατέρας
Τέρπει. ἐ γὰρ φίλτερόν τι
Πατρὶ καλῶν ἐκγόνων.
Ὦ τρὶς εὐδαίμων, φαρέτρην
Ἰοδόκον φορέων
Βελέων τῶνδε. ποῖος δ' ὄλβιος
Οὔποτ' ἐν δικασπολί-
αις καταισχυνθήσεταί γε.

---

ΨΑΛΜΟ`Σ ρλζ'. ὑπὸ ΦΡΕΔΕΡΙ´ΚΟΥ ἸΑΜΩΤΙ´ΟΥ ἑρμηνευθείς.

Στροφή.

ΩΣ τῆλε πάτρας, βαρβάρων
Ἐς πέζαν ἀφικόμεθα,
Καὶ ΒΑΒΥΛΩ῀ΝΟΣ ἐφήμεθ' ἀενάοις
Ὕδασιν, ἐκ βλεφάρων αἱμῶν ῥέοντες
Πομφόλυξαν δακρύων

Ὄμβροι

Edis graves panem inter ærumnas?
Facilè enim Deus, largitor Bonorum,
Omnem felicitatem, quamcunque voluerit; filio *ſuo* dilecto
In ſomniis da-
bit, id-quod neque ſperabas ſomnium.
Quænam enim alia res mortalibus
Carior *eſt* quàm liberi cari?
Hanc ſortem [debitum] utero ſolus

Epodus.

Fœcundam dat Deus.
Quemadmodum quidem lacertoſa manus ſagittis
Rectà-ad-ſcopum-tendentibus armatur, ita juventus
Pia liberorum, patres
Oblectat. Nihil enim cariùs *eſt*
Patri *quàm* proba proles.
O ter felix, *ille*, *qui* pharetram
Oppletam geſtaverit
Sagittis iſtiuſmodi. Talis utique fortunatus vir
Nunquam in judici-
is confundetur.

PSALMUS CXXXVII. a Frederico Iamotio interpretatus.

Stropha.

POSTQUAM longiùs a patriâ, barbarorum
In ſolum pervenimus,
Atque Babylonis inſedimus perennibus
Aquis, ab oculis noſtris defluentes
Bullaverunt lacrymarum

Ὄμβροι, ΣΟΛΥ´ΜΑΣ τ' ἐρατεινᾶς
Μεμναμένων κωκυτὶν ἔχευε στόμα·
Αἱ δ' ἀμέων φόρμιγγες ὀρπάκων ὕπερ
Χλωρῶν ἰτεᾶν ἐκρέμαντο
Ἄσυχοι. οἱ δὲ πάτραν στερρῷ πυρὶ
Πλαγαῖς τε λάμποντος σιδάρου

Ἀντιστροφή.

Στάσαντες ἁμῶν ἐς βαθὺν
Ἄτας ὀχετὸν, καὶ ἔδδυς
Ἄμμι φυγὰν πεδαμείψαντες πατρίου,
Ἤτεον ἁδυμελῆ ΣΙΩ῀ΝΟΣ ᾠδάν.
Πῶς δὲ τᾶς ἀλλοτρίας
Γᾶς ἐνναέται, κελαδῆσαι
Τλαίημεν ὕμνους θεσπέσιόν τε μέλος;
Ἀλλ' ἔμπα μολπὰν ἐκλαθέσθω χεὶρ ἐμὰ,
Λαιμοῖσί τε γλῶσσ' ἐπεχέσθω,
Πρὶν σέθεν, ὦ ΣΟΛΥ´ΜΑ, λαθῆμεν, ἢ
Σοῦ ἄλλο κρέσσον γαρύεσθαι.

Ἐπῳδός.

Ἀλλὰ σὺ ἦ μάκαρ, ἐσλῶν ἀστραβὴς
Κίων, ὀλετήρ τε κακῶν,
Τᾶς ἸΔΟΥΜΑΙ´ΑΣ ἔγειρε μναμοσύναν
Ἀδίκω γενεᾶς,
Ἅτ' ὀλλυμέναν πατρίδα γᾶν
Μυκτηρίσατο,
Εἴποισα, Σειέσθω πόλις
Ἐκ θεμέθλων ἐσχάτων,
Ἰσαζομένα δαπέδῳ.
Οὐδὲ σύ γ', ὦ ΒΑΒΥΛΩ`Ν,
Πείψεις μέγαν ὄλβον· ὁ δὲ
Ὄλβιος ὅστις ἀμοιβὰν

Τὶν

Imbres, atque Solyma amabilia
Reminiſcentium ejulatum emiſit os:
Noſtræ autem citharæ ramis ſuper
Viridantibus ſalicum ſuſpendebantur
Mutæ. Qui verò patriam immiti igne
Plagiſque coruſcantis ferri

Antiſtropha.

Redegiſſent noſtram ad profundam
Miſeriæ ſentinam, atque ſedis
Traditæ-a-Patribus fugam nobis præcidiſſent, [commutâſſent,]
Poſcebant dulciloquum Sionis canticum.
Quomodo verò alienigenæ
Terræ incolas ſtrepere
Sineremus *cum* hymnis *ſacris*, divinoque carmine?
Verùm enimverò modos *omnes* obliviſcatur manus mea,
Gutturique [palato] lingua adhæreat,
Priuſquam tui, O Solyma, immemores erimus, aut
Te aliud *quoddam* melius *nobis* ſonaverit.

Epodus.

Verùm tu quoque, Beate, bonorum firmiſſimum
Columen, perditorque improborum,
Idumæam revocato in-memoriam,
Injurioſam ſtirpem;
Quæque pereuntem patriam terram
Sannis-excepit,
Dictitans, Corruat urbs
Ab imis fundamentis,
Æquata ſolo.
Neque tu, O Babylon,
Excoques [conciliabis] *tibi* magnam felicitatem. Ille enim
Felix, quiſquis talionem

Τὴν ἐπιθεὶς, βρέφος ἐξ ἀγκαλᾶν
Ματρὸς ἁρπάζων, λίθων κρύψει χαλάζαις.

## ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙ´Α ΜΕΤΡΙΚΗ´*.

Genus Heroicum. Vid. Idyll. p. 130.

ΧΡΙΣΤΕ` φάος μερόπων, Σωσίμβροτε, Δῶτορ ἐάων,
Δῶτορ παντοίης σοφίης· κύδιστε, μέγιστε,
Κλῦθι Ἄναξ, Ἀρχὴ πάντων, Μέσον, ἠδὲ Τελευτή.
Ἐκ σέο δ' ἀρξάμενος, καταλήξομαι ἀσφαλὲς ἐν σοί.
Ὧι μὲν παντοκράτωρ γενέτης ΘΕΟ`Σ ἐγγυάλιξε
Σκῆπτρον ἐν ἀκροτάτῃ κορυφῇ φαέθοντος Ὀλύμπου,
Ἐν πάσῃ χθονὶ καὶ κράτος ἔξοχον, ἠδὲ θέμιστας,
Ἀθανάτων ἵνα καὶ θνητῶν μόνος ἡγεμονεύῃς.
Ἐλθὲ, μάκαρ, καὶ ἐμοὶ Σέο μνήμην πέμπε φερίστην·
Λισσόμενος καλέω, δὸς μοὶ καταθύμιον αὐδήν.
Ὄττ' ἀλαπαδνὸς ἐγὼ πέλομαι, καί νῆϊς ἀοιδός.
Τίς γὰρ σὴν Γενεὴν προτέρην ἄῤῥητον ἀείσει;
Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται· Ἑτέρην ἤ τίς ἀκριβὲς ἔγνω;
Νῦν σὺ μὲν ὀβριμόπατρος ὑφίστασαι, υἱὸς Ἀμήτωρ·
Νῦν δ' Ἀπάτωρ, καθαρῆς γενετείρης Παρθένου αἰεὶ
Εὐειδὴς τόκος ἐσσὶ, λαβὼν βροτοειδέα μορφήν.

* Sive hymnus ad CHRISTUM, vitam ejus ſummatim enarrans, Latinè redditus, et in lucem emiſſus, operâ et curâ JOANNIS HARMARI, Ling. Gr. apud Oxonienſes Præl. Pub. *In uſum celeberrimæ Scholæ* Weſtmonaſterienſis, &c.

Ἐν τῷ εὖ τὸ μέγα.

Londini 1660.

Dedicatur JOANNI WILKINS SS. Theol. Doctori.

Πλὴν

Tibi inflicturus, infantem ab ulnis
Matris correptum, lapidum obruerit grandinoſo *quaſi* imbre.

## Hiſtoria de Chriſto Metrica.

CHRISTE lux hominum, Salvator-mortalium, dator bonorum,
Dator omnigenæ ſapientiæ; Glorioſiſſime, maxime,
Audi, Domine, Principium *rerum* omnium, Medium, et Finis.
A Te *canticum meum* auſpicatus, deſinam ſecurè in Te.
Cui quidem Omnipotens genitor DEUS in-manus-tradidit
Sceptrum in altiſſimo vertice fulgentis Olympi;
Et in omni terrâ imperium ſummum, atque jura,
Ut immortalibus, et mortalibus, ſolus *Dux* imperes.
Veni, Beate, et mihi Tui memoriam immitte præſtantiſſimam:
Supplicans *te* voco, da mihi animo-Tuo-gratum ſermonem:
Quoniam imbecillis ego ſum, et ignarus cantor:
Quis enim tuam generationem priorem ineffabilem cantabit?
Non FUIT, non ERIT: alteram autem quis exactè novit?
Nunc Tu quidem forti-patre-natus ſubſiſtis, Filius ſine-Matre;
Nunc verò ſine-Patre, puræ genetricis Virginis ſemper
Speciofus es partus, aſſumens mortalis-*hominis*-formam.

Præter

Πλὴν τοῦ πλημμελέειν ἡμῖν πανόμοιος ἐτύχθης.
Τίς κεν δυσσεβέων ἀπεδέξατο θαύματ' ἐκεῖνα;
Τίς δὲ καὶ οἰομένων τινὰ τὸν Θεὸν ὄντα μέγιστον,
Εἰ μὴ πλαζομένῳ Θεολαμπέα πίστιν ὀπάζοις;
Ἀλλὰ τίς ἀνδρόμεον Σέθεν εἶδος ἔχοντος ἅπαντα
Ἔργα θεόσσυτα κηρύξειεν ἀπειθέϊ κόσμῳ,
Εἰ μὴ θεσπεσίην δώῃς ἐριούνιος αὐδήν;
Νηδύος ἐξ ἱερῆς ἔθορες βρέφος ἀρτεμὲς, ἠδὲ
Παρθενικῆς Σέο μητρὸς ἐθήσαο πίονα μαζόν.
Ποιμένες ἄγραυλοι διὰ αἰθέρος εἰσαΐοντες
Ἀγγελικὰς ὀμφὰς, καὶ ἐναίσιμα σήματα πολλὰ,
Ἐσσυμένως ἀνόρουσαν, ἴδοντό τ' ἀληθέα πάντα.
Ἦλθον ἀπ' Ἀντολίης Μάγοι ἄνδρες δῶρα φέροντες·
Οἱ δὲ Μάγοι σοφοὶ ὄντες (ἴσως βασιλῆες ἀγαυοὶ)
Ἀστέρι ἑσπόμενοι θεοφεγγεῖ, τηλόθεν ἦλθον·
Ἀγλαὰ Σοί γε Θεῷ θ' Ἱερεῖ τ' Ἐσσῆνί τε σεμνῷ
Δῶρα φέρον, Λίβανον Σμύρναν, Χρυσόν τ' ἐρίτιμον.
Οὐρανὸς ἀστερόεις, Ἀὴρ, Χθὼν, ἠδὲ Θάλασσα
Υἱὸν ἀπαγγέλλουσι Θεοῦ Σωτῆρα δοθέντα,
Σαρκωθέντα ΛΟ'ΓΟΝ· Πατρός δ' ἐτελείετο βουλή.
Καὶ νεανίσκος ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια,
Αὐτομαθὴς καὶ παντοδαὴς, μετὰ δὴ Φαρισαίων
Λυσσαλέων Ἱερῷ διελέχθης πατρὸς ἐν οἴκῳ.
Ἀλλὰ μὲν ηὐξήθης, ἐτράφης καλὰ, Παντρόφε Χριστὲ,
Κάλλεϊ καὶ χάριτι στίλβων, θεότητι κράτιστος,
Ἄμβροτος, ἠδὲ βροτός· Διφυὴς, ΘΕΟ'Σ, ἠδὲ καὶ 'ΑΝΗ'Ρ.

Θάμβος

Præter peccatum, *τὸ peccare*, nobis omnino ſimilis extitiſti.
Quis impiorum *approbando* reciperet miracula illa?
Quis, vel credentium aliquem Deum eſſe maximum,
Niſi erranti divinitùs-allucentem fidem dederis?
Verùm quis humanam Tui formam habentis omnia
Opera divina prædicârit incredulo mundo,
Niſi Divinam dederis *tu* beneficus *auxiliator* vocem?
Utero ex ſacro exſiluiſti Infans integer, atque
Virginis Tuæ matris ſuxiſti uberem mammam.
Paſtores in-agris-pernoctantes [ſtabulantes] per ætherem audientes
Angelicas voces, et fauſta ſigna multa,
Certatim ſurrexerunt, viderúntque vera omnia.
Venerunt ab Oriente Magi viri dona ferentes;
Magi quidem ſapientes exiſtentes (fortè Reges illuſtres *erant*)
Stellam ſecuti à-Deo-lucidam, è longinquo venêrunt;
Splendida Tibi quidem Deóque, Sacerdotique, Regique Auguſto
Munera attulerunt, Thus, Myrrham, Aurúmque pretioſum.
Cœlum ſtelliferum, Aer, Tellus, et Mare
Filium annunciant Dei, Salvatorem datum,
Incarnatum VERBUM; Patris autem perficiebatur conſilium.
Et *Tu* puer exiſtens, in animo verſâſti omnia perfecta,
Ex-Teipſo-diſcens, et omniſcius, adversùs quidem Phariſæos
Rabidos ſacrâ diſſeruiſti in Patris domo.
Sed enim creviſti, [auctus-es,] enutritus-es pulchrè, Omnium-nutritor Chriſte,
Venuſtate et gratiâ fulgens, Deitate *Tuâ* potentiſſimus,
Immortalis, atque Mortalis, Geminæ-Naturæ, DEUS, et VIR.

Pavor-

Θάμβος ἔχει με νοεῦντα τὰ θαύματα ὁππόσ' ἔρεξας.
Τί πρῶτον γὰρ ἐρῶ; τί δ' ὑςάτιον καταλέξω;
Παυσίπονον Νηπενθὲς * ἔφυς, εὐαλθὲς ὄνειαρ·
Χάρμα βροτοῖσιν, ὕδωρ οἶνον μελιηδέα ποιεῖς.
Σεῖο κελεύσαντος τρόμος ἔλλαβε Δαίμονας ἐχθρὺς,
Θεσπεσίη τ' ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη.
Ἐμπορικὺς ἱερῶν τὺς λυμαντῆρας ἱμάσθλῃ
Καρτερὸς ἐξέλασας Τεμένυς μάλα σιταλόεντος·
Ἄρτων πέντε, δυοῖν τ' ἐξ ἰχθυδίοιν, ἐν ἐρήμῳ,
Ἀνδρῶν χιλιάδας πέντε θρέψας μετὰ τέκνων
Ἠδ' ἀλόχων· Κοφίνυς δυοκαίδεκα Λείψανα πλῆσε.
Σὸν δέμας ἄρτος ἐτήτυμός ἐςι, καὶ εἶδαρ ἀληθές·
Αἷμα τεὸν νημερτὲς, Νέκταρος Ἀμβροσίης τε
Θειότερον, γλύκιόν τε θευδέσιν εἰλαπινάζειν.
Πεζὸς ἐὼν ἐθέεσκες ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
Σοὶ Πέλαγος ζαμενὲς, καὶ λαίλαπες, ἠδὲ θύελλαι
Πείθονται, καὶ πάντα βροτοῖς φρικώδεα δειλοῖς.
Σεῖο λόγῳ λυγραὶ καὶ ἀναλθέες αὐτίκα νῦσοι,
Λέπραι, καὶ Πυρετοὶ, Παραλύσιες, Αἱματόεσσαι
Ῥεύσιες, ἀργαλέαι Πηρώσιες ἐξακέονται·
Οἱ δ' Ἀλαοὶ λεύσσον λαμπρὸν φάος ἠελίοιο·
Ἔδραμον ἀρτίποδες χωλοὶ κατὰ Σεῖο κέλευσμα,
Κωφοί τ' εἰσάϊον, καὶ ἀναύδων γλῶσσα λέλυτο.
Αἱ δ' κόμαι ζάθεαι θυέεν λείβεσκον ἔλαιον,
Ῥάσματα θεῖα μύρυ Χριςῦ ςάζυσιν ἔθειραι,
Οὐ λίπος· ἀλλ' αὐτὴν Πανάκειαν· ἐπεὶ Πανακίςως,

* Herba, quæ vino infuſa mœrorem cordi demit.

Ἤπιος

Pavor-cum-ſtupore occupat me cogitantem Tua miracula, quæ feciſti.

Quid primum enim dicam? quid verò poſtremum recenſebo?

Labores-[moleſtias]-ſedans Nepenthes extitiſti beneſanans auxilium:

Gaudium mortalibus, Aquam vinum dulce facis.

Te jubente, tremor corripuit Dæmonas infeſtos,

Ei divinitùs-immiſſa occupavit fuga, pavoris horrifici ſocia.

Nundinarios ſacrorum corruptores ſcuticâ

Fortis exegiſti è templo valdè *cum ſilentio* venerando [ſtupendo];

Panibus quinque, et duobus piſciculis, in ſolitudine,

Virorum millia quinque paviſti cum liberis

Et uxoribus; cophinos duodecim reliquiæ impleverunt.

Tuum Corpus panis verus eſt, et cibus verus

Sanguis *Tuus* potus verus, Nectare, Ambroſiâque

Divinior, dulciórque piis *ad* epulandum.

Pedes exiſtens currebas ſuper lata dorſa maris;

Tibi iracundum Pelagus, et Turbines, et Procellæ

Obediunt, et omnia mortalibus formidabilia miſeris [meticuloſis].

Tuo verbo graves, et immedicabiles illicò morbi,

Lepræ, Febres, Paralyſes, cruenti [ſanguinei]

Fluores, moleſtæ Mutilationes perfectè-ſanantur;

Cæci quoque viderunt ſplendidam lucem Solis:

Concurrerunt claudi, *facti* pedibus-integri ſecundùm tuum mandatum;

Surdíque audiverunt, et mutorum lingua ſoluta-eſt.

Comæ autem divinæ [Chriſti] odoratum ſtillant oleum,

Guttas [aſpergines] divinas unguenti Chriſti ſtillant Capilli,

Non pinguedinem *vulgarem*, ſed ipſam Panaceam; quoniam *is eſt* omnium-*morborum*-Curator,

Mitis

Ἤπιος Ἰητὴρ, καὶ Σωτήρ ἐστιν Ἰησοῦς,
Ἐλπωρὴ μεγάλη νοσερῶν, καὶ φάρμακον ἀλγῶν.
Χριστοῦ γὰρ σθένος ἐστὶν ἀθέσφατον· ἐκ δέ νυ Χριστοῦ
Ἔρχεται ἀνθρώποισιν ἀνάβλησις θανάτοιο.
Χριστὸς ἐγερσίνοος κατατεθνειῶτας ἐγείρει,
Εὔφρων ζωοδότης, ψυχοσσόος, ὀλβιοεργός.
Κάτθανεν αὐτὸς ἅπαξ ἀδίκῳ καὶ ἀεικεῖ πότμῳ,
Ζηλομανῶν φθονερῆς διὰ βουλῆς Ἀρχιερήων,
Ἠδ' ἐτάφη, καὶ παγκρατέως τρίτον ἦμαρ ἀνέστη,
Ἄλκιμος, Ἀμβρόσιός τε Θριαμβοδότης Ἀΐδαο,
Ἄφθιτος, Ἀγλαόμορφος, Ἀλεξίκακος, πανἀπήμων,
Ἀμφαδίην ἱμερτὸς ὁμίλεεν οἷσι μαθηταῖς,
Τεσσαρακοσταῖος πανἀληθέα τοῖσδ' ἀνατείλας,
Πολλὰ καὶ ἐκτελέσας περιθαμβέα θέσκελά τ' ἔργα,
Οὐρανὸν εἰσανέβη Θεὸς, αὐτὸς ἀκήρατος Ἀνὴρ,
Υἱὸς ἐπουράνιος, Πατρὶ σύνθρονος, ἠδ' ὁμότιμος,
Πανδαμάτωρ, φαεσίμβροτος· οἷς Ἑτάροισιν ἔπειτα
Πλειοτέρην ἔσαξε χάριν· διὰ Πνεύματος Αὐτοῦ,
Δῶκε μένος καὶ θάρσος, ἀριδήλους παρὰ πᾶσιν
Ἔμμεναι ἀνθρώποις, ἅμα καὶ λόγον ἐσθλὸν ἀκούειν.
Ἐνθάδε Παμβασιλεὺς κρατέει μέγα κοιρανεόντων,
Φέρτατος ὧν πάντων Γενεῇ τε, Φυῇ τε, Βίῃ τε.
Ὧι Λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ πάντα μέμηλε.

Πάντ

Mitis Medicus, et Servator eſt Jeſus,
Spes magna ægrotorum, et remedium dolorum.
Chriſti enim robur eſt immenſum ; e Chriſto autem
Venit hominibus dilatio mortis.
Chriſtus excitator-mentis mortuos exſuſcitat,
Benevolus vitæ-dator, animarum-ſervator, felicitatis-auctor [effector].
Ipſe ſemel mortuus-eſt injuſtâ et indecorâ morte,
Malo-zelo-furentium invidum per conſilium principum-Sacerdotum :
Atque ſepultus-eſt, et omnipotenter tertio die reſurrexit,
Prævalidus, immortalíſque Triumphator Orci,
Incorruptus, Illuſtris-formæ, Averruncator-malorum, omnino-innoxius, [illæſus,]
Apertè deſiderabilis collocutus-eſt cum ſuis diſcipulis,
Quadrageſimo-die omnia-vera hiſce ubi-demandâſſet,
Multáque ubi-perfeciſſet ſtupenda divináque opera,
In cœlum aſcendit Deus, ipſe fati-exſors, vir,
Filius ſuper-cœleſtis, Patri-adſidens, atque æquè-honoratus,
Omnia-ſubigens, lucem-mortalibus-expromens ; ſuis ſociis poſtea
Pleniorem inſtillavit gratiam ; per ſpiritum ſuum
Dedit *iis* animi robur et fiduciam, ut præclari ſupra omnes
Homines eſſent, atque *ut* ſermonem bonum audirent, *bene-audirent.*
Hîc Omnium-Rex imperat ſuperbè dominantibus,
Præſtantiſſimus exiſtens omnium, et generatione, et indole, et robore.
Cui populi commiſſi-ſunt, et omnia ſunt curæ.

Ubique

Πάντη γὰρ πάρα· Γῆν πίμπλησι, καὶ Αἰθέρα μακρὸν.
Πάντες Ἀριστῆές, θ' Ἡγήτορες, ἠδὲ Μέδοντες,
Τούτου δειδίασι κρατερὴν καὶ ἀπείριτον ἀλκήν.
Δαίμονες ἐκπάγλως Αὐτὸν ταρβοῦσιν ἔνερθεν
Οὐνόματος κρυόεντος ὅταν κτύπος οὔατα βάλλῃ.
Ὧι Μοῖραι πείθονται ἀμείλικτοί περ ἐοῦσαι·
Τὸν δὲ σεβίζουσιν μάκαρες ναετῆρες Ὀλύμπου,
Κύριον οὐράνιον, πανυπέρτατον, ἀγλαότιμον.
Τοῦ δ' ἄρ' ἀνάσσοντος μαντεύεται οὐκ ἔτι Φοῖβος,
Ὃν Τρίποδα Χριστὸς σύλησε, Λύρην τε, Βιόν τε,
Ὡς κυνέην Ἀϊδωνέα, Ζῆν ἀργῆτα Κεραυνὸν,
Ὅπλα Ἄρην, Κορυνὴν Ἡρακλέα, Ἔγχος Ἀθήνην,
Γαιόχον εἰνάλιον τριβελὲς Δόρυ, θύρσα τε Βάκχον,
Πτηνὰ πέδιλ' Ἑρμῆν, χρυσέην καὶ ἀφείλετο ῥάβδον,
Παντοδαποὺς τε θεοὺς μυθώδεας ἐξεκένωσε.
Τῶν δ' Εἴδωλα θλάσε βροτέων δαιδάλματα χειρῶν.
Αὐτὸς ἐὼν Θυσίη τελέη, ἄχραντος, ἀμύμων,
Ψευδοθέων θεομισέας ἠμαύρωσε θυηλάς.
Τοὔνομα δὲ Χριστοῦ λαοὺς ἀφίκανεν ἅπαντας·
Ἣ μὲν ὅσοι ναίουσι πρὸς ἠῶ ἠριγένειαν,
Ἠδ' ὅσοι μετόπισθε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα,
Καὶ πόλον οὐχ ἡμῖν ἐπίοπτον ὁρῶντες, ἄκουσαν·
Πάσης γὰρ κρατέει γαίης, πάσης τε θαλάσσης.

Δυστε-

Ubique enim adeſt; Terram implet, et Ætherem longè-porrectum.
Omnes Proceres, et Duces, et Reges,
Hujus reformidârunt validam et infinitam potentiam.
Dæmones vehementer [conſternatè] ipſum exhorreſcunt [apud inferos] infrà,
Nominis horrifici quando ſonus aures *eorum* percuſſerit.
Cui Parcæ obediunt, implacabiles licet exiſtentes :
Hunc verò venerantur beati habitatores Olympi [cœli incolæ]
Dominum cœleſtem, omnium-ſupremum, honore-ſplendidum.
Hoc autem regnante, vaticinatur non ampliùs Phœbus,
Quem Tripode Chriſtus ſpoliavit, Lyrâque, Arcúque,
Sicut Galeâ Plutonem, Jovem candente fulmine,
Armis Martem, Clavâ Herculem, Haſtâ Minervam,
Terram-incingentem marinum *DEUM* tricuſpide jaculo, Thyrsíſque [haſtis aculeatis] Bacchum,
Alatis Talaribus Mercurium, auream etiam abſtulit virgam [caduceum];
Omnigenóſque deos fabuloſos exinanivit.
Horum etiam ſimulachra fregit, mortalium artificia manuum.
Ipſe exiſtens ſacrificium perfectum, impollutum, inculpatum,
Falſorum-deorum deo-inviſa obſcuravit ſacrificia.
Nomen autem Chriſti populos pervenit ad omnes;
Et quotquot habitant ad auroram in-aëre-genitam [in Oriente]
Et quidem quotquot ponè *habitant* ad Occaſum caliginoſum,
Et polum [Auſtralem] non nobis aſpectabilem videntes, audiverunt.
Omni ſiquidem dominatur terræ, omníque mari.

Δυσσεβίας δ' Ἀθέους πάντας ῥαίσειεν ὁ Χριστός·
Πάντας ὑπερφιάλους ῥάβδῳ δαμάσειε σιδηρῇ,
Ἠΰτε σκεῦος ἑλὼν κεραμῆος, χειρὶ κραταιῇ
Συντρίψειεν· ἑοῦ γὰρ τὸ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
Ὃς μάχεται Χριστῷ, μαλερῷ πυρὶ δειλὸς ὀλεῖται·
Ὄλβιος ὃς καθαραῖς πραπίδεσσι κτήσατο Χριστόν.
Ἔστι φιλάνθρωπος Χριστὸς Θεός, ἐλπιδοδώτης,
Εὐμενὲς ἦτορ ἔχων ἱκέτῃσι, καὶ εὐθέσι γνώμην·
Καὶ ταμίης ἐλέου, Πατρὸς σφρηγῖδα φυλάττων,
Παντοίων ἀγαθῶν ἀνθρώποις δῶρα πορίζει.
Ἀρχιερεὺς, Μεσίτης τε, Καθαρτής τ' ἀμπλακιάων·
Ἄμπελος ἱμερόεσσα, Θύρη Μηλοσσόος, ἐσθλὸς
Ποιμὴν, Ἀτρεκίη, Ζωὴ, Φάος, Ἄλκαρ, Ἀταρπός.
Τοὔνεκα Σωτῆρος Χριστοῦ καλέουσιν ἅπαντες.
Χριστὲ ἄναξ, ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις,
Κλῦθί μου εὐχομένου πάντων ὕπερ εὔφρονι θυμῷ.
Ἁρμονίης ἐπίδος Θεοπειθέσιν ἀνδράσι μοῖραν·
Ἐξόρισον πολέμους ἀσεβεῖς, καὶ λύματα πάντα
Δυσσεβίης, ἡμῖν λοιμὸν καὶ λιμὸν ἄμυνε·
Ἐξέλασον νούσους, ὑγείην σῶσον ἀμεμφῆ.
Εἰρήνην τε δίδου Θεοτερπέα σοῖς θεράπουσι·
Εὐνομίην τε, δίκην τε, τεῷ σωτήρια λαῷ.
Κλῦθί μου ἀγλαόφημε, πανίλαε, Κοίρανε Χριστέ.
Λίσσομαι ἀζόμενος μέγα σὸν σέβας· ἵλαθι πρόφρων.
Θυμὸν ἐμεῖο, δέμας τε κάθηρον ἀμαρτάδος αἰσχρῆς.
Οὐκ ἔραμαι πλουτεῖν ἄγαν, οὐ πλεόνεσσιν ἀνάσσειν
Εὔχομαι· ἀλλὰ νοεῖν, τίειν τε σέγ' ἔξοχα πάντων,

Ὀρθὴν

Impios verò Atheos omnes *citò* diſperdat ipſe Chriſtus ;
Omnes ſuperbos virgâ perdomet ferreâ,
Tanquam vas figuli arreptum, manu præpotenti
*Citò* conterat ; ejus enim imperium eſt maximum.
Qui oppugnat Chriſtum, ſævo igne miſer peribit :
Beatus is eſt qui puro pectore poſſedit Chriſtum.
Eſt hominum-amator Chriſtus Deus, ſpei-dator,
Benignum cor habens ſupplicibus et rectis mente ;
Et promus-condus miſericordiæ, Patris ſigillum cuſtodiens,
Omnigenorum bonorum hominibus dona ſufficit.
Summus-Sacerdos, Mediatórque, Purgatórque peccatorum ;
Vitis deſiderabilis, oſtium ſervans-oves, bonus
Paſtor, Veritas, Vita, Lux, Præſidium, Via.
Idcirco Salvatore Chriſto indigent omnes.
Chriſte Domine, qui omnia aſpicis, et omnia exaudis,
Audi me precantem pro omnibus benignâ mente :
Concordiæ largire *inſuper* Deo-obtemperantibus hominibus ſortem ;
Extermina bella impia, et ſordes omnes
Impietatis, *à* nobis peſtem et famem depelle.
Expelle morbos, ſanitatem ſerva inculpatam [placidam].
Pacémque concedito Deo-placentem tuis famulis,
Rectam-juris-conſtitutionem, et juſtitiam, *quæ* ſalutaria *ſunt* tuo populo.
Audi me ſplendidè-celebrate, omnibus-propitie, Princeps Chriſte.
Supplico venerans magnum tuum Numen ; propitius-eſto lubens.
Animam meam, corpúſque purga *à* peccato turpi.
Non cupio diteſcere nimiùm, non pluribus imperitare
Opto ; ſed meditari, et colere Te ſupra omnia ;

Ὀρθὴν πίστιν ἔχειν, Σέο καὶ μεμνῆσθαι ἐφετμέων,
Πίδακος ἐξ ἱερῆς σοφίης γλυκὺ Νέκταρ ἀφύσσειν.
Ἀχλὺν ἀποσκεδάσας θανατηφόρον, ἠδ' ἐρεβεννὴν,
Ἁγνοῦ Σοῦ φάεος, μεγαλώνυμε, Φωσφόρε Χριστὲ,
Ψυχῇ ἐμῇ δνοφερῇ δεῖξον ζωαρκέας αὐγάς.
Σοῦ γὰρ ἄτερ σέλαος πάντα σκοτόεντα βροτοῖσι.
Σοῦ δόντος, πᾶν ἐσθλὸν ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,
Πάντων γὰρ κρατέεις μοῦνος, πάντεσσιν ἀνάσσεις,
Καὶ διὰ Σοῦ θνητοῖς σωτήρια δῶρα τέτυκται·
Νόσφι τεῆς ἀρετῆς πτωχοὶ κακοείμονες ἐσμέν.
Μουνογενὴς Θεοῦ υἱὲ, Σεβάσιμε, Λυσιμέριμνε,
Πνεῦσον ἐμοὶ Σὸν πνεῦμα, Τεῆς ἐπιδεύομαι ἀλκῆς.
Πρηῢς ἐμοίγ' ἐπιτάῤῥοθος, εὐμενέων ἐπαρωγὸς,
Πρόχεε ζωογόνους ὁσίης Χάριτος ῥαθάμιγγας.
Δός σε νοεῖν τε, φιλεῖν τε ὁμοῦ, καὶ ὄλβιός εἰμι.

## Διάλογος τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ καὶ ὁδοιποροῦντός τινός.

Genus Elegiacum. Vid. pag. 2.

ΑἸ', αἶ, Τίς Σὲ, φερέσβιε, δύσμορος ἔκτανεν; αἶ, αἶ!
  Σωσίβροτον Σὲ μανεὶς τίς θανάτωσε βροτῶν;
Οὐ Καΐφας τόσον, οὐ δολερὸν προδόταο φίλαμα,
  Οὐδ' ἄδικαι μιαροῦ τοῦ Πιλάτοιο χέρες·
Μήδεα Πατρὸς ὅσον, τεμόν τέ τοι ἤπιον ἦθος,
  Ἀμπλακίας ἐλέῳ τάς σου ἀμειψάμενον.

Πῶς

Rectam fidem tenere, Tuíque meminiſſe mandatorum,
Et fonte ex ſacro ſapientiæ dulce Nectar haurire.
Caligine diſſipatâ mortiferâ, et fuſcâ,
Puri tui luminis, glorioſiſſime, [magni-nominis] lucem-ferens Chriſte,
Animæ meæ tenebricoſæ oſtende ad vitam-ſuſtentandam-ſufficientes radios.
Tuî ſiquidem ſine fulgore omnia *ſunt* tenebricoſa mortalibus.
Te dante, quodvis bonum poteſt viros augere,
Omnibus enim dominaris ſolus, omnibus imperas;
Et per Te mortalibus ſalutaria dona parata-ſunt:
Sine tuâ virtute pauperes malè-veſtiti ſumus.
Unigenite Dei fili, Colende, Solutor-curarum,
Inſpira mihi Tuum Spiritum, (Tuo enim indigeo auxilio, [robore])
Manſuetus mihi quidem auxiliator, benevolúſque adjutor,
Affunde vivificas ſanctæ gratiæ guttas.
Da mihi Te amare, adoraréque ſimul, et felix ſum.

Dialogus Christi et Viatoris cujuſdam.

HEU, heu! Quis te, *qui* vitam-affers, infelix trucidavit? heu, heu!
Servatorem-mortalium quis mortalium inſaniâ-ductus Te occidit?
Non Caiphas adeò, non doloſum proditoris oſculum,
Non injuſtæ ſceleſti Pilati manus;
Quantùm conſilia patris, meáque Tibi benigna mens,
*Ut qui* peccata tua miſericordiâ meâ depulerim.

Πῶς δὲ Κριτὴς ἐκρίθης; πῶς πανδαμάτωρ ἐδαμάσθης;
Πῶς ἀπαθὴς ἔπαθες; πῶς θάνες ἀθάνατος;
Καὶ κτιςὴς, καὶ κτιςὸς ἐών, ἀπαθής τε παθητός,
Καὶ Θεὸς ὢν θνητὸς, καὶ βροτὸς ἀθάνατος·
Οὕτως δὴ θάνατον θανάτῳ θανάτωσα· Θέαμα
Τερπνὸν ἐπερανίοις, τερπνὸν ἐπιχθονίοις.
Φεῦ σοφίης βάθος! ὦ θείας μέγα θαῦμα Προνοίας!
Φρικτὸν Ἐπερανίοις, φρικτὸν Ἐπιχθονίοις.
Ἔρρ' Ἀΐδε κνέφας· ἔῤῥε Σατᾶν ὀλεσίμβροτε· αὐτὸς,
Αὐτὸς (Ἰε) ζωῆς πρόξενος εἶ, Θάνατος.

## ΨΑΛΜΟ`Σ ρκ΄. ὑπὸ ΦΡΕΔΕΡΙ'ΚΟΥ 'ΙΑΜΩΤΙ'ΟΥ μεταφρασθείς.

Genus Trochaicum Dimetrum. Vid. Pſal. XLVII. p. 158.

"ΟΤΕ δυσμενῶν φάλαγγες
Ἐπικερτομεῦσι γλώσσαις,
Δακέθυμά μοι λέγεσι,
Τότ' ἐγὼ ΘΕΟ`Ν βοῶμαι,
Ὃς ἐμεῦ πρόφρων ἀκέει,
Ὃς ἐμοὶ πρόφρων βοηθεῖ.
Βιοτὴν ἐμὴν ἄπειργε,
Βιοτὴν, ἄναξ, ἄφελκε,
Στομάτων βαρυπνεόντων,
Φιλοκερτόμων τε λαιμῶν.
Τί κακηγόρος σ' ὀνήσει
Φιλολοίδορός τε γλῶσσα,

Καρτε-

Quomodo verò, Judex *cum ipſe ſis*, judicatus-es? Quomodo, omnia-ſubigens, ſubactus-es?
Quomodo, paſſioni-non-obnoxius, paſſus es? Quomodo immortalis, cùm ſis, mortuus es?
Et Creator, et creatus exiſtens, paſſioni-non-obnoxius, et obnoxius,
Et Deus exiſtens mortalis, et mortalis exiſtens immortalis *ſum*:
Sic utique mortem morti morte-dedi; Spectaculum
Jucundum Cœlicolis, jucundum Terricolis.
O Sapientiæ *divinæ* profunditatem! O divinæ magnum miraculum providentiæ!
Verendum [ſacro-ſanctum] Cœlicolis, verendum Terricolis.
Abi in perniciem *tuam* Orci Caligo; Abi in exitium *tuum*, Satan perditor-mortalium; ipſa,
Ipſa (iô) vitæ conciliatrix es, O Mors.

******************************

PSALMUS cxx. a Frederico Iamotio interpretatus.

CU'M hoſtium catervæ
Petulantibus linguis,
Animum-mordacia *proba* mihi ingerunt;
Tunc Ego DEUM invoco,
Qui me lubens exaudit,
Qui mihi lubens ſuccurrit.
Vitam meam arceto,
Vitam, Domine, ſubducito
Ori minas-ſpiranti, [gravia]
Et maledictis-inceſſere-gaudenti gutturi.
Quid maledica te juvabit
Et probri-ſtudioſa lingua,

Καρτερωτέρη μὲν ἰοῦ,
Μαλερωτέρη δὲ πυρσοῦ;
Ἄγαν, ὦ τάλας, συνοικῶ
Πολεμοτρόφοισιν ἐχθροῖς.
Στυγέω μάχην φιλοῦντας,
Φιλέω μάχην στυγοῦντας·
Μιαρώτατοι δ' ἄνδρες,
Φιλίην ὅταν λαλήσω,
Πολέμων, φόνων πνέουσι,
Προκαλέμενοί μ' ὀλέθρῳ.

## ΨΑΛΜΟ`Σ ρ'. ὑπὸ ἹΕΡΩΝΥ'ΜΟΥ τοῦ ΦΡΕΙΗ'ΡΟΥ μεταφρασθείς·

Genus anapæſticum.

| | | | |
|---|---|---|---|
| ⏑ ⏑ – | ⏑ ⏑ – | ⏑ ⏑ – | ⏑ |
| – | – | | – |

ἈΛΑΛΑ'ΖΕΤΕ πᾶσα μεγίστῳ
Γῆ Κυρίῳ· αὐχένα θέσθε
Χαίροντες ὑπὸ ζυγὸν ἡδύν.
Καὶ ἑκόντι εἰσέλθετε πάντες
Εὔσκαρθμοι ἐνώπιον αὐτοῦ.
Ἐπίγνωτε δὲ, Κύριον εἶναι
Τὸν παμβασιλῆα Θεόν τε.
Αὐτὸς γὰρ ἅπαντας ἑαῖσι
Ταῖς χείρεσι ἔκτισεν ἡμᾶς,
Ἡμᾶς ἀφυεῖς διὰ παντὸς,
Πρὸς τοῦτο καὶ ὄντας ἀκαμπεῖς·
Ἐκτήσατο λαὸν ἑαυτῷ

Ἡμᾶς

Acutior ſanè telo, [efficacior]
Voracior quoque igne?
Diutiùs, eheu, miſer! habito
Cum belllum-nutrientibus [valde-rixoſis] hoſtibus.
Odi pugnarum amantes,
Amo pugnas odio-habentes.
Verùm, perverſi-admodum homines,
Ut-*primùm* amicitiæ mentionem-faciam
Bella *et* cædes ſpirant,
Provocantes me ad perniciem.

PSALMUS C. ab Hieronymo Freyero * interpretatus.

PLAUDITE omnis maximo
Terra DOMINO: cervicem ponite
Gaudentes ſub jugum dulce:
Et ſponte ingredimini omnes
Agiles in conſpectum ejus.
Agnoſcite verò, DOMINUM eſſe
Omnipotentem et DEUM.
Ipſe enim omnes ſuis
Manibus condidit nos,
Nos ineptos in perpetuum,
Ad hoc et exiſtentes rigidos:
Acquiſivit populum ſibi ipſi

* *Hieronymus Freyerus*, Pædagogii Regii Glauch. Inſpector; vir Græcis et Latinis literis doctiſſimus. Faſciculos duos Poëmatum Græcorum et Latinorum ex optimis antiqui et recentioris ævi poëtis collectos, et ſcholis adprimè utiles, edidit. Ex horum ımâ hicce Pſalmus cum paucis aliis deſumptus eſt.

Nos

Ἡμᾶς ἀγέλην τε νομάων.
Αὐλὰς εἰσέλθετε κεδνὰς,
Ζαθέων ἔντοσθε πυλάων
Μολπάζετε κῦδος ἐκείνου
Καὶ τοὔνομα λαμπρὸν ὑδεῖτε·
Ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος ἡμῶν,
Ἐλεῶν ἐς αἰῶνα, καὶ ἄχρι
Γενεᾶς γενεᾶς τε καὶ αἰὲν
Αὐτὸς, μενετὸς καὶ ἀληθής.

Εὐλογία πρὸ δείπνου ἐκ Ψαλμοῦ ρμέ. ὑπὸ ἹΕΡΩΝΥ'ΜΟΥ τοῦ ΦΡΕΙΗ'ΡΟΥ μεταφρασθέντος.

Genus Glyconicum.

– – | – ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑
–

ΠΑ'ΝΤΩΝ ὄμματα, Κύριε,
Ἐλπωρὴν ὑποκάρδιον
Καὶ αἰεὶ ἔχει ἀσφαλῆ,
Εἰς κοινὴν ἐσορώμενα
Τὴν εὐεργεσίαν σέο.
Πρόφρων γὰρ καὶ ἑκὼν δίδως
Ἐν καιρῷ γλυκυμείλιχον
Εἶδαρ πᾶσι κατὰ χρέος·
Εὐρεῖαν τε πετῶν χέρα
Πᾶν δεκτῶν ταχὺ πανταχοῦ
Πλήθεις ζώων ἐδεσμάτων.

Εὐχα-

Nos gregemque paſcuorum.
Atria introite veneranda,
Divinas intra portas
Celebrate gloriam ejus,
Et nomen ſplendidum cantate :
Quia benignus DOMINUS noſter,
Miſericors in ſeculum, et uſque-ad
Generationem generationemque et ſemper
Idem, immutabilis et verus.

Precatio ante cibum, ex Pſalmo CXLV. ab HIERONYMO FREYERO interpretato.

OMNIUM oculi, Domine,
Spem internam
Et ſemper habent certam,
Communem aſpicientes
Beneficentiam tuam.
Providus enim et lubens das
In tempore dulcem
Eſcam omnibus ſecundùm indigentiam :
Latamque pandens manum
Omne acceptis celeriter ubique
Imples animal cibis.

Εὐχαριςία μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐκ Ψαλμοῦ ρμς΄. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ.

Genus Alcaicum. Vid. Pſal. xi. p. 4.

ἘΓΚΩΜΙΑ'ΖΕΙΝ οὐρανομήκεσιν
Ἡμῶν ἐπαίνοις ἄρχετε Κύριον·
Χρηςὸς γάρ ἐςιν καὶ φιλόφρων,
Ἀΐδιός τ' ἔλεητὺς αὐτοῦ.
Δίδωσιν εἶδαρ πάντεσιν ἄρμενον
Ζώοις, ποώδη βοσὶν ἐδέσματα,
Σκωλήκιον τ' αὐτοῖς βοῦσι
Δεινὰ μικροῖς κοράκων νεοσσοῖς.
Εὔτολμον ἵππου οὐκ ἄγαται σθένος
Ἄναξ ἀνάκτων, οὐδὲ ταχυδρόμους
Κνήμας· φιλεῖ τοὺς εὐσεβοῦντας
Σφὴν τ' ἀγαθὴν χέρα προσδοκῶντας.

ΓΕΩΡΓΙ'ΟΥ ΦΡΙΔΕΡΙ'ΚΟΥ τοῦ ΘΡΥΛΛΙΤΣΧΙ'ΟΥ χοριαμβικὸν εἰς κόμμα ί καὶ ιά κεφαλαίου ά παροιμιῶν τοῦ Σολομῶντος.

Genus Choriambicum Aſclepiadeum.

– – | – ⏑ ⏑ – | – ⏑ ⏑ – | ⏑ ⏑ / – |

Ὦ ΠΑΙ͂, κλῦθι λόγων τῶνδ' ὅσιος σοφῶν.
Πλήρης τοι μερόπων γαῖα θεοςυγῶν,
Πλήρης πᾶσα πόλις, πᾶν τελέθει τέγος.
Τοὶ δ' οὐκ αἰδόμενοι τὸν Θεὸν, οὐ βροτοὺς,
Οὐ κύρβεις τε νόμων, οὔτ' ἔθη ἐμμελῆ,

Διψῶσ'

Gratiarum-actio poſt cibum, ex Pſalmo CXLVI. ab eodem.

CELEBRARE ad cœlum-*ſe*-extendentibus
Noſtrum laudibus incipite DOMINUM:
Benignus enim eſt et benevolus,
Æternaque miſericordia ejus.
Dat eſcam omnibus convenientem
Animalibus, gramineos bubus cibos,
Vermiculumque ipſis clamantibus
Vehementer parvis corvorum pullis.
Audax equi non miratur robur
Rex regum, neque veloces
Tibias: amat pios
Benignamque ſuam manum expectantes.

GEORGII FRIDERICI THRYLLITSCHII * choriambicum in proverbiorum Solomonis, cap. i. v. 10 et 11.

O PUER, audi voces haſce pius ſapientes.
Plena certè hominum terra DEO-exoſorum,
Plena omnis urbs, omne eſt tectum.
Et hi quidem non verentes DEUM, non homines,
Neque tabulas legum, neque conſuetudines rectas,

* *Georgius Fridericus Thryllitſchius,* Roda-Lipſienſis, Philoſophiæ ac bonarum artium magiſter, in Latinis Græciſque literis verſatiſſimus, vix annos XXVII natus obiit Wittibergæ, anno 1715.

Sitiunt

Διψῶσ' αἷμ' ἀγαθῶν· καὶ δολεραῖς φρεσὶν
Ἄτῃ πλεξάμενοι πὺξ μάλα, λὰξ μάλα,
Πολλοί τοι ὀλίγους, φαῦλοι ἀμείνονας,
Σφάττουσ' ἀβλαβέας τοῦ Θεοῦ οἰκέτας.
Τῶν δ' οὐ, τέκνον ἐμὸν, σοὶ μελέτα θρόος,
Οὐ πειθὼ κακόνους θέλκτρα τ' ἀθελγέα.
Ἦ μὴν ἔσθ' ὁ κριτὴς, ἔστι τις ἔκδικος
Ὀφθαλμὸς κραδίας δερκομένου θεοῦ.
Εὑρίσκει ἀλιτρὸν κἂν χρόνῳ ἡ δίκη.

## ἸΩΑ΄ΝΝΟΥ ΓΟΤΘΟΦΡΗ΄ΔΟΥ τοῦ ΚΥΡΙ΄ΛΛΟΥ
### τετράστιχά τινα.

Genus Trochaicum tetrametrum Catalect.

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| – ⏑ | – ⏑ | – ⏑ | – ⏑ | – ⏑ | – ⏑ | – ⏑ | – |
| | – | | – | | – | | ⏑ |
| Metrum 1. | | Metrum 2. | | Metrum 3. | | Metrum 4. | |

1. Εἰς τὴν πρώτην Κυριακὴν τῆς παρουσίας.

ΗΛΘΕΝ εἰρήνης ἐς ἄστυ πρᾶος ἑορτὴν σήμερον.
Σῇσιν οὖν νιν, θυμὲ, χαίρων ἀγκάλῃσιν ἐκδέχου.
Κράζε σὺν τυτθοῖσι φαιδρὴν φαιδρὸς αὐδὴν παιδίοις·
Σῶσον ἄν! σὸν σῶσον, εὖγε, λατριν, ὦ σωτηρία!

Sitiunt ſanguinem proborum : et doloſâ mente
Perniciem machinati valde manibus, valde pedibus,
Multi paucos, mali meliores,
Mactant innocentes Dei ſervos.
Horum autem, Fili mi, non tibi curæ-ſit conſortium,
Nec ſuada malè-animata illecebræque injucundæ.
Profectò eſt judex, eſt aliquis ulciſcens
Oculus corda inſpicientis Dei :
Invenit peccatorem etiam ſerò juſtitia.

## JOANNIS GOTHOFREDI HERRICHII * Tetraſticha quædam.

*In Dominicam* I *adventûs.*

VENIT pacis ad urbem manſuetus Rex hodie.
Tuis igitur illum, O anime, lætus ulnis excipe.
Clama cum parvis hilarem hilaris vocem pueris :
Serva, quæſo ! tuum ſerva, quæſo, ſervum, O ſalus !

* *Joannes Gothofredus Herrichen*, ſive, ut Græcè etiam cognominatur, *Cyrillus*, ſcholæ Nicolaitanæ, quæ Lipſiæ floret, rector et poeta ſuaviſſimus, obiit anno 1705 ſeptuagenario major: quum rude aliquot annis antè a magnifico ſenatu donatus fuiſſet. Poemata viri, de juventute ſcholaſticâ meritiſſimi, in unum collecta faſciculum, gratiſſimus ejus quondam diſcipulus et celeberrimus poſtea temporis noſtri polyhiſtor, *Joannes Albertus Fabricius*, edidit Hamburgi, anno 1717, 8vo.

2. *In*

2. Εἰς τὴν δευτέραν Κυριακὴν τῆς παρουσίας.

Εἴ τις ὀχμάζει κραταιῶς κῆρι σφῷ καὶ πίστει
Τὸν Θεοῖο παρθένου τε τρὶς φιλητὸν υἱέα,
Δουλικῇ μολόντα μορφῇ· κεῖνος ἐν νέφει ποτὲ
Καὶ σὺν ἀγγέλοις φανέντα μήτι ταρβήσει κριτήν.

3. Εἰς τὴν τρίτην Κυριακὴν τῆς παρουσίας.

Γνήσιος Θεοῖο κήρυξ οὐ δόναξ τις εὔστροφος
Ἐστιν, οὔτε μαλθακοῖσιν ἀμφὶς ἕστο λωπίοις,
Οὔτε θωπεύει δυνάστας, οὔτε κομπάζει φρεσίν·
Εὐσταθὴς δὲ καὶ καμηλὸς οἶμον ἰθύνει Θεοῦ.

4. Εἰς τὴν τετάρτην Κυριακὴν τῆς παρουσίας.

Τρανὸν ἀσκελεῖ πιφάσκει Φοῖβον ἐν χώρου θρόνος,
Δακτύλῳ τε κειμένοισιν εἰν ὁμίχλῃ μηνύει.
Ὄλβιος φωνῇ παραχὼν τῇδε σώφρων οὔατα·
Ὄλβιός τε δεικνύοντι σῶν ἐς ἄστρα δακτύλῳ.

5. Εἰς ἑορτὴν τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου.

Πτωσσέτω, γλοιοῖσι χαίρων οἷς ἐπ' ἀμπλακήμασιν.
Ἀντίον δὲ, σφῇσι πτώσσων εἰν ἄλησι, χαιρέτω.
Νηπρεκῶς γὰρ τῷδε σωτὴρ ἐξελέχθη σήμερον.
Ἀλλ' ἁμαρτωλῷ πέφυκε δριμὺς αὐθάδει κριτής.

6. Εἰς ἑορτὴν τοῦ πάσχα.

Ὄφρ' ἁμαρτωλοῖς ἀμυχρὸν αὖθι κερδαίνῃ βίον
Ἄμμιν ἐκ τύμβου σκοτεινῶν ἐξιοῦσιν ἑργμάτων,
Τεθνεὼς σωτὴρ ἀπάντων ἀντὶ κόσμου πλασμάτων
Αὖθις ἐκ τύμβου τριταίῳ ζωὸς ἦλθεν ἤματι.

7. Εἰς

2. *In Dominicam* II *adventûs.*

Si quis tenet firmiter corde ſuo et fide
DEI et virginis ter dilectum filium,
Servili venientem formâ : ille in nube olim
Et cum angelis apparentem non timebit judicem.

3. *In Dominicam* III *adventûs.*

Genuinus DEI præco non arundo quædam mobilis
Eſt, neque mollibus circumamicitur veſtimentis,
Nec adulatur magnatibus, nec ferocit animo :
Sed conſtans et humilis viam dirigit DEI.

4. *In Dominicam* IV *adventûs.*

Clarum aridâ prædicat Phœbum in regione vox,
Digitoque jacentibus in caligine oſtendit.
Beatus, qui voci huic præbet ſapiens aures :
Beatus, qui monſtrantem ſequitur in aſtra digitum.

5. *In feſtum nativitatis Domini.*

Trepidet, ſordidis *qui* lætatur ſuis ſceleribus :
Contrà verò, qui ſuis trepidat in peccatis, lætetur.
Verè enim huic ſervator natus-eſt hodie:
Sed peccatori natus-eſt ſeverus arroganti judex.

6. *In feſtum Paſchæ.*

Ut peccatoribus ſanctam rurſus lucraretur vitam
Nobis ex tumulo obſcurorum prodeuntibus operum,
Mortuus Salvator omnibus pro mundi lapſionibus [de-
lictis]
Rurſus e ſepulcro tertiâ vivus ſurrexit die.

### 7. Εἰς τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὸ πάσχα.

Πέμψεν ἐκ βηλοῦ φιλητὸν ἄμμιν ἀπφὺς υἱέα·
Πέμψεν υἱὸς ἐκ Θεοῖο πνεῦμα θεῖον ὑψόθεν·
Πέμψεν αὐτὸς, πέμψ' ἐκεῖνος, πέμψε τοὺς ἀποστόλους.
Πέμψιν ὦ βροτοῖσι πᾶσιν ἐξόχως σωτήριον!

### 8. Εἰς τὴν δευτέραν Κυριακὴν μετὰ τὸ πάσχα.

Εἰ νομεὺς σύ· σεῖο μῆλόν εἰμι, βῶτορ κύδιμε.
Εἰ σὺ ψωμίζεις με μῆλον, οὔ με πεῖνα δηλέει.
Εἴ με σὸν μῆλον ποτίζεις, οὔ με δίψα λωβάει.
Εἰ σὺ φρουρέεις με μῆλον, οὐ λύκος με πτοιέει.

### 9. Εἰς ἑορτὴν τῆς ἀναβάσεως τοῦ Κυρίου.

Σκληροκαρδίαν βαρείαις ἐξελέγχεις λέξεσιν,
Ὅτι πιστεύειν μαθηταὶ σὴν ἔγερσιν ἠπόρουν.
Πρὸς κρίσιν καββὰς, ὁποίοις ἐξελέγξεις λέξεσι
Μὴ σ' ἄνω βῆναι λεγόντων, Χριστὲ, σκληροκαρδίαν!

### 10. Εἰς ἑορτὴν τῆς πεντεκοστῆς.

Ἔρχεται ζόφου μὲν ἄρχων, αὐτὰρ οὐδὲν ἰσχύει.
Ἰσχὺν οἱ ἔαξεν ἀλκῇ Χριστὸς ἀλκιμώτερος,
Μῆνιν ἐκσβεννὺς γονῆος, δίαν εἰρήνην πορών.
Πράγματος τούτου καθῆκεν ἀῤῥαβῶνα βηλόθεν.

### 11. Εἰς τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν τῆς τριάδος.

Ἀσμένως τι δὸς πένησι, ὧν ὑπάρξει πλούσιος·
Ἐκ τραπέζης σῆς ἐδητὺν, ἐκ πίθοιο δὸς πόσιν.
Πυθεδὼν σὸν εἷμα φθεῖρεν, εἷμα γυμνητῷ δίδου.
Ἀφνειὸς γὰρ ὃς ὑπάρχει· μὴ ᾗ δοὺς, πενέστατος.

ΠΡΟΣ-

7. *In Dominicam* QUASIMODOGENITI.

Miſit de cœlo dilectum nobis PATER filium :
Miſit FILIUS de DEO SPIRITUM DIVINUM cœlitùs :
Miſit ILLE, miſit ISTE, miſit HIC apoſtolos.
O miſſionem hominibus oppidò ſalutarem !

8. *In Dominicam* MISERICORDIAS DOMINI.

Si paſtor Tu : tua Ego ovis ſum, Paſtor inclyte.
Si tu me paſcis oviculam, nulla me fames affligit.
Si me tuam ovem potu recreas, ſitis me non lædit.
Si me cuſtodis ovem, me lupus non exterret.

9. *In feſtum aſcenſionis* DOMINI.

Cordis-duritiem gravibus caſtigas verbis,
Quòd credere diſcipuli tuam reſurrectionem nollent.
Ad judicium quum veneris ; quibus increpabis verbis,
Te non aſcendiſſe dicentium, CHRISTE, cordis-duritiem !

10. *In feſtum Pentecoſtes.*

Venit quidem tenebrarum princeps, ſed nihil proficit.
Robur ejus fregit robore CHRISTUS robuſtior,
Iram extinguens Patris, divinam pacem reddens.
Rei hujus demiſit arrhabonem cœlitùs.

11. *In Dominicam* I *poſt Trinitatem.*

Lubenter aliquid da egenis, qui opibus abundas :
De mensâ tuâ cibum, de dolio largire potum.
Putredo veſtem tuam corrupit, veſtem nudo præbe.
Dives enim eſt, qui dat : qui non dat, pauperrimus.

## ΠΡΟΣΕΥΧΗ` ΚΥΡΙΑΚΗ`.

Ὦ ΠΑ'ΤΕΡ ἡμέτερε, τρίτου οὐρανὸν ὑψόθι ναίων,
Οὔνομα σὸν πολύαινον ἀεὶ καὶ πότνιον εἴη.
Καί σε ὑπερμενέα στήσῃς μερόπεσσιν ἄνακτα.
Ὡς δέ σοι οὐράνιοι πειθήμονες ἄγγελοί εἰσιν,
Ὡς καὶ ἐπιχθόνιοί σοι ὑπήκοοι ἄνδρες ἔωσιν.
Εἶτα κ' ἀναγκαίου δωτὴρ βιότοιο γένοιο.
Μηδ' ἡμᾶς ὀλέσῃς αἰδαό περ ἄξια δρῶντας.
Οὐ γὰρ ἀμειβόμεθ' ἄλλῳ ἀνδρὶ ὅς ἄμμε κάκωσε.
Δὸς δ' ἔτι πειρασμῷ ἡμῖν ἐπὶ δαίμονα ὅπλα,
Ὄφρα μὴ ἐκτελέῃ ὃ καθ' ἡμείων μεθοδεύει.
Κοίρανος ὅττι μόνος κύδιστος, κ' ἔστὶ παναλκὴς,
Ἄξιός ἐστι μόνος δόξης ἐπὶ ἤματα πάντα.

Ex L. Rhodomani Palæſtinæ Lib. I. ver. 231. Vid. Pag. 146.

Ἡ τοῦ ἸΩΣΗ'ΦΟΥ ἱστορία ἔμμετρος.

Genus Heroicum, p. 130.

ΑΥ'ΤΑ'Ρ Ἰώσηφον πάντων πέρι φίλατο τέκνων,
Ἱμερτῆς γεγαῶτα Ῥαχήλιδος, οὕνεκα πάντας
Καίνυτ' ἐπιφροσύνῃσι, ϗ ἤθεσι, ϗ πατρὸς αἰδοῖ.
  Οἱ δὲ κασίγνητοι λίην νεμεσήμονι θυμῷ
Κοῦρον ἀποστυγέοντες, ὀλέθρια βυσσοδόμευον.
Καὶ φθόνον αὐτὸς ὄφελλεν, ὀνείρατα θεῖα πιφάσκων,
Οἷς ἔμεναι θέσπιζε μέγας, ϗ ὑπείροχος ἄλλων.
Τῷ μιν ἀνηρείψαντο, διαρραῖσαι μεμαῶτες,
Οἷα πολ' ἄρνα λύκοι ποίμαντρος οἰωθεῖσαν,
Ἀγρῷ πλαζόμενον· καὶ δ' ἵεσαν εἰς τὸ βέρεθρον.
  Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὀλίγον ἀποκλάμεν, ἐξερύσαντες

Ἀνδράσι

## Oratio Dominica.

O PATER noſter, tertium cœlum ſupernè inhabitans,
Nomen tuum celebratiſſimum ſemper et venerandum ſit:
Teque omnipotentem mortalibus demonſtres regem:
Utque tibi cœleſtes obſequioſi ſunt Angeli,
Sic quoque terreſtres homines Tibi ſint obedientes.
Deinde neceſſarii dator victûs eſto:
Neque nos perdas, gehennâ quamvis digna patremus.
Neque enim par-pari-referimus alii viro, qui nos læſit.
Da etiam tentatorem adversùs dæmonem nobis arma,
Ne perficiat, quæ adversùs nos machinatur.
Quoniam Rex ſolus es celebratiſſimus, et omnipotens:
Dignus es ſolus gloriâ in omnia tempora.

Josephi Hiſtoria Metrica. Vid. *Geneſis* Cap. xxxvii. ſeqq.

CUNCTIS Joſephum natis ſed prætulit unum,
E dulci genitum Rachelide; namque merentur
Ingenium et probitas, cari et reverentia patris.
Iraſci fratres, odiique accendere flammas,
Et ſtruere inſidiis lethum; fomentaque et IPSE
Suggerit invidiæ, dum ſomnia fauſta revelat,
Quîs ſe præferri reliquis divinat. Ubi ergo
Sors tulit, errantem per devia luſtra, nefandam
Ad mortem raptant, veluti cuſtode remoto,
Agna lupis rapitur; terræque voragine mergunt.
Relligio tamen immeritum eſt ſic perdere. Quare

Ἀνδράσι μὲν Φαρίοισιν ἐπωλήσαντο, φέρεσθαι,
Ἣ χθόνα πιαίνει θερινοῖς πλημμυρίσι Νεῖλος.
Μυδαλέην δ᾽ ἐρίφοιο λύθρῳ δείξαντο γεραιῷ
Χλαῖναν ἀποιχομένοιο πρὸς αὔλακας Αἰγυπτίοιο,
Ὡσεί που δάρδαψε, τὸν ἔμπνοον, ὠμοφάγος θήρ.
Ὢ πόποι, οἷον ζῆλος ἐν ἀνθρώποισιν ἔοργεν,
Ὃς βροτὸν εἰς θηρῶν, ἢ καὶ βλοσυρώτερον, ἦθος
Ῥίμφα μεταλλάξειεν, ὁμόγνια φίλτρ᾽ ἀποειπών.
Αὐτὰρ ὁ κρήγυον ἔργον εἰόμενος δόλον εἶναι,
Ὃν παῖδες ψεύδοντο λοχήτορες, οἰκτρὸν ἄλυε,
Μύρετο δ᾽ ὡς τεθνεῶτα, τὸν ἐν ζωοῖσιν ἐόντα,
Καὶ μάλα κυδιόωντα μετ᾽ ἀνδράσι τηλεδαποῖσι.
Τὸν γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ πρίατο κτεάνεσσιν ἀγαυὸς
Πεντέφρης, εὐνοῦχος ἐϋσκήπτρου βασιλῆος.
Δαιμονίης δ᾽ ὅ γε δοῦλος ἐκεῖ πειρήσατο μοίρης.
Τὸν γὰρ ἄναξ ἐφίλησε, καὶ ὡς φίλον υἷα γεραίρων,
Κῆδος ἑῶν κτεάνων ἐπετείλατο, καὶ κράτος οἴκου·
Οὕνεκα πιστὸς ἔην, καὶ δεξιὸς ἔργα πένεσθαι,
Ἠδὲ σαοφρονέων. ἀγαθὸς δέ οἱ ἕσπετο δαίμων.
Αὐτὰρ ὁ πυρσοβόλοις ἐρατῆς χαρίτεσσιν ὀπωπῆς
Δεσποίνην ἔφλεξε, κακοῦ τ᾽ ἔμπλησεν ἔρωτος,
Αὐτὸς ἄφιλτρος ἐών. ἡ δ᾽ ἐσσυμένη κεκορέσθαι
Κύπριδος, ἣ μαλερῇσι νόον κατέτηκεν ἀνίαις,
Αἰζηοῦ μαλακοῖσι καθήψατο καὶ στερεοῖσιν.
Ὃς δ᾽ ἄρα μήτε βίῃ γνάμφθη, μήτ᾽ εἴκαθε πειθοῦς
Θελξινόῳ σειρῆνι· Θεοῦ γὰρ ἐπίζετο θεσμόν·
Τῷ ῥά μιν, ὡς μεμαῶτα σεβάσιμα λέκτρα μιαίνειν
Κοίτῃ μοιχιδίῃ, κεδνῷ σήμηνεν ἀκοίτῃ·
Δάκρυσιν ὃς κνισθεὶς ἀλόχου, καὶ ψεύδεσι πισθείς,
Σφίγξεν ἀλυκτοπέδῃσιν ἀναίτιον, ὡς κακοεργόν.
Ἀλλά μιν ὄμμα δίκης πανδερκὲς εἰς φάος αὖτις,
Ἐκ ζοφεροῦ κεράμοιο, μετ᾽ ἀγλαΐῃσι κόμισσεν,
Αἴγυπτον δ᾽ ἀγαναῖς ὑπὸ χείρεσι πᾶσαν ἔθηκεν,
Εἵνεκ᾽ ἐπιφροσύνης, νυχίους τῇ κρῖνεν ὀνείρους.
Πρῶτα μὲν ἐν δεσμοῖσιν ἐὴν τεκμήρατο μοῖραν
Ἰλλομένοις ἑταίροισιν, ἐνύπνια φάσματ᾽ ἐνίψας.
Οὐδὲ τέλους ἀφάμαρτεν· ὁ γὰρ θάνεν ὑψικρεμασθείς,
Ὃς φέρεν οἰωνοῖσιν ὕπερ κράτεσφιν ἐδωδήν·

Extractum, Phariis, vendunt, ut abactus in oris
Serviat, æſtivo quas augmine Nilus inundat.
Grandævoque patri mox hœdi ſanguine tinctam
Oſtendunt veſtem jam Nili rura petentis:
Ac ſi dente fero laniârit beſtia fratrem.
Proh ſcelus! Invidiæ quid non furor efferus auſit?
Exuit hic homini mores, et triſte ferarum
Induit ingenium, generis dum ponit amorem.
Sed verum ratus eſſe dolum, quem callida finxit
Natorum improbitas, luctu ſe afflictat acerbo
Infelix genitor, deplorans funera vivi,
Qui mox ad ſummos caput extulit altus honores.
Dives opum Potiphar, multo et præſignis honore,
Emit eum, toti regis qui præfuit aulæ:
Mirandiſque illum vicibus variabile fatum
Imbuit. Hunc Dominus proprium ceu pignus amabat,
Committens curamque domûs regimenque laborum.
Namque fidelis erat, cunctiſque induſtrius actis,
Et caſtus. Felix igitur ſors adfuit ultrò.
Igniferas ſed dum veneres huic gratia formæ
Clam jacit, inſano dominam ſuccendit amore,
Ipſe pudoris amans: quæ mox ſaturare furorem
Ardens, æſtifero dum carpitur igne medullas,
Blandis demulcet juvenem, terretque ſeveris.
Nil valet imperium, ſuadæ nil blandula Siren
Flexanimæ: tanti ſacræ eſt reverentia legis.
Idcirco thalamos ac ſi tentâſſet heriles
Stupro contemerare, viro hunc mala detulit uxor.
Is motus lacrymis, et ficto crimine, durì
Inſontem, ut verè ſontem mox compede vincit.
Juſtitiæ hunc tandem, qui conſpicit omnia, vultus,
Reſpicit, indignoque trahens e carcere toti
Præficit Ægypto, regales inter honores.
Cœlicus ut juvat afflatus, quo ſomnia verè
Explicat. In vinclis primùm ſua fata duobus
Prædicit, dubii ſub imagine condita ſomni:
Et probat iſta fides. Triſti cruce figitur, eſcam
Alitibus qui ferre ſuo ſe vertice vidit;

Οἰνοχοῶν δ' ἕτερος προτέρην ἀνελάζυτο τιμήν.
Καὶ μετέπειτ' αὐτῷ Φαρίης ἰθύντορι γαίης
Ἐννυχίων κατέλεξε βοῶν σταχύων τε κέλευθον,
Εὐτραφέων ἰσχνῶν τε, καὶ εὐβριθέων καὶ ἀκάρπων,
Ἑπτά γε κεκριμένων· τοὺς μὲν λέγεν ἑπτ' ἐνιαυτοὺς
Εἶναι, παντοίοισιν ὀνείασι τηλεθόωντας·
Τοὺς δ' ἄλλους μερόπεσσιν ἐπαχθεῖς χήτεϊ σίτου.
Καί οἱ μῆτιν ὕφηνε, κακῆς ἄλκτειραν ἀνάγκης,
Ἧι λιμὸν προφύγοι, καὶ μυρία φῦλα σαώζοι·
Εὐφορίης καιρῷ πολυαχθέα καρπὸν ἀγεῖραι,
Ἄρκιον ὡς μετόπισθεν ἔῃ λαοῖσι καὶ αὐτῷ.
   Τῷ μιν ἄναξ πάσης ταμίην ἀπεδείξατο γαίης,
Καί οἱ δεύτερον εὖχος ἑῆς ἀπεδάσσατο τιμῆς·
Ἐκ τοῦδ' Αἰγύπτου διέπων κράτος εὐσταχυούσης,
" Κοιρανίην ἤρτυνεν, ὅπως ὄχ' ἄριστα νέμοιτο,
" Ἀρχῶν εὐνομίῃσι, καὶ εὐσεβίαις ἱερήων.
Ἀμφοτέροις δ' ἀπέταξε φόρων αὐτάρκεα μοῖραν,
Ἐκφαίνων ναίτῃσι Θεοῦ νόμον ὀρθοσέβαστον·
" Οἵη δὲ θέμις ἐστὶ θεόφρονος ἡγεμονῆος.
   Ὡς δ' ἐπὶ λιμὸς ὄρουσε, φέρων στονόεσσαν ἀνάγκην,
Ἄλφιτα δ' ἔλλιπε πάντα, καὶ ἐσκλήκει μένος ἀνδρῶν,
Πλὴν πέδον Αἰγύπτου θρεψίμβροτον ἐνναιόντων·
Τοῖς γὰρ ἐπηετανὸν βίοτον νήησατ' Ἰωσὴφ,
Σφῆσι προμηθείῃσι, καὶ ἀλλοδαποῖς μεταδοῦναι.
Τῆμος ἐπεστιχόωντο, φίλης χρήζοντες ἐδωδῆς,
Κερδαλέοι, γενετῆρος ἐφημοσύνῃσιν, ἀδελφοί.
   Αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἔφηνε, καὶ ἀγνώσσουσιν ὀπωπὴν,
Οὔνομα καὶ γενεὴν, ἐπεὶ πόθος ὀξὺς ὄρινεν.
" Ἐκ κραδίης δ' ἐφίλησε, καὶ οὐκ ἐμνήσατο λώβης.
   Αἶψα δὲ καὶ γενετῆρι, καὶ ὅσσους ἔτρεφεν οἴκῃ,
Ἐς χθόνα Νειλῴην θυμάρμενον ἔντυνε πομπὴν,
Τέμπεα δ' ἐρχομένοις Γεσσήνια δῶκε νέμεσθαι.
   Εὐφράνθη δ' ὁ γέρων, ὡσεί τις ἐς ἄϊδα νεύων
Γηροβόροις ὀδύνῃσι, παρ' ἐλπίδα τεύξατ' ἀρωγοῦ
Ἄτης αἰχμόροιο, μένος δέ οἱ αὖτις ἀγέρθη·
Ὡς πάλιν ἐζωγρεῖτο βίος πατρὶ παῖδ' ἐσορῶντι,
Ὃν μέλπηθρον ἔφασκε πάλαι θήρεσσι γενέσθαι.
   Ἤνυσε δ' ἔνθ' ἐτέων τρεῖς πεντάθας, ἠδὲ δύ' ἄλλους
Κύκλους, οὓς ἐτέλεσσε δυώδεκα μήνεσι Φοίβη.

Ἦμος

Pincernæ veterem recipit mox alter honorem.
Pòſt etiam regi, Memphitica ſceptra tenenti,
Septem nocturnæ vaccas ſpicaſque quietis,
Pingues et macras, plenas vacuaſque, diſerto
Eloquio pandit: ſeptem prænunciat annos
Affore, quîs largè ſe effundat frugibus æſtas,
Et totidem, quos magna cibi penuria vexet.
Et dat conſilium, cum conſilioque ſalutem,
Quo pellatque famem, mortaliaque agmina ſervet;
Plurima fertilibus frumenta ut colligat annis,
E quibus effœtos ſuperent alimenta per annos.
  Totius hinc regni (ſic rege jubente) creatur
Princeps, et munus capit a rectore ſecundum
Sceptrigero: Ægyptumque ſuo moderamine dextrè
Conſtituit: verâ niteat pietate ſacerdos,"
Juſque magiſtratus foveat rectèque miniſtret."
Ac dignos tribuit reditus ambobus: et ipſe
Oſtendit numen quâ ſit ratione colendum
Legitimè: ſancto quod dignum eſt principe munus."
  Ingruerat prædicta fames. Jam deficit omnis
Copia: gens hominum paſſim tabeſcit: in arvis
Nilois ſed ſufficiens eſt victus. Ad annos
Nam plures illîc prudentia fida Joſephi
Annonam cumulârat, ut et vicinia haberet.
  Huc igitur fratres amor et penuria edendi
Injuſtos adigit: jubet et pater ipſe Jacobus.
Quîs genus et nomen, non agnoſcentibus illum,
Exponit tandem, multùm ſtimulatus amore
Sincero: fidoque injuria corde ſepulta eſt."
  Mox etiam patrem, et quotquot domus ampla tenebat,
Advocat, et tutâ ſatagit deducere pompâ.
Arvaque deductis Geſſenia tradit ad uſum.
  Lætatur ſenior, veluti quem morbus ad umbras
Jam premit: at medicus fatum depellit amicus,
Præter ſpem fracto reparans in corpore vires.
Sic patri, intuitu nati, quaſi vita redibat,
Præda feris pridem qui creditur eſſe cruentis.
  Illîc tranſegit vitæ tria luſtra, ſed illis
Adjecit geminum, revolutis menſibus, annum.

Dumque

Ἦμος δ' ἐν προθύροισιν ἴδεν μόρον, υἷασι μοίρας
Ὀψιτελεῖς, Χριστοῦ τε γενέθλιον ἔχραεν ὥρην.
Φῆ δ' ὡς ἡγεμόνων οὐκ ἄμμορος ἔσσεθ' Ἰούδας,
Ἡγεμόνων, σκήπτροις τε λόγοις θ' ἱεροῖς ἐπεχόντων,
Παρθένιος πρὶν πᾶσι πολύλλιτος ἔρχεται ἥρως.
Ταῦτα θεοπρεπέων εἰς οὐρανὸν ἔπτατο θυμός·
Σῶμα δ' ἄρ ἐν Χεβρῶνι πατρῴῳ κρύπτετο τύμβῳ,
Οὗ τόδε παῖδες ἔνεικαν ἀποιχομένοιο τοκῆος.

## Ὁ τοῦ ἈΝΤΙΟΧΟΥ τοῦ Ἐπιφανοῦς διωγμός.

## Genus idem, et ex ejuſdem autoris, Libro IV.

ΤΩι δ' ἄρα δυσεβίην ὁ δεύτερος ἦεν ἀδελφὸς
Ὑβριστὴς Μενέλαος, ἀπηνείῃ δὲ χερείων.
Οὗτος ὑποσχόμενος χρυσοῦ πολυκυδέος ὁλκὴν
Θαυμαστὴν βασιλῆϊ, δολοφροσύνῃσιν ὅμαιμον
Ἐξ ἕδρης στυφέλιξε, καὶ ὡς οὐκ εἶχε τελέσσαι,
Αἴολα συλήσας θεοδέγμονος ὄργανα νηοῦ,
Πέρνατο· μυριόδακρυς ὅθεν κλόνος ὤρνυτο λαοῖς,
Οἵ οἱ θεσμοπόλῳ παρὰ βήματι φαῖνον ἔλεγχον,
Αἰνὰ κατηγορέοντες. ὁ δ' αὖ σκολιῇσι δικαστὴν
Κλέψας φραδμοσύνῃσι, βιοφθόρον ἔκφυγε ποινὴν,
Καὶ τ' ἀδίκῳ προΐαψε κατηγόρον ἑσμὸν ὀλέθρῳ.
Οὐλοὸς, ὅς ῥα καὶ αὐτὸν ὁμόγνιον εἷλε σαγήνῃ
Κερδαλέῃ, κήρεσσι δαφοινὸν κύρμα γενέσθαι,
Ὄρχαμον εὐσεβίης Ὀνίην, λαοῖσιν ὀνητὸν,
Ὧν αὐτὸς φθόρος ἦεν, ἐν αἵματι πάντα δαΐζων.
Ὡς λύκος, ὃν γαστήρ τε καὶ ἔμφυτος οἶστρος ἀνῆκε,
Πυκνὰ δασυστέρνων ὑποδύμεναι ἕρκεα μήλων,
Βώτορος εὑδομένοιο, κυνῶν τε ἀπὸ νόσφιν ἰόντων·
Αὐτίκ' ἐπασσύτερον τεύχει φόνον, αὐτίκα λαιμῷ
Ἐμπίνει μέλαν αἷμα, καὶ οὐκ ἀνέκοψεν ἐρωὴν,
Πρὶν σταθμὸν νηκύεσσι καὶ αἵματι πάντα μιῆναι·
Ὣς ὁ διαρπάζων Ἰακωβίδος ἔθνεα ποίμνης,
Πάντα φοναῖς ἐμόλυνεν ἀεικέσιν. ὡς δ' ἄρ' Ἰήσων
Εἰς ἄκρην μιν ἔεργεν ὑπέρβιος, ἰχθρὸν ἀλίξων

Σύγγονον,

Dumque videt fatum jam ſtare in limine, natis
Venturam dixit ſortem, Chriſtique propinquum
Natalem: quòd non ſit defecturus Iudæ
Præſes, qui ſceptrum teneat, ſacriſque miniſtret,
Donec virginei naſcatur ſanguinis heros.
Hæc effata altum petiit mens æthera; corpus
Accepit Chebron: functi quò membra parentis
Tranſportant nati, patrioque in marmore condunt.

## ANTIOCHI *Epiphanis* perſecutio. Vid. Machabæorum Lib. I. et II.

OLLI [*Jaſoni*] germanus non impietate ſecundus,
Sed, *Menelaus*, erat ſævis immanior actis.
Is pondus regi magnum promiſerat auri,
Ut, fratre excuſſo, ſancti frueretur honore
Supremo templi: ſed cùm non ſuppetit auri
Copia, ſacrilegus divinis tradita vendit
Vaſa miniſteriis. Populi gravis inde tumultus
Subſequitur, ſacri qui intentat crimina furti
Pontifici. Sed judicii capitale periclum
Effugit, haud modicis corrupto judice nummis,
Et facit actores capitali occumbere pœnæ.
Quem non perdiderit vel vi, vel fraude malignâ?
Qui fratrem involvit truculentæ in retia cædis,
Inſignem pietate *Onian*, in commoda gentis
Intentum: peſtis cui perniciem iſta creabat.
Ut lupus, in denſas quem fortè irrepere caulas
Ingenitus furor, ingluvieſque inſana coegit;
Cùm Domini atque canum cuſtodia fida remota eſt,
Confertas peragit ſtrages, nigrumque cruorem
Pro libitu ſorbet; cupidis nec ſe abſtinet auſis
Antea, quàm totum funeſtet cædibus antrum:
Sic *Iacobeam* crebro Ille cadavere gentem
Inceſtat, rabiem exſatians. Dumque inſtat *Iaſon*
Intrudens arci; frater vi major et arte,

*Antiochi*

Σύγγονον, Ἀντιόχου βλοσυρὴν κίκλησεν ἀρωγήν.
Ὃς μάλα παιφάσσων, λοιπὸν σχεδὸν ἔθνος Ἑβραίων
Ἐκ ῥιζῶν κεράϊξε, καὶ εἰς βυθὸν ἔμβαλεν ἄτης,
Θηρὸς ἔχων κραδίην βροτοσίνθορος, ἀνδρὸς ὀπωπήν,
Ἀτρεκέως τ' ὀλοοῦ γεγαὼς τύπος ἈΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ.
Ἦ γὰρ ὑπερφιάλου δαμάσας πόλιν ἄρεος ὁρμῇ,
Οὐλομένων πρηστῆρα κακῶν ναέτῃσι τίνασσεν.
Οὔπω μὲν τρίταιον φονίης σέλας ἠριγενείης
Ὠκεανοῦ ζοφόεσσαν ὑπαὶ χύσιν ἕσπερος εἷλκεν·
Ὃς τότ' ἀεικελίοις ἐπὶ πήμασι κρύψεν ὀπωπήν·
Μυριάδας δ' ὀκτὼ μελέων ἔσφαξε πολιτέων,
Τοσσατίας δ' ἐπέδησε, καὶ ἄλλοις δῶκε πρίασθαι·
Καὶ μυσαροῖσι πόδεσσιν, ὑπ' ἐννεσίῃ Μενελάου,
Δῶμα Θεοῖο πάτησε, βροτοῖς πάντεσσι σεβαστόν·
Ἐκ δ' ἄρα χρήματα πάντα, τά τ' ἐσθλῶν εὔνις ἀκοιτῶν,
Νυμφάων χορὸς ἔνθα, καὶ ὄρφανα τέκνα σάωζον,
Αἴνυτο, καὶ ζαθέου κειμήλια ποικίλα νηοῦ.
Χίλια δ' εἰς Συρίην χρυσοῦ πολύτιμα τάλαντα,
Ὀκτώ τ' ἄμμιγα τοῖς ἑκατοντάδας, ἧκε φέρεσθαι.
Φρουρὴν δ' αἰχμητῶν εὐερκέος ἔνδοθεν ἄκρης
Ἱδρύσας, κάρτυνεν ἀλιτρόνοον Μενέλαον.
Ὡς δ' ἔτος ἀμφιτρόχασσε τὸ δεύτερον ὦρσε μαχητῶν
Ὧν πρόμον Ἀπόλλωνος ἐπώνυμον, ἀντί Ἑβραίοις.
Ὃς φιλίην σκήπτων, κακὰ δ' ἐν φρεσὶ λοίγια ῥάπτων,
Ἕβδομον ὡς ἀμάρυσσεν ἀεργηλῆς φάος ἠοῦς,
Ἤλασε πορφυρέης δολομήχανον ἐς λίνον ἄγρης
Ἄσκεπτον πτολίεθρον, ὑπ' ὀξυβόλοιο σιδήρου,
Καὶ πυρὸς ἀκαμάτοιο βίῃ, μάλα πάντ' ἀμαθύνων.
Χαλκὸς μὲν φάγεν ἄνδρας, ὑπὸ φλογὶ δ' ἤμυον αὐλαί,
Δυσμενέων δ' ὑπὸ χερσὶν ἐϋκτέανος φέρετ' ὄλβος·
Καὶ πόλις ἀρρήκτοισιν ἀγαλλομένη τοπάροιθεν
Φράγμασι, πάντ' ἀπέβαλλε βιαίης ἕρκεα λώβης·
Βουλαῖς αὐτομέδοντος, ὃς ἤθελε λαὸν Ἑβραίων
Γυμνὸν ὁμῶς ἀλκῆς καὶ θάρσεος ὧδε τίθεσθαι,
Πρίν σφισιν ἐντῦναι μιαρὸν σέβας, οἷον ἐώλπει.
Τοὔνεκεν ἀρχαίου κρατερὸν τείχισμα Δαβίδου
Εὐπύργοις στερέωσεν ἐπάλξεσιν, ἐν δὲ μαχητῶν
Παμπόλλων λόχον εἷσεν, ἐνέργεον ἄστυ φυλάσσειν.

*Antiochi* depoſcit opem, patriæque ruinam.
Hic irâ tumidus ſtirpem propè gentis *Hebrææ*
Eruit ex imo, cladiſque in gurgite merſit.
Diverſæ monſtrum formæ ; fera bellua mente,
Fronte homo; peſtiferi verè typus *Antichriſti.*
Urbem etenim poſtquam violento marte ſubegit,
Civibus hei trucium vibrat preſtera malorum.
Ter germinum *Auroræ* nondum jubar, aſtra reducens
*Heſperus* Oceani nigris detraxerat undis,
(Qui tunc ſe implicuit tenebris, ne infanda videret)
Myriadeſque octo miſeris de civibus hauſit;
Et totidem captas tenui divendidit ære.
Ingreſſuſque Dei *Menelai* hortatibus ædem,
Terrigenis adytum temerat venerabile cunctis;
Et ſanctas direptat opes, quas orba maritis,
Dilectiſque, cohors, genitoribus, intulit illuc
Tutò ſervandas, magni et donaria templi.
Hinc octoginta dedit auri et mille talenta
In *Syriam* portanda aulam. Sic dives ab arâ
Rex fit: et in ſummâ cuſtodia ponitur arce,
Militis inſtructus quo robore ſit *Menelaus.*
Alter erat vertens annus, cum milite cinctum
Innumero *Abramidis* immiſit *Apollinis* auctum
Nomine, qui ſimulare fidem bonus, abdere fraudem,
Septima cùm ſacræ *Phœbus* tulit otia lucis,
Implicuit ſacram funeſtis caſſibus urbem
Non circumſpectam. Nam dum furit ignis et acris
Ferri acies, captam vaſtantur cuncta per urbem;
Nempe viros haurit ferrum, Vulcania perdit
Flamma lares; et opum ſi quid manet, abſtrahit hoſtis.
Urbs igitur, muri quæ non frangenda tenebat
Robora, præſidio muri nudata pateſcit,
Imperio regis; qui ſic conatur inermem,
Reddere, ut amittat quo fidat et arceat hoſtem,
Dum cupit infandos *Solymis* inducere cultus.
Idcirco priſci nova propugnacla *Davidis*
Circumdans arci, numeroſo milite complet,
Præſidio ut valido ſubjectam terreat urbem.

Poſtmodò

Πέμψε δ' Ἀθηναῖον μετοπίϛερον ἄμμιγ' ἐφετμῆς
Ὡς πάντες, Συρίοισιν ὑπὸ σκήπτροισιν ἐόντες,
Ἓν σέβας ἀμφιέπωσιν ὁμοφραδέεσσι μενοιναῖς.
Ἑλλήνων κατὰ θεσμὸν ἀπότροπον, οἵ ῥα σέβιζον
Εὐχαῖς καὶ θυσίῃσι θεῶν ἀπερείσιον ἔθνος·
Τῷ δ' ἑτεροφρονέοντι βίος καὶ κλῆσις ὄληται.
Αὐτὰρ ἀγὸς βασιλῆος ἐφημοσύνῃσι πιθήσας,
Ἐμβεβαὼς Σολύμοισι, Θεοῦ πάλιν ὕβρισε νηὸν
Λώβαις ἀῤῥήτοισιν. Ὀλύμπιον ἐν γὰρ ἔθηκε
Ζῆνα πανελλήνεσσι σεβάσιμον, ἱερὰ δ' ἔρξεν
Οὐρανίοις μωμητὰ κελεύσμασιν· ἄγχι δὲ βωμῶν
Ὄργια μάργα τέλεσσε κυνώπιδος Ἀφρογενείης,
Κοίταις αἰσχρολεχέσσι· παλαιοῦ δ' υἷας Ἀβράμου,
Τάμνειν ἀκροφύτευτον ἀεξιγόνου σκέπας αἰδοῦς
Νηπιάχοισιν, ἔρυξε, καὶ ἄλλας κόψε θέμιϛας·
Αἰνομόρους δ' ἐβίησεν ἐϋτραφέων κρέα χοίρων
Δαρδάπτειν γενύεσσι πάρεκ νόμον, οἰνομανοῦς τε
Εὐάζειν θιάσους τε καὶ ὄργια κύντατα Βάκχου,
Ἀσκῆσαι δὲ καὶ ἄλλα κατ' ἤθεα λυγρὰ Πελασγῶν·
Σὺν δ' ὁσίαις τελεταῖς ἱερῶν θεσπίσματα βίβλων
Πάμπαν ἀτημάλδυνε, καὶ εἴ τινα τέτμεν ἐρευνῶν
Ἐνδυκέως, ζαθέοισιν ἰαινόμενον σελίδεσσιν,
Αἶψα δαϊζομένοιο κατὰ χροὺς ἔβλυσεν αἷμα,
" Καὶ φόνος εὐσεβίης θεοτερπέος ἦεν ἄεθλον.
Ὡς ὅγε ῥίμφ' ἀμάθυνε Θεοῦ νόμον οὐρανόφαντον,
Καὶ σέβας ἀγλαότιμον, ὅλην κατὰ γαῖαν Ἑβραίων.
Πάντοθι δ' ἐν πτολίεσσι κακῶν ϛίχας ἔσσε μαχητέων,
Οἵπερ ἀναινομένους ὀλοαῖς ἐνοπῇσι πιθέσθαι,
Παντοίᾳ κεράϊζαν ἀνηλέος εἴδεϊ πότμου.
Πλεῖϛοι μὲν φονόεσσαν ὑποτρομέοντες ὁμοκλὴν,
Κυδαλίμου θ' ὁρόωντες ἀπόϛασιν ἀρχιερῆος,
Αἰδόμενοι βασιλῆα καὶ οὐλοὸν ἱεροφάντην,
Δυσεβίῃ φρένα δῶκαν ἀνάλκιδα, καὶ βάλον αἰδῶ
" Οὐρανίου κρατῆρος ἐπὶ χθονός· ἠδὲ σαώζειν
" Σφὸν δέμας ἱμείροντες, ἅμα ψυχὴν ἀπόλεσσαν.
" Ὡς ἐν ἀμηχανίῃσι παλίμβολός ἐϛιν ὅμιλος.
Παῦροι δ' οἷς χθονίων προφερέϛερος εἴδετ' ὄλυμπος,
Καὶ σέβας Ἀθανάτου γεραρώτερον ἠέπερ ἀνδρῶν,

Poſtmodò *Judæis* non mitia juſſa ferentem
Miſit *Athenæum*, *Syriæ* ut qui ſceptra verentur,
Unâ eâdemque omnes ſe relligione tenerent,
More (ſed haud recto) *Graiûm*; qui plura colebant
Quàm numeres vario ſacrorum numina ritu:
Quique ſecus faceret, vitâque opibuſque careret.
Dux igitur regis mandata nefanda capeſſens
Ingreditur *Solymam*, templumque inceſtat, et aras
Fœdis conſcelerat ſacris: et ſede reponit
Auguſtâ ſimulachra *Jovis*, quem tota colebat
*Græcia*, *Olympiaci*, cognomine. Nec ſat, in ipſis
*Idaliæ* celebrat penetralibus orgia *Divæ*
Obſcœno coitu; gentemque coercet *Abrami*,
Summa recens genitis reſecent ne tegmina verpæ,
Ut lex edicit; cujus ſanctiſſima jura
Mille modis violat: miſeros quoque cogit ad eſum
Carnis porcinæ, contra præcepta *Tonantis*.
Utque ineant fœdo thiaſos atque orgia *Baccho*:
Cæteraque ut peragant tetro pro more *Pelaſgûm*.
Cumque piis abolet *divorum* ſcripta librorum
Ritibus: et ſi quem ſolerti indagine cepit
Veſtigans, legeret veterum qui oracula vatum,
Huic cruor extemplò cæſo de corpore manat.
Sic pietas cædem, ceu præmia digna, reportat."
Sic facilè extincta eſt ipſo lex tradita cœlo,
Puraque relligio, per *Hebræi* rura popelli.
Armigeros etiam diſponit ubique per urbes
Cuſtodes: qui quos juſtis parere negantes
Deprêndunt, vario mactant diſcrimine lethi.
Multos, dum ſævas cupiunt avertere pœnas,
Pontificemque vident divinam prodere legem,
Præſulis et regis reverentia movit, ut irent
Impietatis iter tritum, ſummique pudorem
Abjicerent Domini: Sed dum mortalia ſervant"
Paulò pòſt animam miſero cum corpore perdunt."
Quàm leviter vulgus rebus mutatur in arctis!"
Pauci, quîs potior terrâ tunc viſus *Olympus*,
Qui divina magis quàm juſſa humana timebant,

In

Εὐσταθέως θείῃσιν ἐπεστήριξαν ἐφετμαῖς
Ἧς φρενὸς ἠνορέην. τοὺς δ' οὐ φόβος οὐλοὰ φαίνων,
Ἔκλασεν εὐθαρσεῖς, οὐκ ἐλπίδος ἥπαφε στερρὴν,
Οὐ πενίη, καὶ φύζα, καὶ αἴσχεα, καὶ μελεδῶναι,
Οὐ φόνος, αἱμαβόρον πελάσας χάος, οὐ κράτος ἐχθρῶν,
Ὦσεν ἀπὸ κρηπῖδος, ἐφ' ἧς Θεὸς αὐτὸς ἔρεισεν.
Ἄλλοι μὲν προλιπόντες ἐπαύλια καὶ φίλον ὄλβον,
Φεῦγον ἅμ' οἰκήων ἀγέλῃ πρὸς ἐρημάδα χῶραν·
Πέτρων τ' αὐτοφύτοις κοιλώμασιν ἠλάσκοντες,
Εἷλκον ἐν ἀμμορίῃ, πάντων χατέοντες, ἀϋτμήν·
Καὶ βιότου στήριγμα Θεοῦ σφίσιν ἤντετ' ἀρωγή.
Τοῖς καὶ Μαλαθίης Ἀσμώνιος ἦεν ἑταῖρος,
Οἰοπόλους κευθμῶνας ὁμοῦ παίδεσσι μεταλλῶν.
Ἄλλοι δ', οὓς ὀλοοὶ μερόπων κίχον ἀγρευτῆρες,
Παντοδαπῇ φθείροντο μόρου πολυαλγέος αἴσῃ·
Κτήματα δ' εἰς γάζην βασιληΐδα πάντα φορεῖτο.
Τοῖς ἐνὶ κυδρὸς ἔην Ἐλεάζαρος, ἀμφὶ καρήνῳ
Λευκὸς, ἐνὶ κραδίῃ δὲ βίην ἀδάμαντος ἀέξων,
Εὐσεβίης κατ' ἄεθλον ἀτειρέος· ἦ γάρ ἑ δεινοῖς
Καὶ μαλακοῖς ὤτρυνεν ἄναξ ἀθεμίστια ῥέζειν,
Δειπνήσαντα συῶν παχέων κρέας. ὃς δ' ἀνένευεν·
Οὐδὲ μὲν οὐ σκῆψαί τιν' ὑπερβάτιν ἤθελεν ὕβριν,
Μή τινα δυσνομίης πρόφασιν λαοῖσιν ὀρέξῃ.
" Ὁπλότεροι γὰρ ὁρῶσιν ἐς ἤθεα λαμπρὰ γερόντων.
Τοὔνεκ' ἀμυθήτοις ὀδύναις ὑπὸ γυῖα δαϊχθεὶς,
" Δεῖξεν ἐφημερίοισι βροτοῖς, ὅτι κάλλιόν ἐστι
" Τλῆναι κύντατον οἶτον, ἀνηλείῃσι τυράννων,
" Ἢ νόμον εὐσεβίης προλιπεῖν, καὶ σκάνδαλ' ἐγεῖραι.
Ἔνθα φάνη μέγα θάρσος ἀριστολόχοιο γυναικός·
Ἣ κούρους τέκεν ἑπτὰ, καὶ ἔτραφε σώφρονι θεσμῷ,
Ἤθεσιν ἐννομίοισι· καὶ ὡς βαρὺς ἔγρετ' ἄεθλος,
Παρφασίῃ κάρτυνε, Θεοῦ σέβας εἰς μόρον ἴσχειν.
Τοὺς γὰρ ἀπορρίψαι καθαρὸν νόμον οὐκ ἐθέλοντας,
Ὡς βασιλεὺς ἐκέλευσεν, ὑποδρηστῆρες ἐφετμῆς
Φρικαλέοις στρέβλωσαν ὑπ' ἄλγεσιν, αἰόλα ποινῆς
Μήδεα τεχνήναντες ἀφειδέος· οἱ δ' ἄρα θυμὸν
Παρθέμενοι σταθερόν τε καὶ ἄτρομον, οὐχ ὑπόειξαν
Ἀκαμάτης ὀδύνῃσι πολυσχιδέος θανάτοιο.

Κάμνε

In ſacræ firmant animos fundamine legis
Immotos; quos non, minitans dira omnia, fregit
Terror, non demulſit ſpes, non flexit egeſtas,
Non fuga, non probrum, non anxia cura, nec atrum
Diducens rictum cædes, hoſtiſque poteſtas,
Depulit a recti fortiſſima pectora cultu.
  Quinetiam multi, laribuſque opibuſque relictis,
Deſertas ineunt dulci cum pignore terras.
Dumque cavis latitant petris, rerum omnium egeni,
Et vix exiguæ ducunt ſpiramina vitæ,
Experiuntur opem juſto tamen æthere miſſam.
Quos et *Matathias Aſmonius* inter agebat,
Solivagos forti ſervans cum prole receptus.
  Multi quos *Syrii* venatio ſæva tyranni
Ceperat, hei variâ profundunt morte cruorem:
Quorum regali cedunt bona prodita fiſco.
  Quîs aderat conſors *Eleazarus* ille, capillos
Canus; at in veræ luctu pietatis habebat
Cor adamante omni rigidum magis. Huic gravis inſtat
Exactor, duris placidiſque, ut carne ſuillâ
Veſcendo temeret legem. Sed reſpuit Ille,
Nec ſimulare volens patriæ contraria legi,
Ne quam peccandi tradat popularibus anſam.
Namque ſenum captant mores ætate minores."
  Ergo ſuppliciis cruciatus membra nefandis,
Egregium cunctis ſpecimen mortalibus edit:"
Quòd potius tolerare necem, torquente tyranno,"
Perdere quàm ſacra jura, piaſque offendere mentes."
  Extulit egregiæ tunc ſe fiducia matris
Cum ſeptem natis; ſanctæ quæ legis ut omni
Imbuerat cultu, ſic et certamine in iſto
Hos animat, rectum ut ſummam tueantur ad horam.
  Namque hi, divinam renuunt dum prodere legem,
Regis ad edictum tormenta per omnia rapti,
Quæ variâ intentant crudeles arte miniſtri;
Supplicia expendunt varia. At mens fortis inhærens
Propoſito tantos non unâ in morte dolores
Contemnit ſecura, nec a pietate recedit.

Κάμνε μὲν ἀνδροκόπων δαιτρῶν μένος· οἱ δ' ἄρα μίμνον
Ἀκμῆτες, δολιχαῖς τε μεληδόσιν οὐκ ἀπόειπον.
" Φίλτρα γὰρ ἁγνὰ Θεοῖο, ϗ ἐν φρεσὶ τηλεθόωσα
" Ἐλπωρὴ βιότοιο μεθύστερον ἀστράψοντος,
" Πᾶσαν γυιοβόροιο πάθης ἤμβλυνεν ἀκωκήν.
Παίδων δ' εἰσορόωσα φονὴν μεγαλήτορι θυμῷ,
Εὐψύχῳ, γενέτειρα, βοῇ θάρσυνεν ἕκαστον.
Ὀψὲ δὲ καγχαλόωντες ἐπ' ἀφραδίῃσι φονήων,
Ἀκλύστοισι νόεσσιν ἐς αἰθέρος ὁρμὸν ἔκελσαν·
Καί σφιν ὁμοῦ περόωσα μόρου βυθὸν ἔσπετο μήτηρ.
Ὡς τις ἔχων πόδα νηὸς εὔστροφον, εὖτε πελάσσῃ
Εὐλιμένοις κροκάλῃσι, μετ' ἐκβεβαῶσι ϗ αὐτὸς
Λοίσθιος εὔφρονα ταρσὸν ἐπ' αἰγιαλοῖσιν ἐρέσσει·
Χαίρει δ' ὡς σόος ἦλθε σὺν ἀρτεμέεσσιν ἑταίροις,
Ἐκπερόων ῥοθίων τε βίην, ϗ μῆνιν ἀήτων·
Ἀσπάσιος δὲ νέοις ἐπικέρδεσι τέρπεται ἦτορ.
Ὡς κείνη μακάρεσσιν ἐφ' υἱάσιν ἡρωΐνη
Αἰθέρος ἐν λιμένεσσιν ἀκηδέα θυμὸν ἰαίνει.
Λαμπρὸς δ' εὐσεβέεσσιν ἀεὶ τύπος ἐστὶ τεκούσαις.
Ὢ πόποι, οἷα τάλασσαν ἀμύμονος εἵνεκα θεσμοῦ
Ἀρτιτόκῳ μετὰ παισὶ λεχωΐδε νηπιάχοισιν.
Αἱ γὰρ ὀλασσάμεναι δολίην βασιλῆος ἐφετμὴν,
Ἄκρα φίλοις τεκέεσσιν ἄρασσον δέρματα μεζέων,
Ὀξυτύποις λάεσσιν, ὅπερ χρέος ἔσκε νόμοιο.
" Καὶ τὰ μὲν ἦκα γένοντο, τὰ δ' ἀμφαδὸν ὅσσα βόησεν.
Ὡς κλύε δ' ἡγεμονεύς, ὡς θυάδι πάφλασεν ὀργῇ·
Αὐτίκα δ' αὐχενίῃσιν ὑπὸ βροχίδεσσιν ἀϋτμὴν
Ῥῆξε δύω κούροισιν, ἐϋτλαγέων δ' ἀπὸ μαζῶν
Μητράσιν ἀσκεπέεσσι λιπόπνοον ἐκρέμασ' ἄχθος,
Ῥιγεδανὸν δὲ θέημα, δι' ἄστεος εἷλκεν ἀγυιῶν,
Διστὸν ἀειραμένας κραδίῃ ϗ σώματι φόρτον.
Ὀψὲ δ' ἀεικείης κεκορημένος ἀλγινοέσσης
Ὦσε κατὰ κρημνοῖο, ϗ ὀστέα πάντα τέθραυστο.
Οἰκτρὸν δ' αὖ μόρον ἔσχεν ἀρίστων χιλιὰς ἀνδρῶν·
Οἳ κρυερὴν βασιλῆος ἀλυσκάζοντες ἐνιπὴν,
Δῦσαν ὑπ' αὐτορόφου σπείους τινὰ ῥωγάδα πέτρην.
Τοὺς δὲ μεταλλευτῆρες ὑπερθύμοιο τυράννου
Ὡς σκιεραῖς ἐνόησαν ὑποπτήσσοντας ἐρίπναις,

Carnificum vis ipſa quidem langueſcit, at olli
Non languent: afflicta magis fit vivida virtus."
Nam *Jovæ* ſincerus amor, decoriſque ſequenti"
Effulſuri ævo, fido ſpes pectore fervens,"
Omne dolorifici tormenti hebetavit acumen."
Mactarique videns coràm ſua pignora mater,
Unumquemque juvat generoſæ hortamine vocis.
Exultant olli ſuper his vecordibus auſis
Torquentûm, ſalviſque animis portum ætheris intrant.
Quos ſequitur cordata parens per cærula mortis.
  Utque gubernaculum moderans, ubi littora prênſat
Tuta ratis, poſtquam ſocios præmiſit, et ipſe
Ultimus in ſicco deponit margine greſſum;
Et gaudet comites ſalvos, ſalvumque magiſtrum,
Æquoreos penetrâſſe lacus, ventique furorem,
Et bene de partis bona ſentit gaudia lucris:
De natis gaudet ſic Heroina beatis
In cœli ſtatione, omni perfuncta labore.
Exemplumque piis eſt matribus inde ſequendum.
  Hei, pro lege Dei, quæ, quanta, et qualia, paſſa
Sunt duo, cum fœtu vix nato, pectora matrum!
Nam nihili Syrii facientes juſſa tyranni,
Pelliculas ſummo reſecant a pene tenellis,
Ancipitis (quod lex depoſcit) acumine ſaxi.
Sed clam facta canit mox publica fama per urbem."
Ut dux reſcivit, tumidâ mox bulliit irâ.
Mox pueris adimit teneræ ſpiracula vitæ,
Funibus inſertans collum; mox veſte carentûm
Exanime heu matrum ſuſpendit ab ubere pignus;
Perque omnes raptat vicos (proh triſtia viſu!)
Geſtantes non corde minùs quàm pectore molem.
Tandem præcipitans laceros de mœnibus artus
Comminuit, rabidum et ſaturat vix morte furorem.
  Eheu quàm fatum ſortitur flebile mortis
Mille viros; qui dum truculenti evadere regis
Inſtituunt rabiem, tutæ ſe fragmine petræ
Occultant: Vigilis ſed eos indago tyranni
Poſtquam deprêndit tenebroſâ in rupe latentes,

Αὐτίκα κερδαλέῃσιν ἐπερρώοντο μενοιναῖς.
Ἦ γὰρ ἀεργοσεβὲς κατὰ σάββατον ἄγχι μολόντες
Κλειομένοις πολέμιξαν· ἐνὶ σπήλιγγι δ' ἐόντες
Ἦμαρ ἑορτάσιον πεφυλαγμένοι ἦκα θάασσον,
Καὶ νίκην ἀπονητὶ κακοῖς προΐεντο μαχηταῖς·
Οἳ σφέας, οἰκτροβόαις μετὰ παίδεσιν ἠδ' ἀλόχοισι,
Καπνοβόλοις ἐδάμασσαν ἀποπνίξαντες ἀϋτμαῖς.
Ἄλλα δὲ πολλὰ τέτυκτο μιαιφόνα πάντοθι γαίης.
Καὶ τότ' ἀεικελίοις ὑπ' ὀνείδεσι πεπληῶτα
Ὡς νόμον εἶδε Θεοῖο, δαϊζομένην τε γενέθλην
Παίδων εὐγενέων, καὶ ὀλωλότα τίμιον ὄλβον,
Δῖα ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ, θαλερῆς ἀπεσείσατο κόσμον
Ἀγλαΐης, χρυσέην δ' ἀπεκάββαλεν ἄμπυκα κόρσης·
Δάκρυσι δ' ὄσσε τάκη, καὶ στήθεα χερσὶν ἄμυσσε,
Καὶ κονίαις ἐμόλυνεν ἀραιῆς βόστρυχα χαίτης.
Οἰκτρὰ δ' ὀδυρομένη, πάσας μάστιζε κολώνας,
Πάντας ἄδην κενεῶνας ἑῆς μινυρίσμασι λώβης.
Ἠχὼ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα γόων ἐπιμάρτυρ' ἰωὴν
Ἀψίκτων ἀνέπεμπεν. Ἰορδάνιον δὲ ῥέεθρον
Θρηνῷ πλημμύρεσκε, καὶ αἵματι φοίνιον ἦεν,
Αἵματι καιομένων, θρηνῷ δ' Ἑβραΐδος αἴης.
Εἰδομένης γαμετῇ πολυκηδεῖ, τὴν μάλα δηρὸν
Δηθύνων μερόπεσσιν ἐν ἀλλοδαποῖσιν ἀκοίτης,
Λείπει νηπιάχοισι μεθ' υἷασιν, ἄλγε' ἔχουσαν,
Ἀντιβίων ὑπὸ χερσὶν ἀνηδέσιν· οἵ ῥα μεταξὺ
Ἔκπερσαν πτολίεθρον, ἕλον δ' ἅμα καὶ δόμον αὐτῆς·
Καὶ τοὺς μὲν παίδων φονίῳ κείρουσι σιδήρῳ,
Τοὺς δ' ἐπὶ δούλιον ἦμαρ ὁμοῦ σύρουσι τιθήνῃ.
Ἣ ῥα κινυρομένη τεκέων ὕπερ, ἠδὲ καὶ ὄλβου,
Ἁρπαμένου φθονεραῖς ὑπὸ χείρεσιν, αἰνὰ πάσχει,
Νωλεμέως τε βοᾷ σφέτερον πόσιν, εἴποτε μέλλῃ
Νοστήσας οἶκονδε βιοσσόα λύτρα κομίζειν,
Καὶ πάλιν ἁψάμενος νεαρὸν φάος, οἶκον ἐγείρειν.
Τοῖος μὲν τύπος ἦε ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ τότε λυγρῆς.
Ὡς δ' ἤδη προθέλυμνα φανέσκετο πάντ' ἀπολέσθαι·
Ὦρσεν ἀοσσητῆρα καὶ ἐσχατίην Θεὸς ἄτης.
" Ὡς γάρ οἱ φίλον ἐστὶν ὀϊζύουσιν ἀμῦναι,
" Ὁππότ' ἄδην φθινύθῃσι βιαρκέος ἐλπὶς ἀρωγῆς.

Ecce canum præſtò bipedum vis; undique cingunt
Incluſos, (feſtæque aderant jam Sabbata lucis)
Oppugnant antrum: Sed dum reverentia feſti
Non ſinit illatam vim vi depellere, vincit
Abſque ullo reſides certamine callidus hoſtis.
Mox ipſos, queruloque unà cum pignore matres,
Præfocant rapido fumi nidore ſubactos.
  Plurima præterea ſentit crudelia tellus.
Et tunc ſub damnis ignominiâque fatiſcens;
Dum videt extingui legem, dum nobile gentis
Exſcindi germen, bona dum fugere omnia longè;
Dia Palæstine ſoliti ſplendoris amictum
Excutit, auricomum vellens a vertice mundum;
Et vultum humectat lacrymis, et pectora tundit,
Atque racematos malè turpat pulvere crines.
Non locus ullus erat, non mons, non vallis, et agri
Planities, quem non feriit ploratibus ægris,
Amiſſum lugens decus. Heu, miſerabilis, eheu
Echo reſponſat paſſim; lacrymiſque graveſcit
Flumen *Iordanis*, multoque cruore rubeſcit,
Dum plorat tellus, pereuntque in ſanguine cives.
  Hæc tunc eſt nuptæ ſimilis, quam tempore longo
Deſtituit, verſans peregrinâ in gente, maritus,
Et ſobolem: interea patriam ferus occupat hoſtis,
Ærumniſque ipſam multis ſimul implicat, ædes
Vaſtat, opeſque aufert: natoſque aut enecat armis,
Aut ad ſervitium raptat, miſeramque parentem
Inter captivos alios ſine vindice tollit.
Quæ partim natos, partim deperdita natis
Hoſtili, plorans, dextrâ, mœroribus ævum
Impendit, crebro repetens clamore maritum;
Servatus ſi fortè domum, pretium afferat hoſti,
Et redimet captos, relevetque a clade Penates.
Tam facies miſeranda fuit telluris *Hebrææ*.
  Jamque videbantur fundum ruere omnia ad imum,
Cùm Deus excivit medicum, qui vulnera ſanet.
Ille Dei mos eſt, rebus ſuccurrere lapſis,"
Cùm jam nulla ſuper ſpes creditur eſſe ſalutis."

Ὦρσε δὲ Ματαθίην Ἀσμώνιον, ᾧ ῥα γεραιῇ
Ἡλικίῃ βαρύβουλι μένος φρεσὶν ἔμπεδον ἦεν.
Οὗτος ἀναιθύσσων θεοδινέος ἔμπυρον ὁρμὴν
Ζήλου ἐνὶ πραπίδεσσι, Θεοῦ νόμον ἀντία κοινῶν
Ἐχθρῶν εὐσεβίης πινυτῇ μάλα ῥύσατο τόλμῃ.
Βρίμην δ' Ἀντιόχοιο βαρύφρονος ἔσχε, πρὸ πάντων,
Ὧν αἰδὼς κατὰ φῦλα γερασφόρος ἦεν Ἑβραίων.
Χειρὶ δ' ἑῇ κέντησεν ὁμόπτολιν, ὅστις ἐτόλμα
Αὐτοῦ παπταίνοντος ἀναιδέα θύσθλα πένεσθαι.
Πέφνε δ' ἀτάσθαλον ἄνδρα θυώδεος ἀγχόθι βωμοῦ.
Πὰρ δ' αὐτῷ βασιλῆος ἀνάρσιον ἀρχὸν ἔκοψεν
Αἰχμητῆς βαρύθυμος· ἀπημαύρωσε δὲ βωμούς·
Πάντας δ' οἷς μεμέλειτο Θεοῦ σέβας, ἔντεα δύνειν
Θαρσαλέως ὀρόθυνε, καὶ ἄσπετον ὕβριν ἀμύνειν.
Καὶ σφίσιν εὐφρονέουσι μεθ' υἵασιν, ἄτρομος ἥρως
Εἰς λέπας ἡγεμόνευσεν ἐρημοπόλοιο χαμεύνης·
Ἐνθάδ' ἀολλίσσας φυγάδων στρατὸν, οἵ ῥα πρὸς αὐτὸν
Ἔῤῥεον, ὡς ἀρχὸν μελανάστιον ἄμφι μέλισσαι,
Ἀντιπάλοις ἐπόρουσε καὶ ἐξελίναξεν ἐδέθλων,
Καὶ βωμοὺς ἀμάθυνε· καὶ αἰσχινόμοις πολίεσσιν
Εὐσεβίης σέλας ἦρεν, ἔπαυσε δὲ δούλιον ἄτην.
Ὡς δὲ θεουδείης παλιναυγέος ἠδὲ γαλήνης
Ἀρχὴν λαοσσόοιο τιτήνατο κύδιμος ἀνὴρ,
Ἀσπάσιος μακάρων ἐς ὁμήγυρον ὄψιμος ἦλθεν,
(Εὖτέ ἑ μοῖρα κάλεσσε, μακρὴν κλώσασα πορείην)
Πρῶτον ἔτος πεζόων σφετέρης νομοκηδέος ἀρχῆς.
Ἧς τότε κυδρὰ λάβοντο χαλινωτήρια πέντε
Υἱες, ἐφημοσύνησιν ἀριστονόοιο τοκῆος·
Σίμων αἰσχίνοος, καὶ καρτερόθυμος Ἰούδας,
Ἐσθλὸς Ἰωναθῆς, Ἐλεάζαρος ἄσχετος ὁρμὴν,
Τοῖς τ' ἐπ' Ἰωάννης κρατερὸς, καὶ πιστὸς ἀδελφοῖς.
Ὧδε ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ Λευΐτιδος αἷμα γενέθλης
Εἵλετο κοιρανίην, γενεὴ δ' ἐπέπαυτο Δαβίδου,
Ὡς ἑκατὸν χρόνος εἶχε καὶ ἑξήκοντα τελέσσαι,
Καὶ τρισσὸν λυκάβαντα, γενέθλιον ἄχρις ἐπ' ἦμαρ
Χριστοῦ, παρθενικῆς θεομήτορος ἐκπροφανέντος.
Οὐ γὰρ δὴν τοπάροιθεν ἀφειδέϊ χειρὶ παλάξας
Αὐτὸν, ἵν' Ἀντιόχοιο φύγοι χέρας, ἔσπασε πότμον,

*Matathias* fuit hic *Aſmonius*, inſita virtùs
Cui juvenilis erat, licèt annis obſitus eſſet.
  Hujus ut impavido ſanctus ſe pectore fervor
Juſtis exeruit flammis, prorumpit in hoſtes
Communes, legemque haud vanis aſſerit auſis.
*Antiochique* minas primus compeſcit eorum,
Qui penes *Hebræos* aliquid virtutis habebant.
  Intrepidâque manu juvenem de ſanguine *Judæ*,
Quem vetitis adolere Deis nova ſacra videbat,
Obtruncat, digniſque cruoribus imbuit aram.
Quin et præfectum regis prope conficit ipſum,
Cum ſociis abolens devota altaria Divis:
Et quîs relligio cordi fuit integra, ad arma
Evocat unanimes, et ſe defendere cogit.
  Hos ita contractos, natis circumdatus Heros
Eximiis, agit in tutæ deſerta latebræ:
Dum ſe confirmet melius: Mox confluit exul
Plurimus, ut glomerantur apes circum undique regem.
Ingruit ergò *Syris* nidoque expellit; et aras
Deſtruit; et ſanctæ temerata per oppida legis
Reſtituit cultum, jugaque aſpera decutit hoſtis.
  Sic iterum patriæ cum relligionis honorem
Erexit, tutæ reparavit et otia pacis,
Cœlituum tandem ſe cœtibus intulit Heros,
Cùm longum reſecans penſum jam Parca vocaret,
Exulibuſque unum dixiſſet jura per annum.
  Quini ſuſcipiunt fratres ex ordine clavum
Poſt obitum ſancti (ſic juſſerat Ipſe) parentis:
Cordatus *Simon*, et forti pectore *Judas*,
Strenuus *Ionathas*, animoque *Eleazarus* acri,
Fidus et in fratres, validuſque ad bella *Johannes*.
  Et ſic imperium *Levitica* natio terræ
Accepit ſacræ, privatâ gente *Davidis:*
Cùm ſexaginta centum et tres inſuper anni
Reſtarent *Phœbo* peragendi ad tempora CHRISTI,
Edendi in lucem caſto de ventre puellæ.
Non etenim multò antè ſuâ ſeſe ipſe peremit
Dexterâ, ut *Antiochi* rabidas evaderet iras,

Ἀρχῶν Ἰσαϊδέων ὁ πανύσατος, ἐσθλὸς Ἰαννῆς.
Δέξατο δ᾽ οὐ μεταδὴν ἱεροῦ πρεσβήϊα νηοῦ
Σπέρμα θεοσέργων μενεδήϊον Ἀσμωναίων,
Ἄλκιμος ὡς νούσοιο θοῆς πρηνίζετ᾽ ὀϊστῷ,
Ὃς νηοῦ πρόμος ἦε μετ᾽ ἄστοργον Μενέλαον,
Ὃν παῖς Ἀντιόχοιο, τὸν Εὐπάτορ᾽ αὐδάζονται,
Ἤγαγεν ἐς Συρίην, καὶ φοίνιον οἶτον ὄπασσεν,
Οὕνεκα πυρσὸς ἐγένετο πολυκλαύτου πολέμοιο.
Καὶ κράτος ἔμπεδον ἦεν ἀριζήλων Μακαβαίων,
Ἄχρι τριηκόντων ἐτέων μέτρησε κέλευθον,
Ἠδ᾽ ἑκατὸν μετὰ τοῖς γενέτης φαεσίμβροτος ὠρῶν,
Καὶ βαρὺς Ἡρώδης Ἀσμώνιον ἔσβεσε κῦδος.

## ΠΑΛΑΙΣΤΊΝΗΣ, ἤτοι ἉΓΊΑΣ ἹΣΤΟΡΊΑΣ τὸ πέμπτον.

## ΜΑΧΆΒΙΟΙ.

Ἐν πέμπτῳ, Μαχαβαῖον ἔχει γένος ἡνία λαῶν.

ΠΑΤΡΟ`Σ δ᾽ οἰχομένοιο πρὸς οὐρανὸν, ἦρχεν Ἰούδας,
Θεσμοσόους κατ᾽ ἀγῶνας, ἐὼν πρώτιστος ἀδελφῶν.
Αἶψα δ᾽ ἀπειρεσίην στρατιὴν νίκησεν Ἀπολλὼ,
Ὃς πέλεν Ἀντιόχῳ ταμίης Σαμαρίτιδος αἴης·
Σὺν δ᾽ ὀλίγοις Σήρωνος ὑπέρβια φῦλα δάμασσεν·
Ὃν βασιλεὺς μετέπειτα λυγροῖς ἐφέηκεν Ἑβραίοις.
Ὡς δ᾽ ἔτος ἡγεσίης τρέχε δεύτερον, ὄλβιος ἥρως
Ἀρχηγὲς Λυσίαο, Σύρων ὃς ἐπίτροπος ἦεν
Ἐκδήμου βασιλῆος, ἐν ἀλλοδαποῖσιν ἐόντος,
Εἰς φόβον ἐντροπάλιξεν, ὁμοῦ Νικήνορος ἀλκῇ
Γοργίεω μένος αἰπὺ, καὶ ἠνορέην Πτολεμαίου,
Πλείονα μυριάδων τετάρων στρατὸν ἀντεπάγοντας.
Τόν ῥ᾽ ὅγε κάρτα δάϊξε· καὶ ὕστερον αὐτὸν ἀμύνων
Ὁπλομανῆ Λυσίην ὑπ᾽ ἀεικέα κάββαλε φύζαν,
Εἰς Συρίην φορέοντα μετ᾽ αἴσχεϊ δύσφορον ἄλγος.

Καὶ

Qui fuit *Iſaidûm* ductor poſtremus, *Iannes.*
Non ita pòſt longùm ſacri quoque munia templi
Tranſtulit in ſeſe gens *Aſmonæa:* ſuperbum
*Alcimon* ut domuit ſubiti vis impigra morbi,
Qui poſt infidum *Menelaum* præfuit aris.
Hunc ſatus *Antiocho*, *Eupatoris* cognomine gaudens,
Tranſtulit in *Syriam*, funeſtâ et morte necavit,
Tanti quòd belli fax pernicioſa fuiſſet.
Summaque duravit *Macabæâ* in gente poteſtas,
Donec triginta centumque evolveret annos
Sol pater horarum, qui inter vaga ſidera regnat:
Sævus ubi *Herodes* Aſmonia ſceptra coercet.

## PALÆSTINÆ, hoc eſt, HISTORIÆ SACRÆ Liber quintus.

### MACABÆI.

Dirigit in quinto populi Macabæus habenas.

MOX Patri ad Superos miſſo ſucceſſit *Iudas*,
Defenſor Legis, fratres qui maximus inter.
Mox et ſtipatum valido agmine cædit *Apollon*,
Qui dux *Antiochi* fuit in *Samaritide* terrâ;
Paucos objiciens; validum et *Serona*, furentis
Legatum regis, fundit cum millibus octo.
Alter erat currens annus, cum ſtrenuus Heros
Præfectos *Lyſiæ*, (*Syriâ* curator in aulâ
Hic erat abſentis peregrinâ in gente monarchæ)
Cogit abire fugâ, *Nicanora* cum *Ptolemæo*,
*Gorgia* quîs ſocius: qui contrà egêre quaternas
Pluſquam myriades, cupidas evertere *Hebræos*.
Sed victor *Macabæus* erat: qui poſtmodò et ipſum
Occurrens acie *Lyſiam* dare terga coegit:
In *Syriam* retulit qui dedecus atque dolorem.

Καὶ λάϐρῃ ἀπάμυνε βαρυζήλων Ἀμανιτῶν,
Τιμόθεος τῶν ἦρχε, καὶ εὐκλέας ἤρατο νίκας
Εὐπολέμων μετὰ χερσὶν ὁμοσθενέεσσιν ἀδελφῶν.
" Ἀλλά τις ἠϊθέῳ κρατερῶν σκόπος ἔστ' ἀέθλων;
" Τέρμα τί θαυμασιων νικέων; ἐ νήπιος ὄγκος,
" Δημοφάτος θ' ὕϐρις, τρυφερῆς ἐ τέρψιος οἶστρος,
" Οἷς ἕτεροι χραίνεσιν ἐλέγχεσι κάλλεα νίκης,
" Εὐτυχίης φθονεροῖς ἐπ' ἀήμασιν ἀφραίνοντες.
" Παῦροι γὰρ ΘΕΟ'Σ οἷσιν ὑπ' ἄρεϊ δῶκε δαμάζειν·
" Πληθὺν ἐναντιϐίων, αὐτὰς δεδάασι δαμάζειν,
" Νίκης τ' εὖ θέσθαι γεραρῆς τέλος, οἷον ἔοικεν.
Ὁρμὴ μὰν πολέμοιο, Θεῦ κλέος ἦεν Ἰέδα,
Καὶ πάτρης μέγ' ὄνειαρ ἀεικέα τετληκυίης.
Τῷ βαρὺ δυσμενέων ῥήξας σθένος, αὐτίκα νηὸν
Δυσσεϐίης ἐκάθηρεν ἀναιδέος, ἐκ δὲ τίναξε
Δείκελον αἰνοσέϐαστον, ὃ τέτρατον εἰς ἐνιαυτὸν
Κύδιμον ἔσχε θόωκον· ὁμῶς δὲ Θεοῖο μελάθρῳ
Τείχισε πάτριον ἄστυ, καὶ ὤπασε φέγγος Ἑϐραίοις,
Πάντ' ἀνάγων εἰς κόσμον, ὅσον σθένος ἦε, παλαιόν.
Ὄφρα δὲ ταῦτα γένοντο μετ' ἀμπνείεσιν Ἑϐραίοις,
" Τόφρα κακὸν βασιλῆα θοὴ φθάσεν Ἀδρήστεια,
" Ἄνδρασιν ἢ κότον αἰὲν ὑπερφιάλοισι κορύσσει.
Θῦνε γὰρ εἰς Πέρσας, Ἐλυμαΐδος ἕδρανα Περσῶν,
Πληθύϊ σὺν στρατιῆς ὀλοόφρονος, ἧχι πέπυστο
Χρήματα πολλὰ λαθόντα καθ' ἱερὸν Ἰοχεαίρης.
Ἀλλά μιν ἀντιόωντες ἐϋσθενέεσσι πολῖται
Χείρεσιν ἐντροπάλιζον, ἔρυντο δὲ θέσφατον ὄλϐον.
Αὐτίκα δ' ἐξ ἀΐδε πολυπενθέος ὦρσε δαφοινὴν
Τισιφόνην Νέμεσις βαρυκαρδίος, ἣ φλόγα θερμὴν
Ἀνέρος ἐν φρεσὶν ἧψεν ἀκηλήτοιο μερίμνης,
Εἵνεκ' ἐλεγχειῆς λιποκερδέος· ὅσσα δ' Ἑϐραίων
Χάρμην ἀγγέλλεσα βοηθόος ἦλθεν Ἐριννύϊ
Ὀργὴν προσίνεσα κακοφρονέοντι τυράννῳ.
Ἡ τάχα μισγομένη σὺν ἀταρτηρῆσιν ἀνίαις,
Διπλόον ἄλγος ἔθηκε· κακοῖς δ' ἐπὶ τοῖσιν ἐναργῶς
Ἦλθ' ὀλεθρολόκεια Θεῦ τίσις ἀνδρὶ πονηρῷ.
Μνῆσε δ' ἀταλασθίης μιν ἀναιδέος, ἥπερ ὅμιλον
Εὐσεϐέων ἐκάκωσε, Θεῦ ἀλάπαξε θέμιστας.

Διῖξε

Quin et *Amonitas*, quos duxit iniquus *Hebræis*
*Timotheus*, repulit; ſimul et victoria fratres
Condecorat, ſubigant alios ut fortiter hoſtes.
Sed quæ meta fuit juveni præfixa laborum?"
Quò retulit palmas? Non vana ſuperbia, non eſt"
Plebivora improbitas; non luxurioſa voluptas;"
Quîs alii turpare ſuæ decora inclyta palmæ"
Gaudent, proſperitas fatuos quos invida reddit."
Nam pauci, magnis vincunt qui viribus hoſtes,"
Se ſe ipſi vincunt, animos ſubiguntque rebelles,"
Et curant, ut verum habeat victoria finem."
Gloria vera Dei, patriæque indigna ferentis
Utilitas, ad bella acrem ſtimulabat *Iudam*.
Mox igitur, rabidos ubi profligaverat hoſtes,
Triſte nefas templo expurgat; ſtatuamque *Pelaſgi*
Exſcindit *Jovis*, in quartum quæ manſerat annum
Sacrâ fixa loco; fanumque inſtaurat, et urbem
Communit; lucemque ſuis accendit *Hebræis*,
Priſtina reſtituens decora, ut ſinit illa facultas.
Dumque ita reſpirat genus *Iſraële* profectum,
Interea *Nemeſis* regem divina (ſuperbis"
Perpetuas acuens iras) comprêndit atrocem."
Iverat in *Perſas* magno cum robore belli,
Scilicet ut caperet munitam *Elymaïdos* arcem;
*Dictymnæ* in templo vis auri ubi magna latebat.
Sed contrà egreſſi cives non ſegnibus arcent
Sacrilegum manibus, bonáque indirepta tuentur.
Nec mora *Tiſiphonem* lacrymoſi e ſedibus Orci
*Adraſtea* ciet, face quæ ſuccincta tremendos
Curarum totis mox ſenſibus implicet ignes,
Excuſſi ob probrum lucri: Mox rumor *Hebræos*
Succeſſus referens, *Furiæ* ſe adjungit, et æſtus
Aggravat irarum lymphato in corde tyranni.
Et dum ſic curis mordacibus ardet et iris,
Vulnus habet geminum: cumque his ſe peſtibus offert
Horribilis viſu juſti vindicta Tonantis,
Accelerans lethum, redigitque in pectora, ſanctos
Quo ſcelere afflictans cœleſtem avertere legem

Δεῖξε δὲ ῥόπτρ' ἀΐδαο, τά μιν τάχα μέλλε πιέζειν.
Τοὔνεκ' ἀποφθινύθων ὑπὸ κήδεσιν ᾤχετο λυγρῶς,
Εὐμενίδων συνεχῆσιν ὅπη νῦν δαίρεθ' ἱμάσθλαις.
" Σκηπτοῦχοι φράζεσθε κακόφρονες, οἷον ὄνειαρ
" Εὐσεβίη βλοσυροῖσι νοήμασιν ἀντιφερίζειν.
" Γλήνης ψαῦσε Θεοῖο θεόφρονα φῶτα χαλέψας. κ. τ. λ.

## ΠΑΛΑΙΣΤΙ΄ΝΗΣ, ἤτοι ἉΓΙ΄ΑΣ ἹΣΤΟΡΙ΄ΑΣ τὸ ἕβδομον.

### ΧΡΙΣΤΟ`Σ.

Ἕβδομον, ἱστορίην Χριστοῦ σωτῆρος ἐνίσπει.

ΚΟΙΡΑΝΙ΄ΗΣ γὰρ τοῦδε κατὰ χρόνον ἔνθεος υἱὸς
Παρθενικῆς ἔργου ζωαρκέος ἦρχε, διδάσκων
Ὀμφῇ θεσπεσίῃ· καὶ θαύματα χρήσιμα κάμνων·
Καὶ θνήσκων βροτέης λώβης ὕπερ· αὖθί τ' ἀνιστάς·
Ἀμβαίνων θ' ὅθεν ἦλθε· καὶ ἔνθεον οὖρον ἰάλλων·
Ὧν τε λόγων φωστῆρα κατὰ χθόνα πᾶσαν ἀείρων.
Εὖτε γὰρ ἡλικίης τριτάτη δεκὰς εἰς πέρας αὐτῷ
Ἐκδραμέειν τάχα μέλλεν, ἐπ' ἀχράντοισι μέλεσσιν
Ἁγνὸν ἐδέξατο νᾶμα θεοκράντοιο λοετροῦ,
Βαπτιστέω χείρεσσιν ἀμύμονος. αἶψα δ' ὄλυμπος
Ἠνοίχθη, καθαρῆς δὲ πελειάδος εἴδεϊ λάμπον
Πνεῦμ' ἅγιον Σωτῆρος ἐπῃωρεῖτο καρήνῳ·
Καὶ γενετὴρ ὕψιστος ἀπ' αἰθέρος ὀξὺ λεληκὼς
Μαρτυρίῃ τοιῇδε θεόμβροτον υἱὰ μύησε·
" Οὗτος ἐμὸς φίλος υἱὸς, ἐμαῖς φρεσὶ πάμπαν ἑαδώς.
Ἐκ τότε μὲν λόχμῃσιν ἐρημοπόλοισι κιχήσας
Δαίμων, ἀργαλέοις τεχνήμασι πειρήτιζεν.
Ἀλλὰ μάτην ἐπόνησε, καὶ αἰσχρὴν ἤρπασε φύζαν.
Τῆμος δ' ἐργολόγου κηρύγματος ἐσθλὸν ἀγῶνα
Οὐρανόπαις ἔντυνε· πόνων τ' ἐρίηρας ἑταίρους
Κρίνατο· τῶν οἳ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν
Δώδεκ'· Ἰωάννης πολυφίλτατος, ἠδ' Ἰάκωβος
Μείζων καὶ μείων, Σίμων καὶ κεδνὸς Ἰούδας,

Ἀνδρείας

Tentârit, monſtratque ultricis verbera pœnæ.
Hâc ita mœrorum conſumptus tabe ſub Orcum
Labitur, *Eumenidum* flagra nunc ubi ſontica geſtat.
Vos bene ſceptrigeri triſtem perpendite finem,"
Quem fert impietas, quæ jura oppugnat Olympi."
Pupillam *Jovæ* lædit, pia pectora lædens. &c."

## PALÆSTINÆ, hoc eſt, HISTORIÆ SACRÆ, Liber ſeptimus.

### CHRISTUS.

Septimus hiſtoriam texit tibi, *Chriſte* Redemptor.

REGE ſub hoc etenim caſtâ de virgine natus
Inchoat officium noſtræ DEUS ipſe ſalutis:
Vera docet, peragit miracla benigna, ſuâque
Morte nefas mortale piat, vivuſque reſurgit,
Et redit unde abiit; ſacri dat munera flatûs;
Et verbi lucem totum defundit in orbem.
Namque decas ſancti cùm tertia curreret ævi
Ad finem *Chriſto*; divino membra lavacro
(Quæ ſine labe tamen) juſſum Baptiſta faceſſens
Tingit ei. Mox ſe referat domus aurea cœli;
Et ſacer ex alto, niveæ ſplendore columbæ,
Flatus adeſt, lotumque caput nitidâ obtigit alâ;
Et pater æternum nati teſtatus amorem,
Talia voce DEUS, rutilâ declamat ab æthrâ,
Hic natus mihi dilectus, mea ſumma voluptas."
Invenit hinc Illum deſertis perfidus oris,
Intentans omnis, *Satanas*, molimina fraudis;
Sed fuga turpis adeſt, vanum comitata laborem.
Exin cœlipotens præconia ſancta capeſſit
Heros, et fidos ſibi deligit inde ſodales.
Inter et hos arcto binos ſibi jungit amore
Et denos. *Jannes* eſt intimus, inde *Iacobus*
Cum majore minor; *Simon* et amicus *Iudas*,

*Petrus*

Ἀνδρείας καὶ Πέτρος· ὁμῶς Θωμᾶ δὲ Φίλιππος,
Ματθαῖος, προδότῃ δ' ἅμα Βαρθολομαῖος Ἰούδᾳ.
Τοὺς ἕλε βαπτίζειν τε, καὶ ἀνδράσι χρηστὰ διδάσκειν.
Τοῖς δ' ἅμ' ἀειζώοιο Θεοῦ πινυτόφρονα βουλὴν
Ἀνθρώποις κήρυξε· νόμῳ Πατρὸς ἔμπυρον ὀργὴν
Ὀξύνων, κακίης τ' ὀλοόφρονος ἦθος ἐλέγχων,
Καὶ ζωῆς φαίνων θεοτερπέος ἄπλανον οἶμον.
Ἐκ δ' εὐαγγελίοιο βροτοῖς λαοσόον οἶκτον,
Καὶ χάριν εὔστοργον σφετέρου γενετῆρος ἀνοίγων,
Ἐν Χριστῷ μερόπεσσιν ἐπαντιόωσαν ἀλιτροῖς.
Εἰς τόσον, εἶπε, Θεὸς κακοήτορα φίλατο κόσμον, Joh. iii.
Ὡς καὶ μουνογενῆ φίλον υἱέα λύτρον ἔδωκεν,
Εἰς μόρον, ὀλλυμένων θνητῶν ὕπερ· ὄφρα τὶς αὐτοῦ
Δραξάμενος καθαρῆς μετὰ πίστιος, οὔτοτ' ὄληται,
Ἀλλὰ Θεοῦ κληροῦχος ἀγήραον εἰς βίον ἔλθῃ.
Δεῦτε βροτοὶ στυγεροῖσιν ὑπ' ἄχθεσι τετριγῶτες Matt. xi.
Ἀμπλακίης, καμάτοις τ' ἀδδηκότες, αὐτὸς ἀνιῶν
Θυμοβόρων ἀνάπαυμα δυηπαθέουσιν ὀπάσσω.
Βίβλοι μὲν πλήθουσι θεουδέες, ὧν ῥα δίδασκε
Δημοσίῃ τ' ἰδίῃ τε διηνεκές· ἄλλοτε θεσμὸν
Ἐκφράζων στερεῶς, εὐάγγελον ἄλλοτε μῦθον
Κηρύσσων ἑανῶς· καὶ θεσπεσίοις τεράεσσι
Θαμβαλέως ζαθέην διδαχῆς πιστώσατο φωνήν.
Ἦ γὰρ νυμφιδίῃ παρὰ παστάδι νήχυτον ὕδωρ
Ἐς μέθυ λαρὸν ἄμειψε· καὶ εἴδεα ποικίλα νούσων
Ἀλθαίνοντ' ἀγανοῖς ὑπὸ νεύμασιν εἰν ἔπος ἤρκει.
Κωφοῖς οὖατ' ἄνοιξε, καὶ ὄμματα δάσκια τυφλοῖς,
Ἀφθόγγοις τε χάλασσεν ἀθελγέος ἅμματα φωνῆς.
Λεπροῖς χρῶτα κάθηρε, συνήρμοσε δ' ἄψεα χωλοῖς,
Καὶ πυρετοὺς ἔσβεσσε, καὶ ἐκ χροὸς οὐλοὸν ὕδωρ
Οἰδαλέου τέρσηνε, καὶ ἔκλυσιν εἵλετο γυίων,
Καὶ φθίσιν· ἐκ κατόχων δ' αὖ πνεύματα λυγρὰ δίωξε.
Παυριδίοις δ' ἄρτοισι καὶ ἰχθύσιν ἄπλετον ἔθνος
Δειπνίζων ἐκόρεσσε· λόγῳ δ' εὔνησε θυέλλας.
Καὶ νεπόδων ἔπλησε μετ' ἀσπαλιεῦσι σαγήνας.
Ταρσοῖς ἀβρέκτοισι θαλάσσης νῶτα πάτησε.
Καί ποτε γίνετ' ἄφαντος. ἔδωκε δὲ πίστιν ἀληθῆ,
Ὡς ᾔδει τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα·

Τῆλε

*Petrus* et *Andreas*, *Thomas*, acerque *Philippus*,
*Matthæus*, *Bartholomæus*que, et ſævus *Iudas*.
Hos legit, ut Verum doceant, et flumine tingant
Converſos; cumque his ſummi mortalibus edit
Conſilium patris; ex *Legis* cui juſſibus iram
Exacuit; ſimul et veſanæ incendia culpæ
Arguit, oſtenditque iter inculpabile vitæ.
Ex *Evangelio*, quàm gratia larga benigni
Sit patris, et quàm ſit miſeratio fida, revelat,
Per *Chriſti* meritum, quæ ſontibus obvia cunctis.
Uſque adeò Deus, inquit, amat mitiſſimus orbem,
Unigenam ut morti natum quoque tradat acerbæ,
Qui luat omne nefas: quem ſi quis prênderit unum
Non dubitante fide, nunquam mergatur *Averno*,
Sed conſors vitæ æternæ potiatur *Olympo*.
Huc agite, O homines, agite huc, quos pondera culpæ
Dura premunt, gemituſque angit gravis; ipſe levabo
Feſſos, ipſe dabo cunctis lenimina curis.
Pleni ſermonum libri, quos publicè in aures
Sparſit, privatimque habuit; nunc verbera *Legis*
Incutiens rigidè; blandis præconia verbis
Nunc *Evangelii* reſonans, per templa, per ædes;
Digna Deo veris adhibens miracula dictis.
Fontanum mutat generoſa in vina liquorem,
Dum tædis bonus hoſpes adeſt: tot numine pellit
Cœleſti morbos, verbo et vix utitur uno.
Mox aures aperit ſurdis, mox lumina cæcis,
Mox linguæ demit captivæ obſtacula mutis.
Et lepras abigit; claudis ſua membra reponit;
Extinguit febres; tumidoque in corpore fuſas
Siccat aquas. Si quis ſegnes immobilis artus
Tabeque conſumptus; *Beliæ*que furore ſubactus,
Sanus abit. Paucis ingens quoque panibus agmen
Piſciculiſque cibat; verbo rabida æquora ſternit;
Squamigeroſque greges in retia cogit; et udi
Terga maris ſicco calcat pede; ſique neceſſe eſt,
Subtrahit extemplò ſe oculis; certò omnia novit,
Quæ ſint, quæ fuerint, longè et ventura trahantur,

Τῆλε τ' ἀφισαμένων πόρον ἔγνω, καὶ φρένας ἀνδρῶν.
Καὶ δύναθ' ὅσσ' ἐθέλεσκε διαμπερές. οὐ γὰρ ἐόντας
Ἐν θανάτου προπύλῃσι μόνον ζώγρησεν ἰωῇ,
Ἀλλ' ἤδη φθιμένοισιν ἀνοστήτοισι μιγέντας
Ἐς φάος αὖτε κάλεσσεν, ἰεὶς ψυχοστόλον Ἑρμῆν
Ὃν λόγον, ᾧ καὶ πάντα διαπρήξας τολυπεύει.
Καὶ βαιὸν πρὸ μόροιο, φίλοις ἐπέδειξε μαθηταῖς
Θεσπεσίως στίλβουσαν ἑὴν θεοειδέα μορφήν.
Φοίβου στιλπνοτέροις ἀμαρύγμασι λάμπεν ὀπωπὴ,
Εἵματα δ' ἀκτίνεσσιν ἐκαίνυτο φέγγεος αἴγλην.
Μωσῆς δ' Ἡλίας τε θεοπρόπος εἰς ὀαρισμὸν
Ἠλυθέτην, μακάρων τείως προλιπόντε χορείην.
Μαρτυρίῃ δ' ὕπατος γενετὴρ φίλον υἷα γέρηρε·
Τῷ δὲ κέλευε γένος μεροπήϊον οὖατ' ἀνάψαι.
Ὡς δ' ἄρα οἱ τέτρατον κηρύγματος ἤντετο Πάσχα,
Ὧι χάριν ἡμείων ἱερευσέμεν αὐτὸν ἔμελλεν·
Ἀμνοφάγον μετὰ δαῖτα, φίλοις διέταξε μαθηταῖς
Χριστοδόχον μέγα δεῖπνον· ἑῆς μὲν σαρκὸς ἐδωδὴν
Καὶ λύθροιο ποτῆτα, μεθ' ἁγνοτόκοιο λοετρὸν
Βαπτισμοῦ σφετέρης μυστήριον ἄλλο λατρείης.
Καὶ πόδας οἷσιν ἔνιψεν ὀπάοσι. τὴν δ' ἀνὰ νύκτα
Εἷς αὐτῶν παρέδωκεν Ἰουδαίοις μιν Ἰούδας·
Οἵ μιν ἀπηχθήραντο διαμπερὲς, οὕνεκεν αὐτῶν
Δυσσεβίην ἤλεγχε· κεχηνόσι δ' εἰς νόθον ἄλλον
Χριστὸν, ὃς ἀνδρόμεον διέποι μέγα κάρτος Ἑβραίοις,
Σκάνδαλον οὗτος ἔγεντο, καὶ οὐτιδανός σφιν ἐφάνθη.
Τοὔνεκεν οὐ παύσαντο, τιτυσκόμενοί μιν ἑλέσθαι
Κερδοσύνῃ τε βίῃ τε. Θεοῦ δ' ἐτελείετο βουλή.
Τοιάδ' ὑπὲρ βροτέης ὃς ἐδίζετο λύτρα γενέθλης.
Ὡς γὰρ πᾶσι βροτοῖς κακίην καὶ στυγνὸν ὄλεθρον
Πρῶτος ἀνὴρ πόρσυνεν ὑπερβασίῃσιν ἀλιτραῖς·
Ὣς χρέος ἦν πιστοῖς τὸν δεύτερον ἄνδρα κομίζειν
Αὖθι δικαιοσύνης ζωῆς τ' ἀπερείσιον ὄλβον,
Πλησινόμοις ἀρετῇσι, καὶ ὀξυμόροισιν ἀμοιβαῖς.
Καὶ τότ' ἐν ἀνθεμόεντι λιταζόμενος παραδείσῳ
Φρικτὸν δῦνεν ἀγῶνα ΘΕΟ'Σ ΛΟ'ΓΟΣ· ἐκ δέ οἱ ἱδρὼς
Κήκιεν αἱματόεις, ἐρύθυνε δὲ νῶτον ἀρούρης.
" Χριστὸς γὰρ βάσταξεν ὅλου κακὰ νήριτα κόσμου.

Quæque procul diſtent; menteſque introſpicit ipſas;
Cuncta poteſt quæ vult. Nec tantùm mortis ad umbras
Jam deſcenſuros reddit vitalibus auris;
Sed jam defunctis mixtos, animâque carentes,
Rurſum animat, vi ſermonis quâ cuncta gubernans
Efficit. Hic Ille eſt animis qui præſidet *Hermes*.
Jam propè finis erat, cùm majeſtate coruſcam
Divinâ ſpeciem coràm dat cernere paucis.
Ora micant radiis, quantùm non ipſe coruſcat
*Phœbus*: et haud lux eſt, rutilos quæ vincat amictus.
Colloquio ſe addunt, paulùm ſtatione relictâ
Cœlituum, ſacer *Helias*, *Moſes*que verendus.
Summus et in natum Genitor proclamat amorem:
Et jubet, humanum genus huic ut præbeat aures.
Et quartum jam *Paſcha* ſuos referebat honores,
Hoſtia quo noſtri caderet pro labe parentis.
Diſcipulis parat ergo novam, ſolenniter agni
Defunctis epulo, Cœnam; quâ fercula CHRISTI
Sunt caro, purpureus ſed pocula ſanguis; ut hoc ſit,
Poſt Baptiſma ſacrum myſterion inde ſecundum.
Abluit et plantas ſociis. Hâc nocte magiſtrum
Prodit *Judæis*, auro ſtimulatus, *Judas*,
Infenſis, vero quoniam ſcelera arguit ore,
Erroreſque horum: cupido et dum pectore quærunt
*Chriſtum*, qui regnum terreſtre extendat *Hebræis*,
Spernitur: et quàm probra nihil miſer ipſe reportat.
Nec priùs abſiſtunt omnes intendere fraudes
Et vires, quàm mira DEI eſt perfecta voluntas;
Pro noſtrâ pretium culpâ, qui tale popoſcit.
Namque ut primus homo peccatum induxit in orbem
Exitiumque, DEI frangit dum juſſa parentis;
Sic erat in fatis, ut homo credentibus alter
Juſtitiæ repararet opes vitæque beatæ,
Supplicio placans legem, et virtutibus implens.
CARNIGERUM ſed lucta DEI triſtiſſima VERBUM
Corripit, exculto dum fervidus orat in horto.
Sanguinis exſudat guttas, terramque cruentat.
Nam *Chriſtus* geſtat totius crimina mundi."

Μύσται δ' ὁπλοφόρων λατρίων στίφος ἧκαν Ἰούδα
Ἡγεσίῃς· ὁ δ' ἄνακτα φιλήματι δεῖξεν ἀλιτρῷ.
Οἱ δέ μιν ἀντιόωντα, θελήμονα πρὸς μόρον εἷλον,
Καὶ κρῖνον τοπρῶτον ὑπ' αἰνοῖς ἱεροφάνταις·
Καὶ κρίσις ἦν ἀθέμιστος. ἐφευράμενοι γὰρ ἐν αὐτῷ
Οὐδ' ὀλίγιστον ἔλεγχον, ὑπὲρ θέμιν ἠδ' ὑπὲρ αἰδῶ,
Παντοίαις τὸν ἄριστον ἀεικείῃσι δάμασσαν,
Εἰς κόρον· αὐτὰρ ἔπειτα θεμιστεύοντι Πιλάτῳ
Ῥωμαίων κατὰ θεσμὸν, ἀναίτιον ἐστήσαντο.
Αἴτια δ' ἐψεύσαντο θοῆς ἀντάξια ποινῆς·
Ὡς λαοὺς καινοῖσι διδάγμασιν ἠπεροπεύει,
Καὶ σέβας ἁρπάζων Χριστοῦ, τὸν Καίσαρ' ἀτίζει.
" Εὐδικίης δὲ τάλαντα δικασπόλος ὀρθὰ τιταίνων,
Φράσσατο, μυστάων τε κακηγόρον εὕρατο λώβην.
Τῷ μιν ὑπεξερύσαι μεμαὼς, εἰς πάντα τέτραπτο
Μήδεα· τῶν πόνος ἦεν ἐτώσιος. ἶφι γὰρ αὐτῷ
Λαὸς ὑπ' ἀρχιερεῦσιν ἐπειχθεὶς ἀντία βαῖνε,
Καίσαρος οἰομέδοντος ἐπαχθέα μῆνιν ἀπειλέων.
Ὅνπερ ὑπερτρομέων κρατερὸς πρόμος, ὕβρεϊ πολλῇ
Ἀμφιέπων Θεὸν ἄνδρα, καὶ ὀξυόδουσιν ἱμάσθλαις,
Σταυρῷ λαβήεντι μετήορον ἧκε παγῆναι,
Χεῖρέ τε καὶ σφυρὰ δισσὰ πεπαρμένον ὀξέϊ κέντρῳ,
Αἰχμητῶν ὑπὸ χερσὶ δυοῖν μεσσηγὺ κακούργοιν.
Γαῖα δὲ παμμήτειρα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε
Συμπάσχοντε φάνησαν ἑῷ κτιστῆρι παθόντι.
Ἠέλιος γὰρ κρύψεν ἄφαρ τερψίμβροτον αἴγλην,
Τρεῖς ὥρας, καὶ πᾶσαν ἀνὰ χθόνα πέπταθ' ὁμίχλη·
Παλλομένη δ' ὑπὸ γαῖα βαθυρρίζους σχίσε πέτρας·
Θεσπεσίου δὲ πέτασμα διάνδιχα ῥήγνυτο νηοῦ·
Τύμβοι δ' ἠνοίγοντο, καὶ ἔμπνοος ἐκτὸς ὄρουεν
Ἀρχεγόνων κλυτὸς ἑσμὸς, ἑοῦ μετ' ἔγερσιν ἄνακτος.
Ὅς τότ' ἐὼν γαίης τε μεταίχμιος ἠδέ τ' ὀλύμπου,
Σεμνοὺς ἐξεπέτασσε βραχίονας, οἷον ἅπαντας
Ἀμφιπεριπλύξων καθ' ὅλην χθόνα· καὶ πάθος ἔτλη
Πάμπαν ἀνεξικάκως· ἠρήσατο δ' ἐσθλὰ φονευταῖς,
Οἵ ῥά ἑ κερτομίῃσιν ἐλεγχίστῃσιν ἄμυσσον·
Πίνειν δ' αἰτίζοντι χολημιγὲς ὄξος ὄπαζον.
Αὐτὰρ ὁ λασσόον τελέσας καὶ δριμὺν ἄεθλον,

Exin *Pontificum* manus agglomeratur *Judæ*
Ductibus inſidi: Dominumque is baſia miſcens
Indicat. Extemplò capitur, qui præſcius ultrò
Se obtulerat. Primi ſatagunt inquirere *Myſtæ*
In captum; ſed jus procul exulat et pudor omnis.
Nam licèt inveniant nil dignum crimine, probris
Fœdatum tamen exagitant, feriuntque, furorem
Dum ſaturant cupidum: ſiſtunt ſed manè *Pilato*
*Prætori Latio* miſerum; qui quamlibet inſons
Criminibus fictis oneratur. Namque *Senatus*
Accuſat, populum quòd falſo dogmate ineſcet;
Quòd *Chriſti* rapiens decus, ipſum *Cæſara* temnat.
At judex juſto librans examine cauſam,"
Lance *ſacerdotum* mendacia repperit illinc,
Hinc nullum *Chriſti* ſcelus; ùtque hunc liberet, omnes
Se in ſpecies vertit; ſed fruſtrà. Namque frementes
Cum populo *myſtæ*, inſano clamore fatigant
*Præfectum*, ſævaſque obtentant *Cæſaris* iras.
Has metuens ergo miſerum *dux*, atque merentem,
Carnificum dat ludibriis, rigidiſque flagellis
Vexandum; claviſque manus et crura foratum,
In cruce ſublimem figi demandat; ubi inter
Latrones geminos ſpectaclum triſte pependit.
Ipſa dolet tellus, et vaſtus mœret *Olympus*,
Conditor ut junctos patitur cum morte dolores.
Sol etenim roſeum tenebris caput occulit atris,
Tres horas; medioque die nox omnia mergit.
Succutitur tellus, viſæ et diſcedere rupes
A ſe divulſæ. *Templi* quoque vela pateſcunt
Fiſſa; et hiant tumuli; redivivaque corpora *patrum*
Se referunt, quando *Chriſtus* caput extulit umbris.
Qui tunc in medium cœli terræque levatus,
Brachia diſpandit latè, complexibus omnes
Ceu velit incluſos terræ genialis alumnos.
Et placidè tolerat ſua fata, ipſiſque precatur
Hoſtibus omne bonum; fœdè qui illudere gaudent
Semineci, et promunt ſitienti fellis acetum.
Ut verò exegit certamina dura ſalutis,

Πνεῦμα Θεῷ παρέθηκε, καὶ ἄπνοος ἐκ φρενὸς ἀϊτῆς
Ἔβλυσεν αἰχμάζοντι λύτρον καὶ φαίδιμον ὕδωρ.
Ὣς θάνεν αἰσχίστοιο Θεοῦ παῖς ἄλγεσι πότμου!
Κυδίστης δὲ ταφῆς νέκυς ἔμμορε· τὸν γὰρ ἄριστοι
Σφῶν ἑτάρων χρίσσαντες ἀρώμασιν ἠδὲ μύροισι,
Συνδόσι λεπταλέαις τ' εἰλυμένον ἐκτερέϊξαν,
Ἠρίον εἰς τυκτὸν νεαρόν θ', ὑπὸ γείτονι πέτρῃ.
Ἐνθάδε νεκρὸς ἔκειτο φερέσβιος εἰς τρίτον ἦμαρ,
Καὶ πρόπαν ἐλομένου κράτος ἄϊδος ἐξαλάπαξε.
Καὶ τρίτατον μετὰ φέγγος, ἐϋκλείστου διὰ τύμβου,
Κυδρὸς ἑῇ δυνάμει παλινάγρετον ἐς βίον ἔστη.
Πολλῶν δ' εὐσεβέων ἐφάνη βλεφάροισιν ἐναργῶς
Ἀνδρῶν, θηλυτερῶν τε· φίλοις θεράπεσσιν ὁμιλῶν,
Πολλοῖς ἐν χώροισι, καὶ ἤματα τεσσαράκοντα,
Ζωῆς τε ἀτρεκέος τεκμήρια πολλὰ κομίζων.
Ὀψὲ δ' εὖ τάξας κηρύγματος ἔνθεον ἔργον,
Αὐτοφόρῳ δυνάμει πρὸς ὀλύμπιον οἶκον ἀέρθη·
Δεξιτερὴν δὲ τοκῆος ἔχων, κράτος ἔσχεν ἁπάντων.
Ἠοῖ δ' ἐν δεκάτῃ θεοδινέα πέμψεν ἀήτην,
Πυρσοῦ ζαφλεγέθοντος ὑπ' εἴδεϊ πάμπαν ἀγητῷ,
Ἐκ φρενὸς ἧς καὶ πατρὸς, ὑπὸ φρένα καὶ στόμ' ὀπηδῶν·
Πάντων οὓς συνάγειρεν, ἀλιτροῦ νόσφιν Ἰούδα,
Ὃς θάν' ἀπαγξάμενος, καὶ σπλάγχν' ἐκχεύατο πάντα·
Εἶχε δὲ Ματθίας λόγιον γέρας. οἱ δ' ὑπὸ θερμῷ
Πνεύματι κινηθέντες, ἀνὰ χθόνα πᾶσαν ἴαλλον
Σπέρμα λόγων ζαθέων, μεγάλου τ' ἔρκεα Χριστοῦ
Ἔθνεα πάντα θέριζον, ἀμύμονι πίστιος ἅρπῃ,
Ἐκ Σολύμης τὸ πρῶτον ἀγακλέος ὁρμηθέντες.
Πολλὰ μὲν ἐν Χριστοῦ Στέφανος καὶ Πέτρος ἀέθλοις
Κάμνον, Ἰωάννης τ', Ἰάκωβός τ' ἠδὲ Φίλιππος,
Βαρνάβας τ' ἄλλοι τε, βοῆς, γραφίδος τε καὶ οἴτου
Μαρτυρίῃ, σταυροῖο λόγον μέγα κυδαίνοντες.
Πάντων δ' ἀριπρεπὴ Παῦλος τὰ πλεῖστα μόγησεν·
Ὃν φόνον ἐκπνείοντα, καὶ ὀκρυόεσσαν ἀπειλὴν,
Εἰς Χριστοῦ γένος ἠΰ, καὶ ἀγρεύοντα πρὸς οἶτον,
Θαυμασίαις φωνῆσι καὶ ἀστεροπῆσι φαείνων,
Αἰθέρος ἐξ ὑπάτοιο, Θεοῦ σωσίμβροτος υἱὸς,
Εἰς ὁδὸν εὐσεβίης, καὶ πίστιος ὀξὺν ἄεθλον,

Commendans animam reddit patri, éque reſiſſo
Pectore jam functus cum ſanguine projicit undam.
Infami ſic morte Dei cadit unicus hæres!
Sed tamen inſignem tumuli ſortitur honorem.
Namque hunc condîtum vario bene aromate, et unctum,
Syndoneque obtectum purâ, non infimi amici,
Exciſo nuper, pulchroque in marmore, condunt.
Illîc exanimis vitæ jacet optimus auctor;
Intereaque atri regnum populatur *Averni.*
Dumque redire parat terris lux tertia, buſti
E clauſtris, proprio motu, ſe tollit in auras;
Oſtenditque piis ſe clarâ in luce videndum
Matronisque viriſque: dies quater inde revelans
Per denos, et amica ſuis commercia jungens,
Argumenta novæ præbet quàm plurima vitæ.
Tandem ubi veriloqui inſtituit præconia verbi,
Ad ſuperas propriis ſe viribus evehit arces:
Et patris ad dextram pollens tenet omnia regnum.
Luce ſed hinc decimâ *numen ſpirabile* mittit
Corde ſuo ac patris, miræ ſub imagine flammæ:
Occupat hoc largè ſociorum pectora et ora;
Quos tunc conciêrat, maleſidum præter *Iudam:*
Guttur is innectens laqueo profuderat alvum;
*Matthias*que loco ſucceſſerat. Ergo benigno
Exciti flatu, divini ſemina verbi
Per cunctas ſparsêre plagas; inque horrea *Chriſti*
Omnigenas populos fidei mox falce metebant.
Principiumque operis Solymæâ extenditur urbe.
Multa quidem *Petrus* et *Stephanus* pius, atque *Philippus,*
*Barnabas*que, et *Ioannes* cum fratre *Iacobo,*
In *Chriſti* fortes peragunt certamine, et ore
Ac calamo, lethoque crucis teſtantur honorem.
Inter eos *Paulus* ſed ſcripto ac voce peregit
Plurima; quem *Chriſti,* dum cædes ſpirat et iras
In genus, et paſſim fraudes et vulnera nectit,
Voce tonans ſubitâ, et miro fulgore coruſcans
E cœlo, ſummi proles æquæva parentis
Ad pietatis iter traxit, fideique palæſtram,

Ἐκτὸς ἀλημοσύνης τε ϗ ἔχθεος εἷλκε δαφοινοῦ·
Ἐξαῦτις δέ ἑ θῆκεν ἀπόστολον, ὃς τάχα πᾶσαν
Εὐρώπην τ' Ἀσίην τε Θεοῦ λόγον ἦλθε διδάσκων.
Ἐκ γὰρ Ἰουδαίης Συρίην μόλεν· ἐνθάδε πρῶτον
Χριστιανῶν ὄνομ' ὦρτο, κατὰ πτόλιν Ἀντιοχείης.
Ἐκ Συρίης Κιλίκων δάπεδον, ϗ πατρίδα Ταρσὸν,
Καὶ Κύπρον μετέπειτα· ϗ ὅσσα περ ἔθνεα κεῖται
Ἀσίδος ἐν κόλποισιν ἐλάσσονος αἰολοτέχνοις.
Παμφυλοὺς, Πισιδάς τε, Λυκαονίης τε πολίτας,
Καὶ Φρύγας εὐπλούτους, Γαλατῶν θ' ἑτερόθροον ἔθνος,
Μυσοὺς τ' εὐρυπέδους, ϗ Ἰάονας ἀγχιθαλάσσους.
Θείης τ' ἐννεσίῃσι πέρην Ἀθαμαντίδος Ἕλλης,
Ἐς Μακετῶν χθόνα βαῖνε, ϗ Ἑλλάδος ἀγλαὸν οὖδας,
Νήσων τ' ἀμφιάλων ναέτας· σωτῆρα δ' ἐνίσπων
Σταυροθανῆ ζαθέης ἰαχαῖς ϗ γράμμασι φωνῆς,
Στηρίζων τ' ἀφάτοισι τεράασιν ἔνθεον αὐδὴν,
Πέρσε Θεῶν ἀμενηνὰ σεβάσματα ποικιλομόρφων.
Εὖτε δ' ἐεικοστὸν ϗ δεύτερον εἰς ἐνιαυτὸν
Πρῆξεν ἐλευθέριον διδαχῆς δρόμον, ὀψὲ δόλοισι
Σφίγγετ' Ἰουδαίων, ϗ δέσμιος ἵκετο Ῥείμην.
Ἔνθα δικασπολίῃσιν ἀλιτροβίοιο Νέρωνος
Τεμνόμενος, Χριστοῦ ψυχὴν εἰς χεῖρας ἔθηκεν,
Εὖτε ϗ Ἑσπερίοις θεοφάντορα λύχνον ἀνῆψε.
Παύλου δ' εἰσέτι νῦν ζώει λόγος ἐν σελίδεσσιν
Ἃς πυκνὰς πολέεσσιν, ἐν ἅμμασι, ϗ τοπάροιθεν
Γράψεν, ἐτητυμίης φαίνων θεοπειθέος αἴγλην.
Ταῖς δ' ἐνὶ (συντέμνειν εἰ βούλεαι) τρισσὰ δίδαξε·
Πίστιν ἐπὶ Χριστὸν καθαρὴν, ἥτ' ἄνδρα σαώζει·
Πάνστοργόν τ' ἀγάπην, ἣ πᾶσιν ἐοικότα ῥέζει·
Καὶ τάλασιν μόχθων εὐέλπιδα. ϗ γὰρ ὅτ' ἄνθος
Οὐρανίοιο λόγου θάλλει, ϗ καρπὸν ἀέξει,
Σταυροῦ δακρυόεντος ὁμοῦ βλαστοῦσιν ἄκανθαι,
Κεντεῦσαι Χριστοῖο σεβάστορας· ἔνθα μάλα χρεὼ
Τλημοσύνης, τὴν ἐλπὶς ἀριστεύουσα λοχεύει.
Αἶψα γὰρ, ὡς Χριστοῖο λόγου μυκήσατο σάλπιγξ
Ἐς χθόνα, κηρύκων Χριστοῦ μέγα φυσιοώντων·
Δαίμων ἀγριόθυμος ἑὸν μένος ὦρσεν ἐπ' αὐτοὺς,
Καὶ στρατιὴν θώρηξεν ἀπειθέα δυσσεβεόντων

Οἰστρήσας.

Ex odio in ſanctos, deceptæ erroreque mentis:
Legatumque ſibi fecit, quo penè per omnem
*Europam*que, *Aſiam*que ſuum citò dogma propagat.
Namque ab *Iudæâ*, *Syriam* penetravit; in urbe
*Antiochenâ*, ubi Chriſticolæ nova nomina genti
Surgunt. Hinc *Cilicum* terras patriamque reviſit
*Tarſon*; et inde ſolo *Cypri* venit hoſpes, et omnes
Pervadit gentes, *Minor Aſia* quotquot alebat;
*Pamphylos*, *Piſidas*que, *Lycaoniæ*que colonos,
Et *Phrygas* auricomos, *Galatas*que alio orbe profectos;
*Myſos* lativagos, ſparſoſque in littore *Ionas*.
Admonituque Dei ſuperans *Athamantidos Helles*
Æquor, adit *Macedûm* terras, et *Achaida* pulchram,
Indigenasque maris: dumque in crucis arbore fixum
Prædicat argutis labiis, calamoque diſerto,
Et ſua confirmat miraclis dicta ſtupendis,
Divorum paſſim cultus abolentur inanes.
Jamque in vigenos binosque eduxerat annos
Doctrinæ curſum liber; cùm fraude malignâ
Vinctus *Iudæûm*, *Romæ* defertur in urbem.
Hîc animam *Chriſti* manibus tranſmittit habendam,
Impuri arbitrio truncatus colla *Neronis*;
Cùm priùs *Heſperios* verbi quoque luce beâſſet.
Et doctrina libris etiam nunc vivida ſpirat,
Vinctus epiſtolico calamo quos ſcripſit et antè,
Liber adhuc; veri cum cœlica lumina profert.
In quibus (in ſummam ſi ſtrinxeris iſta) docetur
Vera fides, Chriſto prênſans donante ſalutem:
Et fraternus amor, cunctis qui ſervit; et omnes
Ærumnas tolerans animus. Nam germina quando
Cœleſtis florent verbi, fructuque redundant;
Spina crucis pariter lacrymoſæ effloret, acutis
Chriſticolas pungens ſtimulis: Patientia ad iſtos
Ergo piis opus eſt, quam ſpes fortiſſima gignit.
Nam ſimul ac *Chriſti* magnum tuba læta per orbem
Clanguit, a Chriſti magnis inflata miniſtris;
Confeſtim vires *Dæmon* contendit in illos;
Armat et in rapidos mox agmina ſæva furores

*Chriſto*

Οἰσρήσας. οἱ δ' αὖ κρατερόφρονες οἷα μαχηταὶ,
Μίμνον, ὑφιστάμενοι φρενὶ κόσμου παντὸς οἴστρους
Ἀτρέπτῳ· κραδίησι λόγον μόνον, ὅπλα φέροντες,
Ὧι Χριστοῦ μέγα πλῆθος ὑπὸ ζεύγλησι δάμασσαν.
Ὀψὲ δὲ πολλὰ καμόντες ἀγώνια, πολλὰ παθόντες,
Νίκης, ἐν θανάτῳ περ, ἀέθλια κύδιμ' ἄροντο.
Τίς κεν ἐπιτροχάδην ἐρέῃ κακὰ, τοῖσι πάλαιον;
Ἐς δεσμοὺς βάλλοντο, καὶ ἀζηχέεσσιν ἱμάσθλαι,
Αἱμαλέως ξαίνοντο, καὶ ἐκ κτεάτων ἐλάοντο.
Καὶ πάτρης, εἴργοντο δ' ὁμαῖς ξυνόδοισι πελάσσαι·
Πᾶσιν ἐπιχθονίοισιν ὑπόψιοι, ἠδὲ θέητρον
Κόσμου τ', ἀνθρώπων τε, καὶ αὐτῶν ἀγγελιωτέων·
Πᾶσιν ἄδην ἐπίχαρμα, καθάρματα κύντατα γαίης.
Ἄλλον δ' ἄλλα κέλευθα φέρε στονόεντος ὀλέθρου.
Τὸν μὲν χερμαδίοισι χεροπληθέσσι κάλυψαν·
Τὸν δ' ἀπεδειροτόμησαν ἀφειδέες· ὑψόσε δ' ἄλλον
Ἐν σκολόπεσσι τίτηναν· ἀπ' ὀστεόφιν δέ που ἄλλῳ
Δέρμ' ἔρυσαν ζώοντι, καὶ ἔκ τινα βήματος ἄλλον
Ρίψαν ἀνηλεγέως· ἕτερον δ' ἕψησαν ἐλαίῳ
Ζωὸν ἀπημάντῳ· τινὰ δ' αὖ τέφρωσε τύραννος,
Καί τιν' ὑπ' αἰχμητέων τοξεύμασι θῆκε δαΐζειν.
Τίς δὲ μόρους λέξειε διακριδόν; οἷσιν ὅμιλος
Πρῶτον Ἀποστολικὸς, μετέπειτα δὲ μάρτυρες ἄλλοι,
Χριστὸν κυδαίνοντες, ὀπίσσω σταυρὸν ἔνεικαν·
Ἐξ οὗ σταυροφόρος βασιλεὺς, ἐνοπῇσι μαθητῶν
Σταυρολόγοις, θεόχαρτον ὁμήγυριν ἦρχεν ἀγείρειν.
Ἀρχομένην τὴν εἶδεν, ἀεξομένην τε τύραννος
Ἀντίπας φθονεροῖσιν ὑπ' ὄμμασιν, οὐδ' ἀπόνητο.
Τοῦδ' ἄρ' ἀδελφοῦ τέκνον Ἀριστοβόλοιο θανόντος
Ἀγρίππας κατέχευε λυγρὴν παρὰ Καίσαρι φήμην,
Ὡς κακὰ μηχανάατο. κατηγορίῃ δὲ πιθήσας
Γάϊος αὐτομέδων, σὺν κλεψιγάμῳ μιν ἀκοίτι
Ἐς Κελτοὺς μετέθηκεν· ὅπη μόρος ἔφθασεν ἄμφω
Ἄξιος, ἐν κλεινῇ Λουγδουνίδι. καὶ τότε θυμῷ
Καίσαρος ἡγεσίην δεκετηρίδα λεῖπε Πιλάτος·
Αὐτοῦ δ' αὐτοφόνῳ ψυχὴν ἀπέκερσε σιδήρῳ,
Καὶ ποιναῖς ἀπέτισσεν ἑὸν χρέος, οὕνεκεν ὠμῶς
Ἀβραμίδαις σήμηνεν, ἀπέκτανε δ' υἱὰ Θεοῖο.

*Chriſto* adverſantûm. Forti ſe at milite dignum
Quiſque gerens, tela excipiunt hoſtilia mundi
Totius, nil quàm verbi contrà arma ferentes,
Quîs adigant *Chriſti* juga ſub mitiſſima gentes.
Duraque perpeſſi multa in certamine forti,
Invicti, ex ipsâ referunt nece munera palmæ.
Quis breviter narret mala, quæ malo in orbe tulerunt?
In vinclis hærent miſeri, flagrisque cruentos
Excipiunt ictus; opibus ſpoliantur; et ipſam
Amittunt patriam, et ſacri commercia cœtûs.
Ut qui ſint hominum labes; ſpectacula mundi,
Spirituumque hominumque, omni ludibria vulgo;
Horrendiſque modis abolenda piacula terræ.
Suppliciis igitur variis tolluntur: In Illos
Impia vis lapidum nimbosâ grandine ſævit;
His caput avellunt; ſunt qui turbantur ab alto
Suggeſtu; et vivam nudo quîs detrahit hoſtis
Oſſe cutem. Sunt quos trabibus ſuſpendit in altis
Transfixos; et quos olei ferventis aheno
Percoquit incolumes: alios rogus igneus aufert
Vivos; et miles ſinuato conficit arcu.
Quis lethi formas narret? Quîs cœtus ad umbras
Ivit *Apoſtolicus*, quîs martyres inde beati
In *Chriſti* ſubiêre crucem patienter honorem:
Ex quo, Chriſtiloquis ſociorum vocibus, agmen
Rex crucifer ſibi dilectum legere undique cœpit.
*Antipas* cujus primordia læta tyrannus
Vidit et invidit; nihil at vidiſſe juvabat.
Hunc ſed *Cæſareâ Agrippas* infamat in aulâ,
Fratris *Ariſtoboli* natus, jam lumine caſſi,
Quòd monſtri quid alat. Mox *Caïus* ergo malignis
Credulus indiciis, cum fœdâ uxore relegat
Inceſtum ad *Gallos*; *Lugduni* ubi dignus in urbe
Hos capit interitus. Tunc *Cæſaris* ira *Pilatum*
Abdicat imperio, quod per duo luſtra tenebat.
Qui tandem proprio vitam ſibi præſecat enſe;
Debitaque exſolvit pœnis, quòd ſævus *Hebræis*
Dux fuerat, ſobolemque occiderat ALTITONANTIS.

HÆC (nullius ferè momenti) vel ſi quæ fortè alia prætermitterentur, errata; prelo longiùs a me remoto imputabit, atque ita corriget B. L.

## In Textu Græco.

| Pag. | Linea | *Lege* |
|---|---|---|
| x | 11 | ἐκλίθεσθαι |
| 4 | 11 | οὕτω |
| 10 | 23 | ἀνθρώπων |
| 12 | 5 | ἐλπίζωμεν |
| ibid. | 8 | συλλεχθησώμεθα |
| 26 | 9 | νώω |
| ibid. | 20 | δῆ |
| 28 | 10 | νωμᾷ |
| ibid. | 12 | περιήξεσσι |
| 32 | 16 | κυρίῳ |
| 38 | 4 | μαλερῷ |
| ibid. | 5 | *dele* , *poſt* τὴμὲν |
| 46 | 23 | Ὄρει |
| 56 | penult. | ἐπεμβαδεύσωμεν |
| 64 | 19 | Ὠκυμόροις |
| 76 | 7 | ὑπερπηδᾷ |
| 78 | 13 | ἠδ' |
| 92 | 12 | τοὐμὸν |
| 94 | 21 | Ἐξανεωμᾶς |
| 104 | 3 | ἐπιμελεῖσθαι |
| 108 | penult. | θλίβουσι |
| 120 | 18 | Ὠκυμόρου |
| 128 | 4 | τεὸν |
| ibid. | 12 | *poſt* ἀμζωσθεῖσα ; |
| ibid. | 15 | παιδὸς |
| 130 | 4 | In 2 ſedis ſyllabâ 2dâ,- |
| ibid. | 11 | αὖ |
| 142 | ult. | φύγον |
| 152 | 7 | γαστέρας |
| 162 | 21 | οὐδὲν |
| 164 | 18 | ΤΙ ΠΤ' |
| 166 | 26 | Ἤυτε |
| 172 | 21 | Ἐστὶ |
| 176 | 5 | γοῆς |
| 180 | 24 | Ὡς |
| 186 | 17 | *poſt* Λίβανον , |
| ibid. | ult. | Ἄμβροτος |
| 190 | 2 | Ἐλπωρὴ |
| 192 | 11 | Ζὴν |
| 194 | 20 | ἀμεμφῆ |
| 196 | 5 | ἐμῇ |
| 206 | 5 | μελέτω |
| ibid. | 14 | Ἦλθεν |
| 208 | 5 | ταρβήσῃ |
| ibid. | 22 | ἀμυσχρὸν |

## In Textu Græco.

| Pag. | Linea | *Lege* |
|---|---|---|
| 212 | antepenult. | οἷα |
| 216 | 31 | ἔκλυε |
| ibid. | penult. | πελειάδας |
| 218 | 6 | θεοπροπίων |
| ibid. | 11 | ΤΩΙ Δ' |
| 222 | 1 | Ἀθηναῖον |
| 224 | 5 | αἱμοβόρον |
| ibid. | 18 | ἐνὶ |
| 230 | 13 | μεμέλητο |
| ibid. | 17 | ἀολλίσας |
| 234 | 4 | Ἀλλὰ τίς |
| ibid. | 33 | πορσύνουσα |
| ibid. | penult. | ἥπερ |
| 238 | ult. | Ὡς |

## In Textu Latino.

| Pag. | Linea | *Lege* |
|---|---|---|
| vi | 28 | Iambico |
| 14 | ult. | ſecundo |
| 33 | 1. | *poſt* imperii *dele* , |
| 39 | 9 | *poſt* vigor *dele* . |
| 47 | 18 | inſpiciebat |
| 90 | Not. 2. 3 | *adde* locum *poſt* eum |
| 111 | 10 | *dele* ^ in redarguat |
| ibid. | 28 | præſtò |
| 121 | 6 | ſtudium [animus] |
| 123 | 2 | dominatur |
| ibid. | 9 | auditis |
| 133 | 31 | tuite |
| 141 | 16 | perquàm agiles [verſatiles] |
| 175 | Tit. curr. | XLV. |
| 181 | 15 | carius |
| 189 | 5 | extitiſti, |
| ibid. | 9 | et |
| 199 | 22 | probra |
| 201 | 4 | bellum |
| 218 | 10 | autoris *dele* , |
| 223 | 28 | juſſis |